

Giới thiệu Bị Tuyển Giai Phu

Truyện Bị Tuyển Giai Phu, kể về một người con gái đã lìa xa trần gian gian. Trong tang lễ linh hồn của cô lại nhập vào một người khác mà người đó chính là thư ký riêng em chồng tương lai của mình.

Trước khi chết, không có nghĩa là cô không thích hắn mà chẳng qua là không thích cái bộ dạng lưu manh của hắn, theo như cô thấy và nghĩ hắn là một kẻ bắt cả hai tay trắng trơn. Cô đi cùng hắn tới dự lễ tang của mình, hắn lại ra tay đánh anh trai cô chỉ vì hắn quá yêu cô nên mới hành xử như vậy. vậy mà trước khi cô chết thì cô không hề cảm nhận được là hắn yêu mình, mình thật có lỗi khi nghĩ oan cho hắn là người hai mặt.

Ở công ty cô là trợ thủ đắc lực của hắn, khi ở gần hắn cô càng hiểu rõ con người hắn nhiều hơn. Vào lúc quan trọng này thì cô lại bị bắt cóc và phát hiện ra một chuyện động trời. Cô chợt nghĩ từ nay về sau hắn không còn để ý cô nữa, cô phải làm sao đây.

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyển Giai Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thật đau đầu...

Đó là từ duy nhất xuất hiện trong ý thức mơ hồ của Thôi Văn Tường...

Cô muốn nghỉ ngơi thật thoải mái, nhưng âm thanh ầm ỹ không ngừng truyền vào trong tai, khiến cô không thể bỏ qua...

Thanh âm chói tai của xe cứu thương làm cho cô muốn bịt lỗ tai lại. Đáng tiếc cơ thể nặng trịch, tứ chi cũng giống như không phải của chính mình, chỉ có thể mặc cho người khác muốn làm gì thì làm.

“Đứng rồi, đưa bệnh nhân đến bên kia...”

Đột nhiên, có một đôi tay ấn xuống ngực cô, khiến cho cô cảm thấy đau nhức, trong miệng thì trào thanh âm khàn khàn.

“Thoạt nhìn có dấu hiệu gãy xương sườn rất nhỏ, mặt khác chân trái bị lệch dây chằng, đầu có khả năng bị va chạm, cần phải quan sát xem có bị chấn động não hay không... Người nhà của cô ấy đã đến chưa? Gọi bọn họ làm thủ tục nằm viện đi!”

“...”

“Cái gì? Không thể liên lạc được người nhà của cô ấy?”

“Tôi nhìn thấy trong ví của cô ấy có số liệu của viện mồ côi, có lẽ là cô nhi...”

“Vậy còn bạn bè? Chắc hẳn cũng phải có bạn bè tốt chứ!”

“Di động cô ấy rơi hồng mắt. Lúc này tôi lấy sim của cô ấy chuyển sang di động của mình khởi động lên, ở bên trong chỉ có một dãy số, hơn nữa hình như là sếp của cô ấy...”

“Mặc kệ, cứ gọi người đến cái đã!”

“OK...”

Cô nhi? Số liệu viện mồ côi? Sếp? Tại sao lại như vậy? Thôi Văn Tường mơ mơ màng màng nghĩ. Cô muốn mở miệng hỏi, nhưng lại không thể phát ra thanh âm, chỉ chốc lát sau lại lâm vào vô tận bóng đêm...

Khi Thôi Văn Tường tỉnh lại lần nữa, không biết đã là lúc nào...

Cô cảm thấy toàn thân đều đau nhức vô cùng, ở mắt cá chân còn có cảm giác nóng rát đau đớn.

Cô cố gắng nhịn đau, quan sát bốn phía, phát hiện ra đây là một phòng bệnh, nhưng lại là phòng bệnh đơn, bốn phía im lặng đến mức chỉ nghe được âm thanh vận chuyển dụng cụ.

Cô quay đầu, nhìn thấu qua cửa sổ thủy tinh phát hiện ra màn đêm đã buông xuống.

Thôi Văn Tường muốn đứng dậy, ngực lại trở nên đau đớn, khiến cô đành ngoan ngoãn trở về nằm lại trên giường.

Đúng rồi, cô nghe thấy bác sĩ nói xương sườn của cô bị gãy...

Rất cuộc cô làm thế nào lại đem bản thân mình biến thành thế này? Thôi Văn Tường bắt đầu cố gắng hồi tưởng những chuyện trước khi hôn mê.

Sau đó, cô lập tức nhớ tới vị hôn phu còn chưa kịp kết hôn, cũng đã có tình nhân mang thai, còn vọng tưởng ba người sống chung... Kết quả khiến cô tức quá, chạy đi, không cần thận ngã cầu thang...

Ai, từ trên cầu thang ngã xuống lại khiến cho xương sườn gãy, lệch dây chằng mắt cá chân, nghĩ thế nào cũng thấy không đáng...

Thôi Văn Tường rên rỉ một tiếng.

Kế tiếp phải làm gì bây giờ? Giải trừ hôn ước là chuyện chắc chắn. Cô không thể nhận kết cục ba người, cũng không muốn bị lợi dụng. Nhưng nên nói như thế nào với cha mẹ hai bên?

Hơn nữa, mọi người đều biết cô sắp kết hôn, hiện tại đột nhiên lại giải trừ hôn ước sẽ khiến mọi người thất vọng.

Đương nhiên là cô có thể nói thẳng rằng Vi Hữu Luân bắt cả hai tay. Nhưng làm sao có thể không để ý đến giao tình của hai nhà mà nói thẳng chuyện này?

Thôi Văn Tường suy nghĩ một lúc lâu, bắt đầu cảm thấy đau đầu, rốt cục buông tha cho suy nghĩ vẩn vơ.

Quên đi! Dù sao người bắt cả hai tay cũng không phải cô, người phiền não phải là Vi Hữu Luân mới đúng!

Nhưng vì sao trong phòng bệnh này lại không có những người khác? Cha mẹ thương yêu cô như vậy, nhìn lúc này cô hôn mê cũng hơn nửa ngày rồi, vì sao bọn họ không đến?

Cô còn đang thất vọng, đột nhiên cửa phòng bệnh lại mở ra.

“Ông trời ơi... Cẩn Đồng, sao em lại biến thành bộ dáng này?”

“Hả?” Cô sững sờ.

Cẩn Đồng là ai? Người phụ nữ này là ai?

Nhưng đối phương không cho cô cơ hội suy nghĩ, đem tất cả túi lớn túi nhỏ trên tay vứt lên chiếc bàn bên cạnh giường bệnh, sau đó liền ngồi xuống cầm tay cô.

“Tại sao lại bắt cẩn như vậy? Bác sĩ còn nói em té gãy xương sườn!” Trên gương mặt của người phụ nữ xa lạ kia tràn đầy chân thành, khiến cho cô không thể thốt lên “Cô nhận sai người!”

“Em... em không cần thận vấp ngã...” Nếu không phải quá mức thương tâm và tức giận, cô cũng sẽ không ngu ngốc đến mức ngã cầu thang.

“Ai, chị đều nghe người ta nói rồi. Lúc này sếp của em gọi cho chị, hẳn nói khi tan tầm em không cần thận té ngã xuống hố thi công trong công trường. Đám công nhân này cũng thật quá đáng, tại sao lại có thể sơ ý đến mức không để biển báo hiệu?!” Người phụ nữ nói với tốc độ cực kỳ nhanh, khiến cho người khác không kịp phản ứng lại.

Hả? Hố thi công? Sếp của cô lại là ai?

Thôi Văn Tường mơ mơ màng màng, càng ngày càng khẳng định rằng đối phương chắc chắn nhận nhầm người.

“Đúng rồi, em đói bụng chưa? Chị mua bữa tối cho em đây! Chị biết bệnh nhân không thích hợp ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ, nên mua ít cháo đến...”

“Khụ... thực xin lỗi...” Thôi Văn Tường không thể không mở miệng, tuy rằng cô rất đói, nhưng không thể tùy tiện nhiệt tâm đến mức ăn hết thức ăn của cô gái tên Cẩn Đồng kia, “Em... em không biết chị. Có lẽ là chị nhận nhầm người rồi!”

Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn cô.

“Nhầm người? Cẩn Đồng, em đừng đùa giỡn chứ!” Thanh âm của người phụ nữ lập tức đề cao.

Thôi Văn Tường bị chị ta trừng đến mức cả người ngượng ngịu, âm lượng cũng tự động nhỏ xuống, “Em... em không có đùa...”

Cô thật sự không biết chị ta cùng với người tên Cẩn Đồng.

“Vậy em nói xem, chị có thể nhận nhầm khuôn mặt này sao?” Chị ta tức giận lấy từ trong túi ra một chiếc gương nhỏ, “Diệp tiểu thư, chúng ta quen nhau đã được hai mươi năm, cho dù cô có hóa thành tro bụi cũng nhận ra!”

Cái gì? Thôi Văn Tường nhất thời quên mất phản bác, kinh ngạc cúi nhìn chiếc gương.

Trong gương xuất hiện dung mạo của một cô gái mà cô chưa bao giờ gặp qua.

Khuôn mặt cô gái có vài phần tiều tụy, trên đầu băng bó, vè mặt nghi hoặc hốt hoảng.

Đây là ai ?

Cô mê hoặc chạm vào gương, lại ngạc nhiên nhìn cô gái trong gương cũng làm động tác như vậy.

Đây là... mặt của cô ?! Thôi Văn Tường theo bản năng nhéo má.

Ồ, cô lại cảm thấy đau... !

Chuyện gì đang xảy ra ?! Cô hoàn toàn choáng váng.

Khi nào thì cô có mặt trái xoan, đôi mắt trong như thu thủy, chiếc mũi thẳng khéo léo cùng với môi không son mà đỏ... Khi nào thì cô trở thành đại mỹ nhân ?!

Cô kinh hoàng cúi đầu, nhìn trong gương cô gái cũng đang cúi đầu, có cảm giác vừa vớ vẩn lại vừa thực tế.

Nếu cảnh tượng lúc này không phải là mơ, cô quả thật gọi là Diệp Cẩm Đồng, chẳng lẽ thân phận Thôi Văn Tường là một giấc mơ trong lúc cô hôn mê ? Có thể có một giấc mơ vừa chân thực lại vừa dài như vậy sao ?

“Này, đầu em hông thật à?” Người phụ nữ thấy vẻ mặt khủng hoảng của cô, cũng bắt đầu cảm thấy khẩn trương, “Có cần chị gọi bác sĩ đến không?”

Thôi Văn Tường biết hiện tại không phải lúc để tự hỏi. Mặc kệ như thế nào, trước hết cô nên giải quyết chuyện này đã...

“Ừm... thực xin lỗi...” Cô hít vào một hơi, nhẹ giọng nói, “Em... hình như mất trí nhớ rồi...”

Cô nói như vậy... có lẽ không phải là nói dối. Bởi vì cô thực sự không có trí nhớ của Cẩm Đồng.

“Em nói cái gì?” Người phụ nữ trừng lớn mắt.

.*.

Thôi Văn Tường ngưng ngưng nhìn các vị bác sĩ y tá đi qua đi lại trước mặt, làm đủ các loại kiểm tra, trong lòng thực bất an.

“Cô có cảm thấy đau đầu hay chóng mặt gì đó không?”

“Cũng... hơi hơi...” Cô nuốt nước miếng.

Nếu như cô nói thật, có thể bị tống vào viện tâm thần không?

Bác sĩ nhìn kết quả báo cáo, kỳ quái nhíu mày: “Tuy rằng não bộ của cô bị va chạm, có hiện tượng não chấn động nhẹ, nhưng theo kết quả máy tính cho ra, cũng không hề phát hiện não bộ của cô có gì dị thường hay tụ huyết... Theo lý thuyết, hẳn là không hề có tình huống mất trí nhớ!”

Bởi vì cô không hề mất trí nhớ. Chẳng qua là linh hồn vào nhầm thân thể! Thôi Văn Tường vụng trộm nghĩ.

Vừa rồi khi cô nhìn lịch, xác định bây giờ vẫn là năm 2011, ngày vẫn là ngày cô đi thử áo cưới, sau đó phát hiện bạn gái Vi Hữu Luân có thai. Mà thành phố này vẫn là thành phố cô đang sống.

Rõ ràng vẫn là thế giới này, không có bất trắc gì xảy ra... ít nhất là cô thấy vậy. Nhưng bản thân cô lại thay đổi một thân phận mới, thay đổi một góc nhìn mới.

Thôi Văn Tường không biết nên giải thích chuyện này như thế nào.

Nếu bây giờ cô đang nằm mơ, vậy tại sao cô lại thấy đau ? Nhưng nếu ‘Thôi Văn Tường’ mới là mơ, vì sao những chi tiết suốt hai mươi mấy năm qua, cô đều nhớ rõ ràng.

Thôi Văn Tường thuộc chủ nghĩa duy vật. Nhưng lúc này cô không thể không tin tưởng vào thần tiên quỷ quái.

Bác sĩ ra khỏi phòng sau, cô ngồi trên giường ngẩn người.

Người phụ nữ lúc nãy đến thăm cô bởi vì phải trực ca đêm, lại không thể đột nhiên xin nghỉ, nên bắt buộc dĩ phải rời đi. Nhưng Thôi Văn Tường vẫn vô cùng cảm kích sự nhiệt tình của chị ấy.

Hiện tại cô đã biết chị ta gọi là Mã Viện Ly, là chị em tốt cùng lớn lên của cô nhi viện với Diệp Cẩm Đồng, hiện tại đang ở trong một công ty điện tử làm nhân viên trực đêm, là một trong số những người bạn tốt của Diệp Cẩm Đồng.

Đáng tiếc thời gian nghỉ ngơi của Mã Viện Ly cùng người bình thường hoàn toàn trái ngược, nên hai người cũng ít khi gặp mặt, bởi vậy không hiểu biết lắm tình huống của nhau gần đây.

Mã Viện Ly chỉ nói trước đây trong hồ sơ cá nhân ở công ty, Diệp Cẩm Đồng điền tên cô ấy vào vị trí người liên lạc, nên khi bệnh viện gọi điện thoại cho sếp của Diệp Cẩm Đồng, hần liền theo hồ sơ cá nhân gọi Mã Viện Ly đến.

Nhưng di động của Diệp Cẩm Đồng lại hư, mà cô lại đem tất cả số điện thoại lưu trong máy, trong sim chỉ có duy nhất dãy số của sếp, hại cô hiện tại không biết nên liên lạc với ai.

Tuy rằng đời trước cô chưa bao giờ làm cấp dưới, nhưng Thôi Văn Tường cũng biết, là « sếp » ai cũng chán ghét viên công phiên toái chính mình !

Lúc trước bị thương đã phiền toái sếp một lần, bây giờ lại gọi điện cho hần nói mình bị mất trí nhớ, không cẩn thận coi chừng ngày mai cũng không thể quay lại công ty đi làm.

Ai, đột nhiên thay đổi một gương mặt xinh đẹp lại mất đi những gì quen thuộc nhất, tình huống này thực sự là phức tạp.

Khi cô đang miên man suy nghĩ, cửa phòng bệnh bị gõ hai cái, sau đó mở ra.

Thôi Văn Tường theo bản năng quay đầu lại, nhưng nhìn thấy gương mặt của đối phương lại trùng lớn.

“Hữu Thư?” Cô kinh ngạc kêu lên.

Trời ơi, tại sao hần lại ở chỗ này ? Không... phải nói, hần tại sao lại đến đây ?

Cô còn chưa quen được thân phận mới này. Tuy rằng có suy nghĩ muốn chờ đợi nhìn thấy người quen, nhưng không nghĩ rằng nhanh như vậy. Điều này khiến cô trở tay không kịp.

Chẳng lẽ Vi Hữu Thư lại biết chuyện xảy ra trên người cô ?

Trái tim cô đột nhiên đập mạnh, giống như đang lạc trong đêm tối đột nhiên nhìn thấy một ngọn đèn.

“Hữu Thư, tôi...” Từ khi tỉnh lại đến giờ, cô vẫn ở trong trạng thái bất an, lại không có người để tâm sự. Thật vất vả mới nhìn thấy người quen, đương nhiên liền vội vàng muốn nói gì đó với hần.

Không ngờ, Vi Hữu Thư lại cắt ngang lời cô: “Không phải cô mất trí nhớ sao? Tại sao lại nhớ rõ tôi?”

Khuôn mặt hần lạnh lùng, thậm chí còn có vài phần đề phòng.

“Hà...?” Thôi Văn Tường ngỡ ngàng, không dự đoán được hần lại có phản ứng này.

Trong trí nhớ của cô, Vi Hữu Thư luôn luôn cười đến xán lạn, đối với ai cũng đều nhiệt tình hào phóng, khiến cô không biết nên đối mặt với hần như thế nào.

Cô không thể ngờ rằng hần lại có vẻ mặt lạnh lùng này, cả người tản ra hơi thở cảnh cáo ‘đừng lại gần’...

Thôi Văn Tường còn chưa phản ứng lại, Vi Hữu Thư tiếp tục nói: “Cô nên nhớ rõ, tôi trước đây đã nhắc qua, tôi quan tâm đến cô, bởi vì cô là thư ký của tôi. Còn những chuyện khác, cô tốt nhất đừng mơ mộng đến!”

“Tôi là thư ký của cậu?” Thôi Văn Tường sững sốt, hoàn toàn bỏ qua lời cảnh cáo của hần.

Hóa ra Vi Hữu Thư xuất hiện, bởi vì Diệp Cẩm Đồng là thư ký của hần?

Thế giới này không khỏi quá nhỏ đi?!

Nhưng khi biết hần đến thăm thư ký mà không phải là thăm Thôi Văn Tường, trong lòng cô lại cảm thấy mát mẻ...

Chẳng lẽ... nhân vật Thôi Văn Tường này lại chỉ là ảo giác của cô?

“Diệp thư ký, hiện tại tâm trạng của tôi cực kỳ tồi tệ, không có thời gian chơi trò chơi mất trí nhớ với cô!” Vi Hữu Thư cau mày nói, hình như đã nhận định rằng cô giả vờ, “Trên thực tế, tôi không phải đến thăm cô. Chẳng qua là vừa lúc có việc ở bệnh viện, người bạn họ Mã của cô gọi đến kể chuyện của cô cho tôi nghe, nên tôi mới...”

“Tôi thực sự mất trí nhớ!” Cô vội vã ngắt lời hần, thấy vẻ mặt hoài nghi của hần, cô lại bổ sung, “Tôi nhớ được nhiều chuyện, nhưng những chuyện liên quan đến tôi lại không hề nhớ... Tôi nhìn thấy mặt anh, biết anh là Vi Hữu Thư, nhưng không thể nhớ được tôi cùng anh có quan hệ gì. Vừa nghe anh nói xong, hình như tôi là thư ký của anh?”

Vi Hữu Thư trừng mắt nhìn cô, giống như muốn xác định xem mức độ đáng tin cậy của lời cô.

Ngoài công việc, hẳn thực sự không muốn cùng cô thư ký này dây dưa. Huống hồ hiện tại, hẳn cũng không có tâm tư đi suy nghĩ chuyện khác.

Nhưng mặc kệ như thế nào, cô ta cũng là cấp dưới của hắn. Cô ta gặp nạn lúc tan tầm, là một cấp trên, cũng nên đến thăm một chút.

Huống chi, khi cô ta gặp nạn, bệnh viện lại gọi đến cho hắn. Nếu cô quả thực mất trí nhớ, hẳn cũng không thể không quan tâm.

Cân nhắc một lúc sau, hắn mới nói: “Vậy cô có thể nhớ được chuyện gì?”

“Tôi...” Cô do dự một chút, “Tôi nhớ rõ hôm nay là ngày mấy tháng mấy, cũng nhớ rõ đây là nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nhớ rõ anh, nhớ rõ đây là bệnh viện nào... Nhưng có rất nhiều chuyện không nhớ rõ, đặc biệt là chuyện của bản thân. Tôi thậm chí còn không biết bản thân tên gọi là gì, ba chữ Diệp Cần Đồng này là do Mã Viện Ly nói với tôi.”

Chuyện này cũng quá kỳ quái đi?! Vì Hữu Thư cau mày...

“Vậy cô có nhớ mình bao nhiêu tuổi không?”

Cô suy nghĩ một lát, cẩn thận trả lời, “Tôi vừa nhìn qua chứng minh thư... hình như là 27 tuổi...”

Phải xem chứng minh thư mới biết tuổi của mình?!

“Nhà ở đâu còn nhớ không?”

“Hộ khẩu của tôi hình như ở Nghi Lan... Hiện tại nhà ở đâu cũng không biết...” Cô chắc chắn không có khả năng mỗi ngày đều bắt xe đi làm!

“Công tác ở đâu?”

“Hả? Chung công ty với anh?” Bây giờ nhớ lại, cô lại không hề biết Vì Hữu Thư công tác ở đâu.

Ai, thanh mai trúc mã như cô thật sự là hữu danh vô thực. Lại càng không nói đến chuyện bọn họ suýt nữa trở thành chị dâu – em chồng.

“Cô thích ngôi sao ca nhạc nào?”

Thôi Văn Tường lắc đầu. Sở thích của Diệp Cần Đồng làm sao cô có thể biết?

“Đồ ăn yêu thích?”

Lại lắc đầu.

“Trong nhà có mấy anh chị em?”

Cô làm sao có thể biết chuyện này? Thôi Văn Tường định lắc đầu lần nữa, nhưng lắc được một nửa lại đột nhiên dừng lại, “Khoan đã, hình như tôi lớn lên trong cô nhi viện!”

Hắn nhìn thấy hồ sơ cá nhân của cô hẳn là phải biết chứ, tại sao lại hỏi cô vấn đề này?

Nhưng qua phản ứng của cô, Vì Hữu Thư liền xác định được cô thực sự mất trí nhớ.

Rốt cục biết được đây không phải thủ đoạn mới để hấp dẫn sự chú ý của mình, về mặt hắn cuối cùng cũng hòa hoãn.

“Thực xin lỗi, hôm nay tâm trạng của tôi không được tốt lắm, thái độ đối với cô có chút không tốt...” Hắn rất nhanh xin lỗi vì thái độ của mình, “Cô cứ an tâm tĩnh dưỡng. Chuyện trong công ty không cần lo lắng. Bởi vì cô bị thương trong lúc đi làm, nên tiền viện phí và tiền lương công ty sẽ trợ cấp. Toàn bộ phí dụng chữa bệnh cho dù công ty không trả, tôi cũng sẽ thay cô thanh toán!”

Hắn vốn không phải là người ý chí sắt đá. Lại nói, dù sao cô cũng có thể xem như bị nửa ‘tai nạn lao động’, bởi vậy chỉ cần đối phương không có suy nghĩ gì khác, hắn sẽ cố hết sức mà giúp đỡ.

Thôi Văn Tường ngăn người, không nghĩ đến hắn sẽ chuyển biến thái độ nhanh như vậy, khiến cô bắt đầu hoài nghi người này có phải hay không là Vì Hữu Thư mà cô nhận thức...

Một lúc sau, cô mới gượng gạo mở miệng: “Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng tĩnh dưỡng, mau chóng trở về công tác.”

“Không cần gấp, cứ từ từ. Có chuyện gì mà Mã tiểu thư không thể thay cô xử lý, cứ gọi cho tôi!” Thái độ của hắn so với lúc trước ôn hòa hơn rất nhiều.

“Được!” Thôi Văn Tường gật đầu.

Cô biết lúc này không phải là lúc giả vờ kiên cường. Thay đổi thân phận mới, cô thực sự cần giúp đỡ. Đặc biệt là những người có quan hệ với mình trong quá khứ.

“Vậy tôi đi trước!” Hắn gật đầu, xoay người rời đi.

Nhìn cửa phòng khép lại, Thôi Văn Tường hơi cau mày.

Đương nhiên cô nhìn được Vi Hữu Thư vì có chuyện mà tâm tình không tốt. Nhưng trong trí nhớ, hắn luôn cười đến tiêu sái, giống như trên đời này không có gì có thể khiến hắn phiền lòng.

Đó cũng là nguyên nhân khiến cô không thích hắn. Cô luôn theo cuộc sống nề nếp, không thích cá tính cả lơ phất phơ này.

Nhưng lần này Vi Hữu Thư mặc dù đã cố gắng che dấu, nhưng cô vẫn nhìn thấy sự mệt mỏi của hắn.

Cô rất ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì lại khiến hắn có biểu tình như vậy?

Cô còn đang suy nghĩ chuyện của hắn đến nhập thần, căn bản đã quên tình cảnh kỳ lạ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyển Giai Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Bởi vì Thôi Văn Tường... Không, lúc này hắn là Diệp Cẩm Đồng, nhìn sơ qua thương thế có vẻ khá nặng, nhưng trên thực tế cũng không nghiêm trọng như vậy, cho nên chỉ ở trong bệnh viện mấy ngày liền về nhà.

Nhưng chuyện cô bị mất trí nhớ, bởi vì thử hết các loại hình kiểm tra cùng đo lường quan sát mà không phát hiện ra vấn đề của não bộ, bác sĩ cũng bó tay, nên đành dặn cô về nhà trước sau đó lại quan sát.

May mà Mã Viện Ly còn biết cô thuê phòng ở đâu. Chỉ tiếc là không có thời gian đưa cô về. Xuất viện rồi, cô liền bắt một chiếc taxi, trở về nhà Diệp Cẩm Đồng.

Nhưng đến lúc cô xuống taxi, nhìn thấy dãy nhà cô không đến bốn mươi thì cũng có ba mươi năm tuổi, lập tức tròn mắt.

Đây... là nơi ở sau này của cô sao?

Lấy ra địa chỉ mà Mã Viện Ly viết cho cô, xác nhận là cô không đi nhầm, Thôi Văn Tường đột nhiên có cảm giác uể oải vô cùng.

Nơi này cũng có người ở sao? Cô cảm thấy thật khó tin.

Thôi gia vốn giàu có, trước đây cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình phải ở trong phòng trọ vừa cũ kỹ vừa dột nát này.

Nhưng trước mắt cũng không có cách nào khác. Ở trong bệnh viện suy nghĩ vài ngày, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy loạn vô cùng. Cô không dám chạy đến gặp cha mẹ. Loại lý do quỷ dị như thay đổi thân thể này đại khái chẳng có mấy người có thể nhận.

Huống chi, hiện tại cô cũng không thể biết được thể xác của Thôi Văn Tường lúc này thế nào. Có một linh hồn khác chiếm cứ hay là... đã chết?

Cho dù là tình huống nào, cũng khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Lấy chìa khóa từ trong túi xách, cô thử một lúc mới có thể tìm đúng chìa khóa mở cửa nhà, sau đó trừng mắt nhìn cầu thang âm u ẩm ướt, đang do dự xem có nên đi vào hay không...

“Ê, ra vào phải đóng cửa cô không biết sao?” Một bác gái từ trên lầu đi xuống nhìn thấy cửa mở, lập tức nhíu mày, “Gần đây kẻ trộm nhiều như vậy, chính là vì có người không chịu đóng cửa!”

“Vâng, thực xin lỗi!” Thôi Văn Tường thì thảo cúi người.

Cô thật đúng là không nghĩ đến vấn đề an ninh ở đây.

Mà đến lúc cửa bị đóng, do thiếu ánh sáng, cầu thang nhìn lại càng u ám hơn.

Nhớ đến bác gái kia nhắc kẻ trộm, khiến cô cảm thấy ngày càng bất an.

Biết rằng bản thân mình đứng ở đây mãi cũng chẳng phải biện pháp, Thôi Văn Tường đành cắn răng chạy lên lầu.

Bởi vì hạn chế hoạt động, cô phải bò lên thang lầu, rất mất sức lực. Thật vất vả mới lên tới lầu 5, cô lại luống cuống tay chân thử chìa khóa.

Khi cửa phòng vừa mở ra, một mùi tanh ẩm ướt lập tức bay ra, khiến cho cô ho khan hai tiếng, trong lòng cảm thấy không ổn.

Chủ nhân của thân thể này rốt cuộc nghèo đến mức nào? Tại sao lại ở nơi như thế này? Chẳng lẽ tiền lương Vi Hữu Thư trả rất thấp? Cô thầm oán nghĩ.

Cô nhú mào đi vào trong phòng, đem tất cả cửa sổ đều mở toang.

Mã Viện Ly nói, phòng cô thuê là ở trong nhà trọ nhỏ này một gian phòng lịch sự duy nhất. Nhưng bởi vì điều kiện không tốt, khách trọ trước đây đã chuyển ra ngoài, một phòng khác cũng chưa có ai thuê. Hiện tại chỉ có cô một người ở trong này.

Đừng nói là người, có lẽ ngay cả gián và chuột đều không thể tưởng tượng được không khí trầm lắng ở đây !

Thôi Văn Tường tròn mắt nhìn phòng khách che kín tro bụi, thờ dài. Định bụng chờ chân đỡ đau, sau đó mới dọn dẹp lại phòng ở.

Cô đi đến trước một cánh cửa nhỏ, nghe nói là cửa phòng cô, lấy chìa khóa mở ra.

Một căn phòng nhỏ, đại khái chỉ bằng phòng thay quần áo của cô ở Thôi gia. Cũng may có vẻ sạch sẽ chỉnh tề, có một cửa sổ mở ra bên ngoài, ở bên trong cũng không đến nỗi buồn bức mà chết.

Cô đặt túi xách xuống, mở cửa sổ trước, sau đó xoay người lại nhìn căn phòng nhỏ mình sẽ chuẩn bị ở một thời gian.

“Ái...” Sau này, cô nên làm gì bây giờ?

Tuy rằng cô xuất thân giàu có, nhưng cô vẫn cảm thấy bản thân mình không đua đòi, không thích dạo phố, lúc rảnh rỗi thích rúc ở nhà, cuộc sống có thể nói là cực kỳ ‘bình dân hóa’. Nhưng hiện tại, xem ra cô cùng với hai chữ ‘bình dân’ này khoảng cách rất xa!

Thôi Văn Tường lại thờ dài lần nữa, bắt đầu ở trong phòng tìm tòi lục lọi. Không biết có hay không một chút tư nhân mà chủ nhân thân thể này lưu lại ?!

Trong phòng bài trí rất đơn giản. Một chiếc giường đơn, tủ quần áo đơn sơ, bàn máy tính, bàn trang điểm, hơn nữa thêm một giá sách nho nhỏ, còn lại chẳng có gì.

Vật phẩm tư nhân cũng không nhiều. Ngoài ít giấy bút cùng văn kiện, có lẽ cũng chỉ còn tập lịch cá nhân đặt trên bàn máy tính.

Cô tìm hết một buổi chiều, mới đại khái hiểu được thân phận mới của mình.

Diệp Cẩm Đồng là một đứa bé lớn lên trong viện mồ côi, hiện tại đang ở trong công ty game Quan Dương làm việc. Tuy rằng quy mô không lớn, nhưng lại là đại lý của mấy trò chơi nước ngoài đứng đầu bảng xếp hạng.

Vốn là thư ký của sếp lớn, theo lẽ thường thì lương của cô hẳn là không ít. Nhưng tại sao lại ở nơi này ? Nếu là tiết kiệm tiền cũng không khỏi quá mức hà tiện đi ?

Nhưng ở trong ngăn kéo, cô tìm được không ít biên lai quyền tiền. Hiển nhiên chủ nhân thân thể này hằng tháng đều có quyền chút tiền đến viện mồ côi. Một cô gái nhớ rõ đạo lý « uống nước nhớ nguồn ». Nếu về sau phải dùng thân phận này để sống tiếp, như vậy chút tiền này cô vẫn tiếp tục quyền góp thôi.

Hiểu biết khái quát tình huống rồi, cô chỉ ở trong phòng ngồi chốc lát, liền nhịn không được muốn đi ra ngoài. Cho dù trước đây thích làm trạch nữ, nhưng không gian nhỏ như vậy, khiến cho cô rất khó thoải mái làm trạch nữ.

Thật khó tưởng tượng trước đây Diệp Cẩm Đồng lại làm sao sống qua ngày.

Chống gậy đi đến phòng bếp, nơi đó hiển nhiên là lâu ngày không đụng đến. Trên bếp và bình gas phủ một lớp bụi thật dày. Cô mở ngăn tủ, nhìn thấy bên trong còn có dụng cụ nấu ăn đầy đủ. Thoạt nhìn, Diệp Cẩm Đồng cũng biết nấu ăn.

Nghĩ nghĩ, cô quyết định lợi dụng thời gian dưỡng bệnh để làm những gì mà mình thích, bù lại thời gian qua !

.*.

Dầu ô liu, dầu dừa, dầu cọ, dầu hạnh nhân...

Thôi Văn Tường mang theo một cái làn, giống như muốn đem những gì mình thấy đều bỏ hết vào trong đó, chẳng mấy chốc liền khiêng không nổi.

A ha ha, có loại sở thích này thật đúng là phiền phức. Một lần mua là phải mua nhiều, chứ nếu không đến lúc làm được một nửa phát hiện thiếu thứ này thiếu thứ kia, lúc đó phiền phức lớn.

Cũng may nhân viên cửa hàng nhiệt tình, thấy cô có vẻ nhà giàu, còn chống gậy có vẻ như không tiện lắm, lập tức thân thiết đỡ hộ cô cái làn, còn không quên đưa cho cô một cái làn trống khác.

“Cám ơn!” Cô mỉm cười, tiếp tục đi đến nơi chất đồng nguyên liệu hàng hóa.

Mua sắm nguyên liệu hóa chất, là một trong số ít những lạc thú mà khi cô vẫn còn là Thôi Văn Tường hay làm.

Cô không phải là người thích dạo phố. Nhưng chỉ cần là người thích DIY (Do – It – Yourself), đi vào trong những cửa hàng như thế này rất khó kháng cự lại lực hấp dẫn, nhìn thấy cái gì cũng muốn mua.

Nhưng một thời gian rồi cô không chơi. Trước đây Vi Hữu Luân rất khinh thường sở thích này của cô, cho rằng cô đường đường là thiên kim Thôi gia, tương lai sẽ trở thành Vi phu nhân, làm sao có thể tự mình làm những thứ không thể nhập vào mắt hắn?

Cho nên trước đây, cô đều cố gắng hạn chế. Đính hôn rồi cũng không chạm đến nữa. Hiện tại thực sự là nhớ quá...

Nhìn những vật liệu quen thuộc này, bỗng nhiên cô thấy tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Ít nhất, trên đời này còn có một số thứ không hề thay đổi.

Bởi vì đã gần sáu giờ tối, tuy là ngày nghỉ, nhưng trong cửa hàng chỉ có một mình cô là khách nhân. Sau khi từ chối sản phẩm do nhân viên giới thiệu, cô liền chậm rãi đi dạo.

Đúng lúc cô đang cố gắng đem tất cả nguyên liệu nhét vào trong làn, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh mở cửa.

“Chào mừng đã đến!” Cô nhìn thấy một nữ nhân viên ra nghênh đón, “Xin hỏi anh cần gì? Tôi có thể giới thiệu cho anh!”

Trong giọng nói kia mang theo nhiệt tình quá mức, khiến cô có chút kinh ngạc.

Khi vẫn còn là Thôi Văn Tường, cửa hàng hóa chất nguyên liệu này cô đã đến rất nhiều lần, xem như khách hàng quen. Nhưng trước đây còn chưa gặp được chiêu đãi nhiệt tình như vậy.

“Cám ơn. Nhưng không cần thiết, tôi có thể tự tìm kiếm!” Một thanh âm trầm ổn thản nhiên vang lên.

Kỳ quái... giọng nói rất quen thuộc... Thôi Văn Tường mê hoặc nghĩ, theo trực giác quay đầu lại nhìn về phía cửa, lại không ngờ vừa vặn đối mặt với người ta.

Tại sao lại là hắn?! Cô tròn tròn mắt.

Bên kia Vi Hữu Thư cũng thực kinh ngạc, không nghĩ đến ở đây sẽ gặp thư ký của mình.

“Hi!” Thôi Văn Tường ngẩn ngơ, mới đột nhiên nhớ đến người trước mắt là cấp trên của mình, đành gượng gạo chào một tiếng.

Vi Hữu Thư không đáp lại ngay, hắn kinh ngạc nhìn trong chiếc làn đủ thứ chai lọ. Một lúc sau mới mở miệng, “Không phải đang bị thương sao? Tại sao không ở bệnh viện hay nhà nghỉ ngơi, còn chạy đến mua sắm?”

“Tại... ở nhà quá nhàm chán...” Cô cười gượng.

“Cô cũng biết tự làm đồ dùng?”

Cô chú ý đến hắn nói từ ‘cũng’, lại nhất thời không rõ tại sao hắn lại nói như vậy.

“À... ừ...” Cô đáp qua loa.

Vi Hữu Thư đi về phía cô, cẩn thận đánh giá một phen, “Không phải mất trí nhớ sao? Tại sao còn nhớ rõ mấy thứ này?”

Tim cô đập mạnh, thật cẩn thận nói, “Đúng vậy, có nhớ rõ một chút...”

Hắn lại nhắc nhở cô, cô đang mất trí nhớ, cần phải để ý đừng để lộ dấu vết gì.

Thấy vẻ mặt của hắn có chút quái dị, không muốn lại tiếp tục đề tài này, cô vội vàng lảng sang chuyện khác, “Tôi cũng không nghĩ đến anh sẽ đến cửa hàng mua hóa chất nguyên liệu!”

“Đúng là bình thường tôi không đến đây dạo...” Hắn mở miệng, “Nhưng tôi có một người bạn rất thích tự làm đồ dùng, trước kia hay đến đây mua dụng cụ...”

Khoan đã, hắn nói với cô chuyện này để làm gì? Vi Hữu Thư nhíu mày, đột nhiên cảm thấy hối hận.

Ở bên ngoài hắn sáng sủa hào phóng, đối mặt với nhiều người đều vô cùng thoải mái xán lạn cười. Nhưng chỉ có chính hắn mới hiểu được, trong nội tâm hắn kỳ thực có một góc tối, không ai có thể xem xét đựng vào.

Hắn muốn giấu điểm bí mật kia cả đời, không muốn cùng ai chia sẻ. Tuy rằng... người kia bây giờ đã không còn, bí mật này cũng không cần thiết phải giấu nữa.

Nghĩ đến người kia, một cảm giác chua xót bỗng dâng tràn ra khắp ngực, nghẹn lại ở khoang mũi...

“Cho nên... anh đến đây mua đồ tặng người bạn đó?” Thôi Văn Tường không nhịn được tò mò hỏi.

Hắn ngần ra, lúc sau mới nói: “Đúng... mà cũng không đúng...”

Hắn đến, kỳ thực chính là muốn nhìn nơi mà người nọ thích đi dạo nhất, chứ thực ra cũng không muốn mua cái gì.

Đúng, mà cũng không đúng... Tại sao lại trả lời ba phải như vậy? Thôi Văn Tường trầm nghĩ, lại bỗng nhiên nhìn thấy mắt mát trong đáy mắt hắn, ngực bỗng cảm thấy đau.

Loại cảm giác này, cô thực không quen thuộc...

Trong ký ức của cô, Vi Hữu Thư vĩnh viễn vô ưu vô lự, vô tâm vô phách, có bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của hắn đâu? Hai lần nói chuyện với hắn bằng thân phận Diệp Cần Đồng, đều khiến cô cảm thấy khó thích ứng.

Thôi Văn Tường đột nhiên muốn nói gì đó, đánh vỡ không khí này. Bởi vì cô không muốn nhìn thấy cái dạng này của hắn.

“Nếu muốn chọn quà cho người bạn thích chế đồ, anh vốn dĩ không hiểu được thứ đó cho nên nhìn không ra, có lẽ tôi có thể đề cử cho anh mấy thứ đáng giá...” Cô nhìn thấy hắn đột nhiên chuyển sang vẻ mặt kinh ngạc, câu tiếp theo cũng tự động nhỏ lại, “Nhưng... sẽ không phải là loại hóa chất nhỏ bình thường...”

Hơ... hắn tại sao lại nhìn cô bằng ánh mắt đó? Thôi Văn Tường cảm thấy bất an.

“Diệp thư ký, cô hình như thay đổi rất nhiều so với trước đây!” Hắn đột nhiên nói.

Nghe vậy, cô bỗng cảm thấy cổ họng như bị ai đó bóp chặt. Cô đâu biết cá tính của Diệp Cần Đồng!

“Khụ... có lẽ là vì mất trí nhớ...” Cô cứng ngắc trả lời.

“Đúng không?” Vi Hữu Thư đắm chiêu, tạm thời bỏ qua thắc mắc, đem lực chú ý chuyển đến cô, “Cách mất trí nhớ của cô thật là kỳ lạ!”

Nếu không phải rất quen thuộc với gương mặt này, hắn thực sự hoài nghi thư ký của mình có phải là đối người hay không.

“Bây giờ tôi cũng cảm thấy rất phức tạp...” Đây là lời nói thật.

“Tôi có thể tượng tượng được!” Hắn gật đầu.

Hắn có thể tượng tượng? Hắn lại không có kinh nghiệm thay đổi thân thể, có thể tượng tượng được cái gì? Thôi Văn Tường tức giận nghĩ. Hơn nữa bị hắn nhìn đến mức mất tự nhiên, cô vẫn quyết định là nên tránh mau mau.

Dù sao ở gần đây cũng có cửa hàng nguyên liệu khác. Không mua được, cô có thể đi cửa hàng khác mua.

“Khụ... Sếp, tôi mua cũng đủ đồ rồi. Tôi về trước, anh cứ chậm rãi...” Nói xong, cô mang cái làn đến quầy, đưa cho nhân viên cửa hàng tính tiền.

“Tiểu thư, cô có thể hội viên không?”

Cô gật đầu, đang muốn đọc số điện thoại, lại thoáng nhìn thấy Vi Hữu Thư cũng đi theo mình đến đây, mới đột nhiên nhớ đến hiện tại mình là Diệp Cần Đồng, vội vàng sửa nói: “À, tôi không có thể hội viên!”

“Vâng...” Cô gái đem những thứ trong làn bỏ ra, bắt đầu tính tiền.

“Cô mua nhiều thứ vậy, có thể mang về hết sao?” Vi Hữu Thư nhíu mày nhìn ba cái giỏ lớn, hoài nghi hỏi.

Hắn biết nhiều phụ nữ thích đi dạo phố. Nhưng đây là lần đầu tiên có người gục ngã không phải vì quần áo trang sức, mà là hóa chất nguyên liệu đủ màu sắc.

Hơn nữa, chân cô còn đang bị thương...

“À? Có lẽ là được...” Thanh âm của cô lộ ra chút do dự.

Ai, mua hóa chất nguyên liệu thực dễ dàng không kiểm chế được...

“Tổng cộng là 8620 đồng!” Nữ nhân viên tính tiền xong, mở miệng nói.

“A, được...” Cô không nghĩ nhiều liền lấy ra ví tiền. Nhưng khi nhìn thấy ví xong lại ngầy người.

A, hiện tại cô quên mất mình là Diệp Cẩm Đồng, trên người làm sao lại có nhiều tiền như vậy ?

Thôi Văn Tường kiên trì mở ví tiền ra. Bên trong chỉ có hai tấm danh thiếp cùng với mấy trăm đồng. Cô bất an tiếp tục lục lọi, thật vất vả phát hiện ra thẻ tín dụng.

Hồ, may mắn may mắn, cô thở phào nhẹ nhõm. May là còn có thẻ tín dụng, bằng không liền xấu hổ...

Nhưng khi cô nhìn thấy ký tên ở mặt trái thẻ tín dụng, lại bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề...

Cô chưa từng luyện tập chữ ký của Diệp Cẩm Đồng, làm sao bây giờ ?

Đúng lúc cô đang do dự, bên cạnh lại có một cánh tay vươn qua.

“Quẹt thẻ của tôi đi!” Vi Hữu Thư đem thẻ tín dụng đưa cho nhân viên cửa hàng.

Thôi Văn Tường giật mình, mở miệng muốn từ chối. Nhưng nghĩ lại trên người mình không có đủ tiền... A, đúng rồi, hiện tại cô là Diệp Cẩm Đồng, không phải là Thôi Văn Tường.

Trời ơi! Cô làm sao có thể quên mất chuyện trọng yếu như vậy? Thậm chí còn vô tư phá sản! Thẻ tín dụng không thể dùng, cô lại không có cách nào đến ngân hàng lấy tiền. Sau này muốn sống như thế nào?

“Cảm ơn!” Cô cúi người xuống cảm tạ, trong lòng âm thầm kêu xui xẻo.

“Không cần cảm ơn. Đây là tạ lễ của tôi. Không phải cô muốn giới thiệu hàng hóa thích hợp làm quà tặng cho tôi sao?” Hần lạnh nhạt nói.

Cô sững sốt: “Nếu anh cần, đương nhiên tôi sẽ viết danh sách cho anh!”

“Không giúp tôi chọn?”

“Việc này...” Cô cúi đầu nhìn chân trái băng bó, ý tứ từ chối thực rõ ràng.

Cô có chút không hiểu. Rõ ràng mấy hôm trước ở bệnh viện còn tỏ vẻ không muốn cùng cô dây dưa. Hôm nay thái độ lại đột biến?

“Cô chạy một đoạn đường xa đến mua hóa chất nguyên liệu được, lại không giúp tôi đi chọn mua đồ được?” Đáng tiếc, Vi Hữu Thư không có ý định buông tha cô, “Lại nói, tôi đoán cô hẳn là bắt taxi hoặc xe buýt đến? Khi nào chọn xong quà, tôi có thể thuận tiện đưa cô về nhà, cũng bớt việc khiêng đồ cho cô!”

Hần nói xong, cầm lấy bút ký tên lên hóa đơn. Còn thay cô xách hai túi chiến lợi phẩm nặng kinh người.

“Đi thôi!”

Cô hoàn toàn không có quyền lợi cự tuyệt, đành phải chống gậy đi theo sau.

“Được rồi! Tôi có thể giúp anh chọn lễ vật. Nhưng anh nói cho tôi biết tính cách của bạn anh, thích cái gì, ghét cái gì, tôi mới có thể cho lời khuyên được!” Thật vất vả đi đến bên cạnh hắn, cô buồn bực nói.

Không còn cách nào khác. Bắt người tay ngắn, mấy ngàn đồng đối với Thôi Văn Tường chỉ là mấy đồng lẻ, nhưng đối với mất trí nhớ Diệp Cẩm Đồng thì lại là một gánh nặng.

Huống chi, chân cô chẳng những ngắn hơn chân hắn, tay cô cũng vậy, còn có ‘con tin’ trên tay hắn, muốn chạy cũng chạy không thoát!

“Người bạn kia sao?” Trên mặt hắn đột nhiên hiện lên một nụ cười chua xót, “Cô ấy là một người rất dịu dàng, lương thiện. Mọi người đều thích cô ấy. Nhưng tôi cảm thấy đó không phải là tính cách thật của cô ấy. Những lúc bị áp lực, cô ấy luôn làm theo ý người khác, không hiểu suy nghĩ của chính mình. Nếu có thể... tôi muốn cô ấy sống vui vẻ hơn, chân thành với bản thân mình hơn!”

Không biết tại sao, nghe lời nói của hắn, trái tim Thôi Văn Tường đột nhiên có cảm giác xúc động.

Tiếng nói của hắn xuyên thấu qua màng nhĩ, sinh ra cộng hưởng, vang vọng trong não.

Áp lực, không trung thực với chính mình? Vì sao những lời hắn nói lại cho cô cảm giác rất quen thuộc?

Đến khi nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của hắn, một câu hỏi cứ như vậy không trải qua suy nghĩ liền lập tức phun ra ngoài: “Anh thích cô ấy?”

Vừa nói xong, Thôi Văn Tường liền cực kỳ hối hận.

Thật sự là không thể ngu ngốc hơn! Nhìn biểu tình của hắn, ngay cả đứa ngốc cũng biết là hắn không có được người kia. Không, thậm chí ngay cả cơ hội

theo đuổi đối phương cũng không có. Cô làm gì lại chọc vào chỗ đau của người ta ?

Không nghĩ tới, Vi Hữu Thư chỉ cười cười, hào phóng thừa nhận, “Đúng thế!”

Cô xấu hổ quay đầu, “Hiểu rồi! Tôi nhất định sẽ giúp anh chọn lễ vật. Tôi nghĩ, chắc là anh sẽ không có yêu cầu về giá cả...”

Hắn tỉnh tã đánh giá sắc mặt của cô, trong chốc lát mới gật đầu: “Đương nhiên là không!”

“Được, vậy chúng ta đi thôi!” Cô gật đầu, xoay người đi.

.*.

Một chiếc xe Benz màu thâm lam đỗ trước cửa ngõ nhỏ hẹp, cực kỳ đối lập với khung cảnh xung quanh.

“Ừm... Tôi nghĩ là anh đừng lái xe vào, sợ lát nữa lại ra không được! Tôi xuống xe ở đây là được rồi!”

“Không sao! Cùng lắm thì đỗ xe ở bên ngoài. Chân cô còn bị thương mà, đúng không?” Vi Hữu Thư thân nhiên nói, cuối cùng vẫn lái xe vào trong ngõ nhỏ.

“Đến nhà tôi rồi! Cảm ơn anh đưa tôi trở về!” Cô cởi xuống dây an toàn, cảm tạ hắn.

“Đây là nơi ở của cô?”

“Đúng vậy!” Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn, Thôi Văn Tường cảm thấy có vài phần ngượng ngùng.

Tuy rằng nơi này là do Diệp Cẩm Đồng thuê. Nhưng hiện tại cô mới là chủ nhân của thân thể này. Để sắp nhìn thấy nơi ở như vậy, thực sự là xấu hổ.

“Nhất thiết phải ở đây sao? Tôi nhớ rõ hình như công ty không có trừ bậy bạ tiền lương của nhân viên?” Hết ngạc nhiên, Vi Hữu Thư mở miệng.

Tuy rằng hắn biết cô cũng không dư dả gì, nhưng như thế này có phải hay không quá mức rồi?

“Khụ... có lẽ lúc trước tôi muốn để dành tiền...” Kỳ thật cô cũng rất muốn biết suy nghĩ của Diệp Cẩm Đồng. Ở nơi này, buổi tối một mình trong nhà sẽ không sợ sao?

“Cô ở tầng mấy? Có cần tôi giúp cô mang lên không?” Cái nhà trọ cũ kỹ này không cần nghĩ cũng biết là không có thang máy.

“Cái gì? Không... không cần... Cũng không cao lắm, tôi có thể tự đem lên...” Cô vội nói, không muốn làm phiền hắn. “Anh đừng đỗ xe ở đây, cản trở giao thông. Tốt nhất là nên rời đi thôi!”

Tối nay nói là giúp hắn chọn lễ vật, nhưng chẳng qua là dạo dạo, mua dầu ô liu cùng với mấy bình dầu tử tinh 10 ml đã trên mấy vạn đồng. Sau đó hắn liền mang cô đi khắp siêu thị mua một đồng nguyên liệu nấu ăn có thể để lâu, tránh tình trạng mấy ngày tới cô có thể không tiện hoạt động mà đói chết ở nhà.

Đương nhiên tiền là do hắn trả. Tuy rằng cô không muốn thiếu nhân tình, nhưng sự thật tàn khốc, trên người cô chẳng có mấy đồng cả!

Vi Hữu Thư nghĩ lại, thấy cũng đúng. Thế là “Ừ” một tiếng, không kiên trì thêm, cười nhạt nói: “Vậy tôi không đi nữa. Mấy này nay nếu không có việc gì thì đừng đi ra khỏi cửa, an tâm tĩnh dưỡng!”

“Vâng, cảm ơn!” Cô như trút được gánh nặng, mở cửa xuống xe lấy đồ.

Vi Hữu Thư nhìn qua kính chiếu hậu thấy cô đem gậy gác ở một bên, đem tất cả đồ ăn vặt trong xe bỏ ra ngoài. Sau đó một tay cầm theo túi plastic, một tay chống gậy đi vào nhà trọ cũ kỹ. Qua lại hai ba lần mới đem đồ lấy hết.

Thấy cô bộ dáng này, chắc cũng phải đến nửa tiếng, qua lại hai ba lần mới có thể đem hết những thứ này vào trong nhà.

Nhưng hắn không hề giúp cô. Đến khi cô đem tất cả đồ mang vào trong nhà trọ, vẫy tay chào tạm biệt hắn xong, hắn mới nhẹ nhàng nói câu chúc ngủ ngon, sau đó lái xe ra khỏi ngõ nhỏ.

Hắn dừng xe ở ven đường, vị trí mà ở nhà cô tuyệt đối nhìn không tới, lẳng lặng trầm tư.

Rất kỳ quái!

Vi Hữu Thư nghiêng đầu nhìn gói dầu tinh tử được đóng gói xinh đẹp ở tòa lầu, hơi dăm chiêu.

Hắn có tâm tư tỉnh tã, là người quan sát rất tỉ mỉ. Đêm nay mang theo Diệp thư ký lòng vòng đi dạo, kỳ thực là muốn mượn cô hội quan sát cô. Nhưng hắn nghiên cứu cả buổi tối, cũng chẳng có đầu mối gì.

Hắn không phải bác sĩ, đối với kết cấu não bộ phức tạp của con người hắn không có khái niệm gì cả. Chuyện mất trí nhớ cũng chỉ qua điện ảnh và tiểu

thuyết mà biết, tự nhiên không hiểu được bình thường mất trí nhớ sẽ như thế nào.

Nhưng không biết nên nói thế nào. Hắn cảm thấy Diệp thư ký giống như không mất trí nhớ, lại giống như thay đổi hẳn một người khác.

Cô nhớ rõ những chuyện khác, lại chỉ quên những chuyện liên quan đến chính mình. Trước đây Diệp Cẩm Đồng có năng lực công tác khá tốt, cá tính lại rất mạnh mẽ, thậm chí còn hơi áp bức người khác. Nhưng hôm nay cô lại ra vẻ trấn tĩnh, dù vậy vẫn bị hắn nhìn ra cô rất bồn chồn.

Chuyện đó có thể biện hộ là do ảnh hưởng của việc mất trí nhớ. Nhưng một người vẫn còn nhớ rõ rất nhiều chuyện, khi nhắc đến sở thích lại có thể chậm rãi mà nói, cho dù mất trí nhớ đến mức hoàn toàn không nhớ rõ những chuyện liên quan đến mình, nhưng làm sao cá tính lại có thể thay đổi hoàn toàn như vậy ?

Trước đây Diệp Cẩm Đồng luôn ngóng trông lúc nào cũng có thể bám theo hắn, thường tìm lý do muốn tiếp xúc với hắn, khiến cho hắn như đầu vô cùng. Nhưng hôm nay cô lại trăm phương nghìn kế muốn bảo trì khoảng cách với hắn, tình nguyện bị thương thêm cũng không muốn hắn giúp đỡ mang đồ vào trong phòng.

Hắn thực nghi hoặc.

Nếu không phải đã thử vài câu, lúc nói chuyện phiếm với cô làm bộ như lỡ đã nhắc đến chuyện quá khứ, hoặc cố ý nói sai một số chỗ. Nhưng phản ứng của cô thủy chung chỉ có mờ mịt. Hơn nữa trong quá khứ, khi đối mặt với hắn, cô thường không chút nào che dấu yêu say đắm. Nhưng nay lại hoàn toàn biến mất. Khi biết hắn có người yêu, cũng chẳng có phản ứng gì đặc biệt.

Đương nhiên chuyện này đối với hắn mà nói thì rất tốt. Chưa cần nhắc đến chuyện trong lòng hắn đã sớm có người, mặc dù không có, hắn không thích chuyện tình cảm văn phòng.

Nếu về sau Diệp Cẩm Đồng đều có thể duy trì tình trạng này, hắn thực sự có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng càng như vậy, hắn lại càng cảm thấy kỳ quái.

“Thật là... có cái gì đáng phiền não? Kết quả như vậy là tốt nhất!” Vì Hữu Thư thấp giọng nói. Khóe miệng mỉm cười, cầm lấy hộp quà được đóng gói tinh mỹ.

Đây là lần đầu tiên hắn mua lễ vật cho ‘cô’. Tuy rằng... đây cũng là lần cuối cùng...

Lại nói tiếp, hắn cũng nên cảm ơn Diệp thư ký. Nếu không, người ngoài nghề như hắn thật đúng là không biết nên mua cái gì tặng cô ấy.

Mặc dù biết rõ rằng lễ vật này chưa tặng, cũng đã vĩnh viễn không được mở ra. Giống như tình yêu của hắn, chưa có cơ hội nảy mầm đã sớm héo rũ. Hắn vẫn hy vọng có một lần cuối cùng, đưa đưa cho cô một lễ vật tình yêu.

Bây giờ nhớ đến, hôm nay hắn đặc biệt để ý đến Diệp thư ký, có lẽ một phần là do cô ấy lại có sở thích giống như ‘cô’.

Thứ này, cô hẳn là sẽ thích đi ? Vì Hữu Thư không thể quên được ánh mắt tỏa sáng của Diệp thư ký khi chọn lễ vật cùng mình.

Biết bao hy vọng có thể nhìn thấy vẻ mặt như vậy của ‘cô’.

“Văn Tường, nếu em còn sống, hẳn là cũng sẽ thích phần lễ vật này?”

Chỉ còn thanh âm của hắn nhẹ nhàng quanh quẩn trong xe...

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyển Giai Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Cẩm Đồng ? Không phải cậu xin nghỉ nửa tháng sao ? Sao hôm nay lại đi làm rồi ?”

Mới vào công ty còn có mấy cô gái hướng về phía cô reo lên, về mặt vừa kinh ngạc vừa nhiệt tình.

Mặc dù không biết, Thôi Văn Tường vẫn mỉm cười với họ, “Ở nhà cũng không có việc gì làm. Không bằng trở về công ty làm việc!”

Cả ngày ở nhà dưỡng thương sắp buồn muốn chết rồi! Lại nói cô cũng không biết mình sẽ tồn tại trong thế xác này bao lâu. Không chờ nửa đời sau cứ như vậy mà qua. Tốt nhất là cứ nhanh chóng làm quen cuộc sống của Diệp Cẩm Đồng.

May mà hai ngày nay cô lục tung phòng ở, tìm được không ít thư từ hữu dụng. Đại khái đối với Diệp Cận Đồng cũng có hiểu biết nhất định. Đương nhiên còn tìm được mật mã tài khoản ngân hàng. Mặc dù không nhiều, nhưng chỉ cần dùng tiêu bậy bạ cô cũng có thể sống tốt.

Cô nhìn quanh bốn phía, đại khái vì bây giờ còn sớm, mới hơn bảy giờ, trong công ty chẳng có mấy người.

“Vậy bây giờ cậu khỏe rồi? Nghe nói cậu bị thương không nhẹ!” Người phụ nữ vẻ mặt thân thiết.

“Cảm ơn quan tâm! Hiện tại tốt hơn nhiều!” Cô dừng lại, sau đó mới ngượng ngùng mở miệng, “Thực xin lỗi, cô là...?”

Người phụ nữ cũng sững sốt, qua ba giây mới nhớ ra, “A, thực xin lỗi. Tôi quên mất là cậu...”

Cô ta mỉm cười tạ lỗi, nhưng trong mắt Thôi Văn Tường lại có chút cố ý.

“Tôi là Alice Trương! Lúc trước nghe nói cậu ngã mất trí nhớ, lúc đó còn tưởng là đang đùa giỡn đâu! Ai ngờ lại là thật...”

“Đúng vậy...” Cô cười khổ, “Cho nên tôi mới muốn trở về công ty sớm. Bởi vì rất nhiều chuyện cần phải bắt đầu lại lần nữa.”

“Thật đáng thương! Tại sao lại có thể phát sinh chuyện này?”

Thôi Văn Tường cũng không cảm thấy cô ta có đồng tình với mình. Không chừng cố ý xem diễn hay vui sướng khi người gặp họa còn nhiều hơn.

Bởi vậy, cô chỉ cười nhẹ, “Xin hỏi, chỗ ngồi của tôi ở đâu?”

“A! Cái này tôi biết! Đi theo tôi!” Alice Trương lập tức thay gương mặt nhiệt tình.

“Phiền toái cô!”

Công ty trò chơi Quan Dương này quy mô so với Vi gia nhỏ hơn rất nhiều. Cô vốn là quản lý thư ký, cũng không có văn phòng của mình, mà cùng các thư ký khác ở một chỗ. Láng giềng là văn phòng của vài vị quản lý công ty.

“Lúc trước cậu ngồi ở đây!” Alice Trương chỉ vào một chỗ.

Mấy ngày nay Thôi Văn Tường ở trong phòng thuê, cũng bắt đầu hiểu biết Diệp Cận Đồng. Bởi vậy vừa nhìn thấy bài trí trên bàn, liền biết chắc đó là vị trí của Diệp Cận Đồng.

Cô lại ngẩng đầu, nhìn thấy văn phòng làm việc của Vi Hữu Thư, coi như thuận tiện.

“Cảm ơn!”

Cô gác ghế chống ở một bên, đặt túi xách lên bàn, lấy ghế dựa liền ngồi xuống.

Không ngờ Alice Trương không có đi, ngược lại nháy mắt với cô, “Cậu không tìm Vi quản lý trước? Anh ấy đến đã lâu rồi, hiện tại ở trong văn phòng!”

“A?” Cô lác đầu, “Không được! Tôi muốn làm quen với công tác trước, tối nay mới gặp quản lý. Miễn đến lúc đối mặt với hắn lại không biết gì!”

Nói thật, đến bây giờ cô cũng chưa biết đối mặt với hắn như thế nào.

“Vậy được rồi. Nếu có chuyện gì cứ việc hỏi tôi hoặc những người khác!”

“Cậu thật tốt! Cảm ơn!” Cô khách khí đáp.

Alice Trương gật đầu rồi đi. Sau khi rời khỏi tầm mắt của cô, liền rẽ vào một góc lấy điện thoại di động ra.

“Hôm nay cô ta đến công ty rồi!” Điện thoại vừa thông, cô vội nói.

“Vậy sao? Tình huống như thế nào?”

Alice Trương chần chờ một chút, “Vừa nói chuyện mấy câu mà thôi, còn không chắc chắn lắm. Nhưng tôi cảm thấy cô ta không phải giả vờ mất trí nhớ!”

“Thế là sao?”

“Cô ta không có ấn tượng với tôi. Mà khi tôi nhắc đến Vi Hữu Thư trước mặt cô ta, cô ta cũng không có phản ứng gì. Không giống với trước đây...”

“Phải không?” Người nọ dăm chiêu đáp.

“Nhưng không sao! Nếu cô ta đã đến công ty, tôi sẽ tiếp tục quan sát!” Cô vội nói.

“Cô đi đi! Cần thận đừng lộ ra dấu vết. Nếu sau này phát hiện ra cô ta không phải mất trí nhớ... Cô biết làm như thế nào rồi đấy!”

“Yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt!” Alice Trương cười lạnh.

.*.

Mấy ngày nay Vi Hữu Thư không chuyên tâm công tác, hiệu suất giảm xuống.

Hôm nay cũng vậy. Ở trong văn phòng đợi một buổi sáng, vậy mà một hợp đồng cũng chưa xem xong.

Trên thực tế, hần cảm thấy chỉ cần đến công ty cũng đã khiến hần hao phí rất nhiều sức lực.

Tìm giống như bị khoét một lỗ...

Mới đầu chỉ cảm thấy đau đớn. Hần cũng không để ý đến, cứ mặc kệ nghĩ rằng nó sẽ từ từ lành hẳn. Lại không ngờ miệng vết thương giống như nhiễm trùng, từ chút từng chút ăn mòn vào sâu. Đến khi hần phát hiện ra thì đã sớm vỡ nát, không thể chữa lại.

Văn Tường đã chết...

Hần không muốn nhận, cũng không muốn tiếp thu sự thật này.

Thậm chí, hần còn gặp được thi thể lạnh lẽo tái nhợt của cô trong bệnh viện.

Vì sao ? Cô mới hai bảy tuổi, đang chuẩn bị bước chân vào một giai đoạn khác của nhân sinh... Vì sao ông trời lại lấy đi sinh mạng của cô lúc này ?

Hần cùng Văn Tường quen biết hai mươi mấy năm, cũng thích cô hai mươi mấy năm. Bởi vì biết cô không có cảm giác với mình, thậm chí ghét bỏ mình, hơn nữa sau đó còn phát hiện cha mẹ hai bên có ý muốn cho cô và anh hai kết hôn, hần đã sớm kết liễu tình cảm đó...

Nhưng mà hần vẫn trốn tránh, cố gắng rời xa cô, cố gắng che dấu tâm tư. Còn không ngừng thuyết phục bản thân rằng cho dù cô trở thành chị dâu cũng không sao, chỉ cần ngẫu nhiên nhìn thấy cô, như vậy là được rồi...

Vì sao hần đã muốn thoái nhượng đến như vậy, ông trời lại không toàn thành tâm nguyện nhỏ bé đó ?

Có đôi khi hần thật hận bản thân mình tỉnh tã như vậy...

Nếu hần ngốc một chút, cái gì cũng không biết, không hiểu được cô không thích hần, không hiểu được cha mẹ hai bên muốn cô và anh hai kết hôn, ngây ngốc theo đuổi, có phải hay không... ít nhất còn có thể có được cô ?

“Vi Hữu Thư... Người đã đi rồi, còn nghĩ như vậy lại có ý nghĩa gì nữa?” Đúng vậy, cho dù hần có nghĩ như thế nào, cô cũng đã vĩnh viễn rời đi, không bao giờ trở lại nữa...

Liếc nhìn đồng hồ, phát hiện đã là giờ cơm trưa, buổi chiều còn phải đi họp...

Hần đứng dậy mở cửa đi ra văn phòng, khi nhìn thấy người ngồi gần cửa lại giật mình.

“Diệp thư ký, sao cô lại đến đây?”

Thôi Văn Tường đang bị một đồng con số khiến cho chóng mặt nhức đầu, đột nhiên nghe vậy liền ngẩng đầu lên.

“A, Vi quản lý!” Cô nhìn đồng hồ, oa, đã tới giờ cơm trưa!

Cô vốn muốn đem hết công tác của Diệp thư ký để tìm hiểu, không nghĩ đến việc cần xử lý lại phức tạp như vậy. Hết một buổi sáng mới miễn cưỡng hiểu được, không có thời gian để tìm hần.

“Không phải cô đang xin phép sao? Còn làm gì vậy?” Hần nhú mồm, điều đầu tiên nghĩ đến là cô rất tích cực, đang bị thương còn muốn đến công ty nhìn hần.

Nhưng khi nhìn thấy cặp mắt trong trẻo không mang theo một tia tạp niệm của cô, Vi Hữu Thư lại tự động phủ định ý nghĩ kia.

Nhìn bộ dạng của cô với một đồng lợn xon trên bàn, hiển nhiên là đã làm việc hết một buổi sáng. Hần cảm giác mình rất tự kỷ mới nghĩ rằng người ta đến công ty là vì mình.

“Dù sao ở nhà cũng nhàn rồi!” Thôi Văn Tường không để ý lắm đến hần, chỉ vội đem giấy sticker đủ màu ghi chú phân loại, “Hơn nữa, chuyện công tác tôi đều quên hết, cần một đoạn thời gian mới có thể bắt đầu lại. May mắn Điền thư ký bọn họ đều rất quan tâm đến tôi, dạy tôi không ít chuyện!” Cô nói xong, còn mỉm cười đối với Điền thư ký.

Điền thư ký quan tâm cô ta? Chuyện này thực mới mẻ!

Hắn nhớ rõ trước đây Diệp thư ký thường than vãn với hắn rằng các thư ký khác rất khó thân cận, thậm chí còn hy vọng có thể thay đổi vị trí. Tốt nhất là vào phòng làm việc của hắn, cũng tiện lợi cho việc bọn họ ‘chung sống một chỗ’!

Không ngờ mất trí nhớ, thái độ lại thay đổi 180 độ!

Vì Hữu Thư còn đang suy nghĩ, Thôi Văn Tường sửa soạn được một nửa lại đột nhiên nhớ ra chuyện gì.

“A, thực xin lỗi! Tôi có phải hay không nên gọi com trưa cho anh?” Cô nhớ rõ hình như đây cũng là công việc của thư ký, suýt nữa thì quên!

Hắn ngăn ra, thuận miệng nói dối, “Không sao! Tôi cũng thường ra bên ngoài ăn!”

Kỳ thực hắn cũng không kén ăn. Trước đây đều là do cô gọi com hộp cho hắn.

“Vậy là tốt rồi! Tôi có rất nhiều chuyện không nhớ rõ, nếu có sai phạm gì làm ơn nhắc nhở tôi!” Thôi Văn Tường tin tưởng hắn, nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy còn cô? Cô bữa trưa muốn ăn gì?” Hắn đoán là tám phần mười cô cũng quên đi.

Quả nhiên, cô ngăn ra, “Tôi... còn chưa nghĩ ra. Có lẽ đợi lát nữa ra ngoài tùy tiện mua chút gì đó...”

“Chân cô như vậy, ra ngoài bằng cách nào?” Hắn nhìn cô, đoán chắc ngay cả ăn com trưa cũng quên.

“Không sao! Chẳng qua là chậm một chút thôi...” Xạo, kỳ thực chân băng bó như vậy là cực kỳ khó đi lại. Nhưng cô cũng không có nói với hắn. Dù sao không vội, chậm rãi đi cũng được.

Vì Hữu Thư nhìn cô, trong lòng cảm giác ‘đây không phải Diệp thư ký’ ngày càng mãnh liệt.

Nhưng mặc dù nghi hoặc, hắn cũng biết nơi này không tiện nói chuyện. Bên cạnh mấy người phụ nữ kia mặt ngoài cúi đầu công tác, trên thực tế là đang vánh tai lên nghe bọn họ nói chuyện. Hắn cũng không muốn có văn phòng chuyện xấu.

“Chính cô tự lo đi! Thương chưa lành cũng đừng ham!” Nói xong, hắn nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu, “Nếu đã đi làm lại, buổi chiều vào văn phòng tôi, tôi có việc giao cho!”

“Vâng, được thôi!” Cô gật đầu.

.*.

Thôi Văn Tường kỳ thực đang lo lắng, có phải hay không nên hỏi Vì Hữu Thư về những chuyện liên quan đến ‘kiếp trước’ của mình.

Cô rất muốn biết ‘Thôi Văn Tường’ có thực sự tồn tại, hay chỉ là tưởng tượng của cô. Mà nếu Thôi Văn Tường thực sự tồn tại, cô phải làm sao đây?

Nhưng hiện tại thân phận của mình lại là mất trí nhớ Diệp thư ký, làm thế nào có thể hỏi thù trưởng? Bởi vậy, cô mới muốn trước hết quan hệ tốt với Vì Hữu Thư, sau đó mới chậm rãi hỏi thăm.

Không ngờ rằng tin tức đến nhanh chóng như vậy, khiến cô trở tay không kịp.

Buổi chiều hôm qua, Vì Hữu Thư giao cho cô công việc xong mới nói hôm nay sẽ không đến công ty. Kết quả sáng nay lại đột nhiên gọi điện thoại cho cô, muốn cô đem phần lễ vật bị hắn quên ở trong văn phòng mang sang.

Cô vội vàng đến văn phòng hắn, tìm được phần lễ vật lúc trước bọn họ cùng nhau chọn. Đón taxi đi đến nhà hắn, lại vừa đến cửa đã bị dọa giật mình.

Về mặt hắn mới mẻ, đôi mắt đỏ ngầu, thoát nhìn giống như cả đêm không ngủ. Nhưng bộ tây trang màu đen trên người còn rất chỉnh tề, có lẽ là vừa thay xong.

“Anh... làm sao có thể biến thành thế này? Có khỏe không?” Cô không khỏi bật thốt lên hỏi.

Hơn nữa... cô thật đúng là không quen nhìn hắn ăn mặc chính thức như vậy.

Vì Hữu Thư nhìn cô một cái, không đáp mà hỏi lại: “Biết lái xe không?”

Hắn cũng biết tình huống hiện tại không thích hợp lái xe.

“Biết!” Cô đáp theo bản năng, sau đó mới đột nhiên nghĩ đến Diệp Cẩm Đồng không biết có bằng lái xe hay không, nhất thời lại lộ ra vẻ mặt khó xử, “Ừm... nhưng lúc này lại không có...”

“Thôi bỏ đi. Chân cô như vậy cũng không thể lái!” Hắn ngắt lời cô, “Để tôi đi taxi cũng được!”

“Anh... thực sự có thể tự đi chứ? Nếu có chuyện gì không thể không làm, tôi có thể thay mặt anh đi một chuyến cũng được!” Bộ dạng này của hắn thực khiến cho cô lo lắng.

“Tôi không thể không đi!” Vì Hữu Thư lắc đầu cự tuyệt ý tốt của cô, nhưng thấy cô lo lắng nhìn mình, cũng không hiểu sao lại thốt lên, “Cô cũng đừng về công ty, đợi lát nữa cùng đi với tôi!”

“Cái gì?” Cùng đi với hắn?

Khóe miệng hắn miêng cường giơ lên, cho nàng một nụ cười như không cười, “Lẽ vật tặng cô ấy là cô chọn, tôi nghĩ cũng nên để cho cô nhìn thấy cô ấy!”

Nếu như lúc cô nghe hắn báo địa chỉ Thôi gia, tâm tình mang theo kinh ngạc cùng kích động, thì đến khi nhìn thấy nhà mình bố trí linh đường, cả người hoàn toàn choáng váng.

Tám ảnh trắng đen đặt chính giữa linh đường là khuôn mặt mà cô vô cùng quen thuộc, đã nhìn suốt hai mươi mấy năm...

Nghi vấn của cô cuối cùng cũng được giải đáp... Thôi Văn Tường là người thực sự tồn tại. Nhưng hiện tại đã chết!

Cô khó có thể cảm nhận được tâm tình của mình lúc này. Giống như bị một xô nước đã đổ từ đầu xuống chân, lạnh thấu xương. Cả cơ thể hư thoát, cơ hồ đứng không nổi.

Cô đã chết... thật sự đã chết?!

Trên đời này tuyệt đối không có chuyện nào hoang đường hơn là đi dự lễ tang của chính mình!

Cô rất muốn cười, lại cười không nổi. Nhất là trong không khí đau thương này...

Cô không biết bản thân làm cách nào có thể đi theo bước chân Vì Hữu Thư, nhìn hắn đem lễ vật cho cha mẹ mình, cũng nói xong mấy lời tình tình ‘thình nén bi thương’ gì gì đó...

Toàn thân cô đều phát run, lại kỳ quái cảm thấy tại sao mình lại có thể nhẫn được, không bỏ nhào vào người cha mẹ, khóc lóc kể lể, lớn tiếng nói với bọn họ rằng, kỳ thực cô vẫn còn sống.

Trời biết cô có bao nhiêu muốn làm như vậy. Mấy ngày nay cô hoàn toàn sống trong sợ hãi bất an, cảm thấy vô luận là tinh thần thay thân thể, cũng đều sắp đến cực hạn.

Nhưng mà dưới tình huống kích động như vậy, cô lại bỗng nhiên chú ý đến thái độ Vì Hữu Thư.

Hắn quả thực giống như thay đổi một người khác, hoàn toàn không giống bộ dáng tiêu tụy lúc sáng cô nhìn thấy. Tuy rằng đáy mắt vẫn như cũ đỏ ngầu, nhưng thái độ bình tĩnh trầm ổn, còn bình tĩnh trấn an cha mẹ cô.

Nam nhân này đến tột cùng có bao nhiêu gương mặt? Cô hoài nghi rằng từ trước đến giờ, mình không hề quen con người này!

.*

Vì Hữu Thư thấp hươu xong cũng không bước đi ngay, ngược lại vẫn đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn.

Thôi Văn Tường câu còn không được, tự nhiên cũng hoàn toàn không nhắc đến chuyện rời đi.

Nhưng khi nhìn đến những người bạn thân mà khi còn sống kết giao, mỗi người bước đến phúng viếng, vẻ mặt buồn bã, trong đầu cô bỗng trống rỗng, tâm càng lúc càng lạnh như băng. Cô thực hy vọng, đây chỉ là ác mộng.

Vì Hữu Thư đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, một lúc lâu sau mới nhớ đến cô vẫn ở bên cạnh.

Nhưng khi nhìn cô một cái, hắn liền ngoài ý muốn, “Sắc mặt cô làm sao lại tái nhợt như vậy?” Thoạt nhìn giống như có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

“Không... Có thể là tôi... có chút không quen với tình huống này...” Thôi Văn Tường qua loa nói.

“Thực có lỗi, tôi không nghĩ đến.” Có một số người kiêng kỵ tang lễ, hắn cũng không thể hiểu được tại sao mình lại xúc động không suy nghĩ liền mang cô đến.

“Không... Chỉ đến xem cũng không có gì không tốt!” Cô cố gắng hít vào một hơi, “Quản lý, Thôi tiểu thư... chính là người mà lúc trước anh nói thích, muốn tặng lễ vật?”

Hắn vốn định vĩnh viễn không thừa nhận điều này với bạn luận kẻ nào, nhưng Vì Hữu Thư cũng không hiểu sao chính mình lại gật đầu thừa nhận, “Đúng vậy, chính là cô ấy... Từ thật lâu, thật lâu trước kia, liền thích cô ấy!”

Cô mở lớn mắt, “Nhưng tại sao tôi... Ý tôi là, cô ấy có biết chuyện này không?”

“Đương nhiên không biết!” Hắn khẽ động khóe môi, “Cô ấy không thích tôi. Chỉ cần nhìn thấy tôi là đã chạy mất, tôi làm sao còn đau khổ dây dưa?”

“Tôi...” Cô thiếu chút nữa liền thốt lên rằng cô không có, nhưng cẩn thận nghĩ, lời phản bác kia lại không thể thốt ra.

Nghiêm túc mà nói, cô cũng không ghét hẳn. Chẳng qua là không quen được bản tính của hắn, chỉ cảm thấy đến gần sẽ bị thương. Bởi vậy mỗi khi gặp hắn đều theo bản năng muốn trốn tránh.

Lại không nghĩ đến, hành động trốn tránh mà cô nghĩ rằng không dấu vết đó, hắn đều biết hết cả.

Nhưng cũng may là cô chưa nói ra miệng. Dù sao, hiện tại cô cũng là Diệp Cẩm Đồng.

Thôi Văn Tường kinh ngạc, nhưng cũng cảm thấy áy náy cùng khổ sở.

Cuối cùng, cô chỉ có thể nói: “Tôi cảm thấy anh không cần suy nghĩ nhiều! Có lẽ cô ấy chắc gì đã chán ghét anh, chẳng qua là không biết phải đối mặt như thế nào thôi...”

Chuyện cảm tình đương nhiên không thể miễn cưỡng. Thích chính là thích, không thích chính là không thích. Nhưng ‘kiếp trước’ thái độ của mình quá thực là nên suy nghĩ lại.

“Cảm ơn cô an ủi. Nhưng tôi không cần! Từ rất sớm tôi cũng đã biết cô ấy không thích tôi. Cô ấy thích những người giống như anh hai, ôn trọng, cho nên tôi cũng không nghĩ đến mình sẽ cùng với cô ấy có kết quả...” Nói xong, thanh âm của hắn đột nhiên hạ xuống, “Chẳng qua... vốn đang nghĩ đến ít nhất có thể nhìn cô ấy từ xa, lại không ngờ rằng ông trời ngay cảm cơ hội này cũng không muốn cho tôi...”

Ngữ khí của hắn thản nhiên, giống như không mang theo bất cứ cảm tình nào. Nhưng cô nghe được, ngực lại đau, cơ hồ đã quên hô hấp.

Cô chưa bao giờ biết, hóa ra lại có người hèn mọn lặng lẽ yêu mình như vậy. Mà trước đây mình chưa bao giờ thân thiện với hắn.

“Nếu cô ấy không thích anh, tại sao anh lại yêu cô ấy?” Hoặc là cô muốn hỏi, cô có gì đáng để hắn yêu?

Cô không đẹp, so với Diệp Cẩm Đồng kém rất nhiều, thái độ với hắn cũng không tốt, yếu đuối không có lập trường... So với cá tính sáng sủa như ánh mặt trời của hắn, cá tính của cô không hề khiến người khác yêu thích. Đến tận cùng, hắn thích cô ở chỗ nào?

Hắn cúi đầu nhìn cô, đột nhiên nói: “Vậy còn cô? Tôi cũng chẳng có gì hay, tại sao cô lại yêu tôi?”

“Cái gì?” Thôi Văn Tường hoàn toàn ngây người.

Cái gì cái gì... cô làm gì yêu... Cô đang muốn phản bác, lại đột nhiên cảm thấy không đúng...

Đội đã, hắn hiện tại đang nói... Diệp Cẩm Đồng sao? Chẳng lẽ Diệp Cẩm Đồng yêu hắn?

Cô bỗng nhiên nhớ đến lần đầu tiên lấy thân phận Diệp Cẩm Đồng ở bệnh viện, thái độ của hắn tuyệt đối không hiền lành. Cho nên lúc đó hắn nghĩ cô đang đóng kịch, làm bộ mất trí nhớ vì muốn hắn chú ý?

Cô cảm thấy mình hẳn là nên biểu đạt một chút bất mãn. Mặc kệ là bị hiểu lầm thích hắn, hay hiểu lầm là đang sử dụng thủ đoạn nhỏ, nhưng giờ phút này cô lại khiếp sợ không nói được cái gì.

“Quên đi, đừng để ý lời tôi nói!” Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt, thậm chí là kinh ngạc của cô, Vi Hữu Thư có thể hoàn toàn xác định là cô không nhớ rõ cái gì cả.

“Hữu... Khụ, quản lý, tôi... trước đây tôi thích anh?” Cô do dự một lúc, cuối cùng nhịn không được hỏi.

Thật sự không phải cô nhiều chuyện. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng thôi. Nếu Thôi Văn Tường đã chết, chỉ sợ cô phải dùng thân phận Diệp Cẩm Đồng sống cả đời, tự nhiên cũng nên hiểu biết một chút sở thích của Diệp Cẩm Đồng, để tránh làm lộ.

“Chuyện đó không quan trọng! Nếu cô đã quên, cũng đừng nhớ lại làm gì!” Vi Hữu Thư thản nhiên nói.

Hắn thật sự không có dư tình yêu để cho người khác. Cho nên cô không nhớ lại là tốt nhất.

Thôi Văn Tường đột nhiên cảm thấy buồn bực, lại không hiểu tại sao lại như vậy.

Ai, này rốt cuộc là quan hệ rồi rắm gì?

Cô đang chuẩn bị gả cho anh hai của hắn ở ‘kiếp trước’, kết quả là linh hồn lại chạy đến trên người thư ký thầm mến hắn? Thật sự là rồi rắm!

Đúng lúc đang tâm phiền ý loạn, không nghĩ đến quay đầu sang liền nhìn thấy ‘vị hôn phu’ trước đây của cô đang đi về phía này, bất giác ‘A’ một tiếng kêu lên.

“Chuyện gì vậy?” Vi Hữu Thư hỏi.

“Là... anh hai của anh!” Cô nhẹ nhàng nâng ngón tay chỉ vào người đàn ông thiếu chút nữa trở thành chồng mình.

Đối với hắn, dĩ nhiên là cô tràn đầu oán hận.

Người đàn ông này, trước khi kết hôn bắt cả hai tay, ăn vụng khiến cho tình nhân mang thai, còn vọng tưởng cuộc sống ba người không nói. Hiện tại cô biến thành bộ dáng này, đến tham gia tang lễ của chính mình, bị buộc nhìn thấy người thân bạn bè của mình khổ sở không nói... Tất cả đều là vì hắn!

Cô Thôi Văn Tường sống hai mươi mấy năm, nói dễ nghe chút là có tính dịu dàng, nói khó nghe chút là không có cá tính, mặc kệ là thích hay chán ghét ai đều chỉ có thân nhiên... ngoại trừ người đàn ông giống như mặt trời, khiến cô không biết đối mặt như thế nào thôi...

Nhưng hiện tại cô lại hận Vi Hữu Luân, kẻ làm cuộc sống cô hoàn toàn đảo điên. Nếu không phải tại hắn, cô cũng sẽ không biến thành bộ dáng này, hại cha mẹ bạn bè cô thương tâm.

Nhưng cô còn chưa kịp tiến lên cho hắn hai bạt tai, bên cạnh liền có người xông lên trước.

“Bốp bốp!” hai tiếng, Vi Hữu Luân kêu lên rồi ngã xuống.

Người chung quanh bởi vì biến cố này mà sợ hãi, trong lúc nhất thời không có ai kịp phản ứng lại, đừng nói đến chuyện ngăn cản.

Thế là Vi Hữu Thư nhân cơ hội cho anh hai của mình thêm mấy cú đấm.

“Dựa vào... Vi Hữu Thư! Mày đánh tao? Mày điên rồi sao?” Vi Hữu Luân hỗn hển nói, nhưng thể trạng của hắn không thể so được với em trai, bị đánh xong còn không thể hoàn thủ.

“Cuối cùng cũng xuất hiện? Văn Tường ngã chết ở cầu thang chỗ văn phòng anh, kết quả là mấy ngày nay anh trốn đi đâu?”

Vi Hữu Thư phần nộ vô cùng, đương nhiên không thể bỏ qua mặt chốt dạ trong mắt anh trai.

Chuyện hôm đó hắn cũng không hiểu rõ, cảnh sát cũng nói Thôi Văn Tường là tự trượt ngã xuống. Nhưng hắn cảm thấy cái chết của Thôi Văn Tường cùng anh trai không thoát được quan hệ.

Cô ấy vốn là người vô cùng tao nhã cẩn trọng, làm việc luôn luôn không nhanh không chậm, làm sao có thể vô duyên vô cớ trượt chân ngã xuống cầu thang cao như vậy?

Huống chi văn phòng của anh trai ở cao tầng, thang máy lại không có trục trặc, cô ấy tại sao lại đi cầu thang bộ?

Mà nay nhìn thấy ánh mắt chốt dạ của anh trai, hắn lại càng chắc chắn suy nghĩ của mình.

Vi Hữu Thư đương nhiên biết anh trai của mình không có gan để giết Thôi Văn Tường. Có vẻ khả năng là hai người cãi nhau, làm cho Văn Tường trong lòng hỗn loạn mới trượt chân ngã.

Hắn rất hận, hận anh trai cưới Văn Tường, lại không thể bảo vệ cô!

Thôi Văn Tường cũng bị hành động của Vi Hữu Thư dọa đến. Cô không thể ngờ rằng Vi Hữu Thư lại trực tiếp ra tay với anh trai.

Cô phản ứng lại trước những người khác, không suy nghĩ nhiều liền xông lên trước, ném giấy chống xuống đất, ôm lấy tay hắn: “Vi Hữu Thư, anh mau dừng tay!”

Cô không quản Vi Hữu Luân chết sống, nhưng tại trường hợp này mà Vi Hữu Thư đánh anh trai cũng không phải chuyện tốt.

Trong hỗn loạn, khuỷu tay Vi Hữu Thư đánh vào vết thương chưa lành trên ngực, cô thậm chí còn chưa cảm giác được xấu hổ, một trận đau đớn đến tận xương tủy đã kéo đến, cô đau đến mức chỉ có thể hét lên một tiếng.

Nhưng chính là tiếng kêu đau đớn kia đã khiến cho Vi Hữu Thư sững sốt, kéo về lý trí.

Đầu tiên hắn nhìn anh trai mặt mũi bầm dập bị mình áp chế trên mặt đất, lại quay đầu nhìn cô gái đau đến trắng mặt, tạm thời quên mất phần nộ.

“Cô... làm sao vậy?” Hắn hỏi theo bản năng. Sắc mặt của cô thật khó nhìn.

“Không... không sao...” Cô hít vào một hơi, chậm rãi thối lui, “Anh... đừng động thủ nữa là được rồi. Hắn không đáng...”

Loại người rác rưởi đó, không đáng để hắn lãng phí sức lực sửa chữa!

Nhưng mà... trời ơi, tại sao ngực lại đau như vậy? Xương sườn của cô không phải là lại bị nứt ra đi? Thôi Văn Tường mơ mơ màng màng nghĩ, lại quên mất chân mình cũng bị thương. Muốn lùi về dựa vào tường nghỉ ngơi, lại lao đảo, ngã về phía sau.

“Cẩn thận!” Vi Hữu Thư nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cô, phòng ngừa cô thực sự té ngã.

Nhưng hắn dùng lực hơi lớn chút, kéo một cái, lại đem cô kéo vào trong lòng.

Nháy mắt, một cổ mùi hương thanh nhã thơm mát chui vào trong mũi, khiến cho hắn có một chút tim đập mạnh.

Đây không phải là mùi nước hoa nồng đậm mà trước đây Diệp thư ký hay dùng, mà là loại mùi hương thoang thoảng chỉ có ở gần mới có thể ngửi đến.

“Vi... Vi quản lý?” Bị hắn ôm như vậy, Thôi Văn Tường giật mình. Đồng thời những chỗ có va chạm da thịt với hắn, đột nhiên có cảm giác như bị điện giật, nóng nóng tê tê.

Khuôn mặt tái nhợt của cô hiện lên một chút nhọt nhọt đỏ ửng, giống như một nụ hoa hồng chưa nở mang theo ngượng ngùng kiều diễm. Trong lúc nhất thời, cả hai người đều ngây dại, chỉ có thể lảng lảng trừng mắt lẫn nhau, không rõ đáy lòng rung động từ đâu mà đến.

Vi Hữu Thư có chút mê mang. Hắn vẫn biết là thư ký của mình thật xinh đẹp, nhưng trước đây hắn không hề có cảm giác với vẻ đẹp của cô. Không hiểu tại sao lúc này, lại không có cách nào rời mắt khỏi cô.

Ngay tại lúc bọn họ ngốc đứng một chỗ, một thanh âm chói tai bén nhọn đánh vỡ bầu không khí ả ả ái muội này.

“Hữu Luân, Hữu Luân, anh có sao không?” Một cô gái cố gắng đẩy ra đám người vây xem, vọt vào trong muốn nâng Vi Hữu Luân dậy, “Có bị làm sao hay không? Có cần em kêu xe cứu thương thay anh không?”

“Hắn không chết được!” Vi Hữu Thư lạnh lùng nói, như vậy mới chậm rãi buông cô ra, “Cô... không sao chứ?”

Câu sau đương nhiên là nói với Thôi Văn Tường. Hiện tại hắn cũng đoán được là lúc này bản thân đã vô tình chạm vào vết thương của cô, cho nên có chút lo lắng.

Nhưng hắn không hiểu, tại sao khi buông cô ra lại có cảm giác buồn bã mất mát?

Thôi Văn Tường yên lặng lắc đầu, tâm tình thực loạn.

“Vi Hữu Thư, mày đừng quá mức! Tao là anh trai của mày!” Vi Hữu Luân nghe rằng trợn mắt la hét.

“Anh nên may mắn tôi còn nhớ rõ, bằng không sẽ không bị thương chỉ có chừng đó!” Hắn hoàn hồn, cười lạnh nhìn anh trai của mình.

“Mày...”

“Được rồi được rồi! Anh em các cậu làm sao vậy?” Thôi gia hai lão vội đi tới, cố nén bi thương muốn làm dịu không khí, “Có chuyện gì cứ từ từ mà nói, việc gì phải động thủ?”

“Chuyện này phải hỏi nó!” Vi Hữu Luân thở phì phì trừng mắt em trai.

“Nếu muốn hỏi tôi, không bằng hỏi trước anh đã làm gì Văn Tường!” Vi Hữu Luân càng chột dạ, hắn càng xác định cái chết của Văn Tường có liên quan đến hắn.

“Tao... tao có làm gì đâu? Mày đừng có ngậm máu phun người!” Vi Hữu Luân biện hộ cho chính mình, lại lo lắng là không đầy đủ.

“Anh dám thề bản thân không hề có trách nhiệm với cái chết của cô ấy?” Vi Hữu Thư ép sát từng bước.

“Hai anh em các cậu đừng ầm ỹ!” Thôi lão gia đau đầu nói, quay sang nói với người hầu, “Mang Hữu Luân vào trong phòng dành cho khách nghỉ ngơi chút, thuận tiện mời bác sĩ Hoàng lại đây!”

“Không cần!” Viên Dư Tinh đang đỡ Vi Hữu Luân lạnh lùng nói, “Có người nói Thôi tiểu thư là do Hữu Luân hại chết, chúng ta vẫn đừng ở lại đây khiến người ta ngại thì tốt hơn!”

Nếu không phải do bạn trai kiên trì, cô nhất định không muốn đến tham dự tang lễ của tình địch.

“Khụ, Viên thư ký...” Vi Hữu Luân trong lòng còn có kiêng kỵ, không dám ở trước mặt mọi người công khai quan hệ của bọn họ, mấy lần muốn ám chỉ Viên thư ký đừng có hành động như vậy.

Nhưng Viên Dư Tinh không để ý đến ám chỉ của hắn. Thật vất vả tình địch mới chết, cuối cùng thì mình cũng có cơ hội trở thành chính thê. Cô ước gì có thể chiêu cáo thiên hạ, hoàn toàn không nghĩ đến có cái gì không ổn.

Dù sao trong bụng của cô còn có cốt nhục của Vi gia. Mấu bằng tử quý thôi! Hơn nữa Vi Hữu Luân cũng cảm thấy hắn thua thiệt cô, nên đối với cô dung túng hơn rất nhiều.

Chuyện này là thế nào? Thân là vị hôn phu của Văn Tường, lại mang theo một người phụ nữ đến tham dự tang lễ của cô ấy?

Nếu có thể, hắn thực sự rất muốn đuổi theo cho anh trai của mình thêm mấy dặm. Nhưng thoáng nhìn sang Diệp thư ký sắc mặt trắng bệch đứng bên cạnh, hắn vẫn cố nhịn xuống.

Quên đi! Nê tình đây là tang lễ của Văn Tường, tạm thời bỏ qua cho hă.

Vi Hữu Thư tự nhủ với chính mình, đây là vì muốn Văn Tường có thể yên nghỉ. Hă không muốn ngay cả khi đã qua đời cô vẫn bị quấy rầy.

Hă vì cô, mà không phải vì những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyển Giai Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Hữu Thư a, giữa trưa con có rảnh thì về nhà một chuyến đi!”

Sáng chủ nhật, Vi Hữu Thư liền bị mẹ gọi điện thoại đánh thức.

Hă nhìn đồng hồ báo thức đầu giường. Mới hơn sáu giờ sáng. . .

“Có chuyện gì? Tại sao lại đột nhiên gọi đến?” Từ sau khi Văn Tường qua đời, hă không có một ngày ngủ ngon. Mỗi ngày đều ở trên giường lăn qua lăn lại đến khi sắc trời trở nên trắng. Cứ kéo dài hơn nửa tháng, nay sáng sớm lại bị đánh thức, gọi điện đến lại là mẹ, hă chỉ phải vỗ cái đầu đau nhức từ trên giường ngồi dậy.

Tuy rằng đã sớm chuyển ra khỏi nhà sống độc lập, nhưng kỳ thực hă cùng cha mẹ quan hệ không tệ lắm.

Đương nhiên, hă cảm thấy ở trong đó cũng có nhân tố ‘khoảng cách sinh hảo cảm’. Nếu không cứ ở lại trong cái nhà đầy quy củ đó, mỗi ngày không cãi nhau mới là lạ.

“Còn không phải hôn sự của anh trai con!” Bà Vi tức giận nói.

“Hôn sự?” Hă ngẩn ra, “Nhưng Văn Tường đã. . .”

Vi Hữu Thư cũng không cho rằng anh trai của mình định cưới người chết. Thậm chí hă căn bản không biết Vi Hữu Luân đối với Văn Tường có tình cảm gì. Nếu không mấy ngày hôm trước ở tang lễ sẽ không có phản ứng như vậy.

Nghi vấn của hă rất nhanh được chứng thật.

“Đúng vậy! Văn Tường mắt còn chưa đến nửa tháng, hă liền khẩn cấp muốn kết hôn phụ nữ khác vào cửa! Thực không hiểu thẳng nhóc đó đang nghĩ cái gì!” Ngữ khí của bà nghe qua không hề không giận.

“Phụ nữ khác?” Vi Hữu Thư bỗng nhiên nhớ đến một màn ở tang lễ, bật thốt lên: “Chẳng lẽ. . . là thư ký của anh ta?”

Vị hôn thê chưa mắt được nửa tháng liền muốn cưới người khác? Anh ta muốn Văn Tường chết không nhắm mắt sao?

“Con cũng biết sao?” Bà Vi cao giọng, “Thế sao không nói sớm cho mẹ biết? Nghe nói cô ta đều mang thai ba tháng rồi! Cho nên anh trai mày mới vội vã muốn cưới người ta về nhà! Trời biết cô ta có phải mang cốt nhục của Vi gia hay không. . .”

“Ba tháng. . .” Vậy là khi Văn Tường còn sống, anh ta liền bắt cả hai tay?

Vi Hữu Thư mị mắt. Ban đầu hă đã cảm thấy anh trai không đối xử tốt với Văn Tường, bây giờ chuyện này càng chứng thật ý của hă.

Hử, anh ta nghĩ mấy cú đâm trước đó chính là cái giá phải trả? Vi Hữu Thư cười lạnh.

Muốn cùng người đàn bà khác song túc song phi? Cũng được thôi! Hă thật muốn nhìn một chút, xem anh trai có bao nhiêu yêu người đàn bà kia!

“Con hiểu rồi! Mẹ đừng tức giận nữa, trưa nay con về!” Hă nói với mẹ, trong lòng đã có tính toán.

Buông đi động ra, Vi Hữu Thư lại ngồi trên giường suy nghĩ một lúc lâu, mới thở dài đứng dậy, kéo ra rèm cửa sổ.

Thoạt nhìn có vẻ là một ngày thời tiết sáng sủa, nhưng mới sáu giờ sáng hă đã tâm phiền ý loạn, không cảm thấy buồn ngủ.

Vi Hữu Thư đứng giữa trưa về nhà.

Khi hấn vào phòng khách, liền phát hiện Vi Hữu Luân đã ở đó, bên cạnh còn ngồi Viên Dư Tĩnh.

“Ba, mẹ, anh trai!” Hấn thân nhiên chào hỏi qua, nhìn lướt một vòng, thu hết vào trong mắt không khí quái dị ở nơi này.

Vi Hữu Luân nhìn thấy hấn liền biến sắc, quay đầu nhìn mẹ, “Mẹ, con muốn kết hôn, mẹ kêu Hữu Thư trở về làm gì?”

Hấn còn nhớ rất rõ ràng chuyện lần trước ở tang lễ Văn Tường bị đánh một trận. Em trai ra tay không nhẹ, trên người hấn còn bao nhiêu chỗ đến bây giờ vẫn còn đau.

Bà Vi lập tức giận nói: “Cái gì kết hôn? Không có cửa đâu! Tao muốn Hữu Thư về ngăn cản mày!”

“Con thực không hiểu tại sao mẹ lại muốn ngăn cản con và Dư Tĩnh!” Vi Hữu Luân cũng giận.

“Đùa giỡn cái gì? Loại đàn bà này làm sao có thể vào cửa Vi gia!”

“Cái gì mà loại đàn bà này? Dư Tĩnh mang thai!”

“Hừ! Biết rõ ông chủ muốn kết hôn, còn dám leo lên giường ông chủ! Rõ ràng là loại bụng dạ khó tương, ai biết trong bụng của cô ta có phải của mày hay không!”

Nhìn thấy hai mẹ con bắt đầu cãi nhau, Vi Hữu Thư mở miệng, “Mẹ, anh trai nếu muốn kết hôn với Viên tiểu thư thì cứ để cho hấn cưới đi!”

Bà Vi cùng Vi Hữu Luân đều kinh ngạc.

“Sao con lại giúp nó nói chuyện?” Bà Vi không dám tin. Bà gọi con trai nhỏ trở về cũng không phải là vì muốn hấn đứng ở bên con trai lớn.

“Anh trai đã lớn như vậy rồi, nói như vậy là có thể phụ trách hành vi của chính mình, đúng không?” Hấn nhìn Vi Hữu Luân.

Vi Hữu Luân mặc dù không biết tại sao em trai lại đột nhiên nói hộ mình, lại vẫn gật đầu: “Đương nhiên! Tao có thể phụ trách!”

Bà Vi nhướn mày, đang muốn nói gì, nhưng lại bị Vi Hữu Thư thương mắng: “Tốt lắm! Anh đã có thể tự phụ trách hành vi của mình, như vậy mấy năm nay công ty liên tục lỗ lỗ, vấn đề làm giả hóa đơn, anh cũng có thể thoải mái giải quyết, không cần tôi nhiều chuyện nhúng tay vào!”

Vi Hữu Luân nghe vậy, sắc mặt thay đổi, “Vi Hữu Thư, mày...”

“Chờ đã! Cái gì báo cáo giả...?” Ông Vi nghe thấy từ mẩu chốt liền chớp lấy, ngắt lời.

Mấy năm trước hấn liền đem công ty giao cho con lớn nhất, trước mắt đã ở trạng thái nửa về hưu. Tuy biết vài năm này công ty làm ăn không được tốt lắm, mất không ít tiền, nhưng hấn vẫn cảm thấy để cho con cơ hội tôi luyện thêm, do đó không ra tay can thiệp. Ai ngờ lại có chuyện làm giả báo cáo?

“Ba đừng nghe Hữu Thư nói bậy! Làm gì có cái gì báo cáo giả!” Vi Hữu Luân vội la lên, trong lòng lại càng cảm thấy bất an.

Hấn không hiểu, việc này mình làm rất cẩn thận. Hữu Thư từ sớm liền tự lập, căn bản là không quan tâm đến sự vụ công ty, hấn làm sao lại biết được?

Này nói đến ba năm trước, khi đó hấn nhìn trúng một khối đất vùng ngoại thành, theo một vị tự xưng là người của chính phủ nói, nơi đó sau này rất nhanh sẽ có kế hoạch khai phá. Nếu nhanh chân mua được khối đất này, sau này khi khai phá, giá trị đất đai tất nhiên sẽ tăng lên mấy lần, lợi nhuận cực kỳ cao.

Hấn vốn muốn lấy danh nghĩa công ty mua nó. Nhưng ban giám đốc lại nghi ngờ phán đoán của hấn, không muốn bỏ vốn mua.

Vi Hữu Luân rất tin tưởng tình báo là không sai, lại không muốn bỏ mất cơ hội, bởi vậy quyết định tự mình mua xuống. Nhưng bởi vì tài chính của hấn không đủ, thế là cấu kết với kế toán làm giả báo cáo, âm thầm tham ô của công ty một khoản tài chính. Sau đó lại mượn ngân hàng không ít tiền, mua khối đất kia.

Kết cục sau đó rất dễ đoán. Hấn mua khối đất kia với giá cao hơn thị trường ba phần. Nhưng nửa năm sau kế hoạch đô thị mới được ban bố, cấp trên lại không bao gồm khối đất này.

Hấn bị lừa! Kẻ tự xưng là ‘người của chính phủ’ kia kỳ thực chính là chủ đất phái tới, cầm tiền xong liền xuất ngoại, làm cho hấn không thể tìm thấy.

Vi Hữu Luân ban đầu không cam lòng, muốn đem thổ địa đặt ở đó, xem thử còn cơ hội tăng giá trị hay không. Nhưng một ngày lại một ngày trôi qua, sắp đến lúc trả tiền, mà bây giờ ngay cả giá rẻ cũng bán không được.

Mà trong lúc đó, có người duy nhất muốn mua đất của hấn, lại trực tiếp hạ xuống ba phần so với giá ban đầu hấn đưa, ý là muốn chém hấn một chút. Mặc dù hấn không muốn nhả ra, nhưng trong lòng biết rõ chẳng qua là mình đang giẫy dụa.

Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước hấn vội vã muốn cưới Thôi Văn Tường. Việc này hấn không dám nói cho cha mẹ, chỉ có thể chờ đợi qua Thôi Văn Tường, lấy tiền từ túi của Thôi gia.

Vi Hữu Thư dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn bộ dáng hỗn hển của hắn, cười lạnh, “Đúng vậy! Anh không có, là tôi vu khống cho anh!”

Vi Hữu Luân bị âm lãnh ngữ khí của hắn kinh sợ không nói nên lời.

“Hữu Luân, em trai mày nói đúng không?” Ông Vi nhú mày hỏi.

Vi Hữu Thư không đợi anh trai mở miệng, giành trước nói tiếp, “Ba, anh trai đều đã nói hắn có thể phụ trách hành vi của chính mình, ba coi như vừa rồi con hồ ngôn loạn ngữ đi! Dù sao nếu như bị con nói trúng, cũng lắm thì vào nhà lao ăn cơm vào năm thôi, có sao đâu!”

Vi Hữu Luân nghe vậy, sắc mặt càng khó coi, “Vi Hữu Thư, mày đừng quá đáng...”

Vi Hữu Thư cũng không buồn, chỉ mỉm cười, “Nếu anh không thẹn với lương tâm, tôi làm em trai, trước hết chúc mừng anh cùng Viên tiểu thư trăm năm hòa hợp!”

Ý tứ của hắn biểu đạt thật sự rõ ràng. Vi Hữu Luân có thể kết hôn với Viên Dư Tình, nhưng cũng đừng nghĩ đến chuyện hắn sẽ giúp anh ta chuyện tham ô công quỹ.

Vi Hữu Luân đen mặt. Nếu là trước đây, khẳng định trời có sập hắn cũng không cầu người. Nhưng tình huống hôm nay bất đồng, hiện tại cho dù bán hết tài sản hiện có, cũng không đủ để đem toàn bộ số tiền tham ô trả về chỗ cũ. Nếu em trai hoặc cha mẹ không giúp đỡ, chỉ sợ hắn thật sự phải ngồi tù.

Nghĩ đến đây, hắn vừa sợ lại vừa giận.

Vi Hữu Luân hung tợn trừng mắt em trai, “Hừ, mày cho làm như vậy là đã đòi lại bất công cho Văn Tường? Tao sớm nhận ra mày thích cô ta! Chỉ tiếc cô ta không hề có hứng thú với mày!”

Từ nhỏ đến lớn, hắn không hề có phương diện nào có thể vượt qua người em trai vĩ đại này, trừ bỏ Văn Tường.

Hắn hẹn hò với Văn Tường, thậm chí còn cầu hôn. Ngoại trừ việc muốn được Thôi gia giúp đỡ, còn dụng ý khác là muốn đả kích em trai. Vi Hữu Thư ở những phương diện khác có cao hơn hắn thì sao chứ? Thôi Văn Tường vẫn lựa chọn hắn cơ mà!

Vi Hữu Thư nghe thấy anh trai bóc trần tâm ý của mình thì hơi trầm mặt xuống, nhưng hắn rất nhanh liền khôi phục lại.

“Đúng vậy! Tôi thích Văn Tường, cũng thừa nhận rằng mình đang vì cô ấy báo thù!” Hắn hào phóng thừa nhận, “Nhưng vậy thì đã sao chứ? Anh đừng để ý đến tôi, cùng Viên tiểu thư kết hôn đi! Tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản!”

Hắn rất hiểu biết anh trai của mình. Vi Hữu Luân trừ bỏ bản thân ra, ai cũng không yêu. Nhất định cuối cùng sẽ từ bỏ Viên Dư Tình.

Quả nhiên, Vi Hữu Luân sắc mặt từ đỏ sang trắng, do dự nửa ngày, mới nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, “Nếu tao không kết hôn với Dư Tình, mày sẽ giúp tao?”

“Không! Anh sa thải cô ta, chia tay với cô ta!” Dù sao Viên Dư Tình cũng chẳng phải tốt đẹp gì, hắn tuyệt đối không hề đồng tình.

“Hữu Luân, anh đừng đồng ý! Cậu ta căn bản là không có ý tốt!” Viên Dư Tình nắm ống tay áo hắn la hét.

“Câm miệng! Ở đây có chỗ cho cô mở miệng sao?” Bà Vi lạnh lùng nói, nhìn kiểu gì cũng thấy chán ghét cô ta.

Vi Hữu Luân không để ý đến hai nữ nhân, chỉ nhìn chăm chăm vào em trai, “Nếu tao với cô ta chia tay, mày thật sự giúp tao?”

Hắn biết năng lực của em trai. Chỉ cần em trai đồng ý ra tay, sự tình sẽ dễ dàng giải quyết được!

Vi Hữu Thư không trực tiếp trả lời hắn, lại nhìn về phía mẹ, “Mẹ nghĩ sao?”

“Chỉ cần đừng cho loại đàn bà này vào cửa, chuyện nhỏ này có gì đâu!” Bà Vi không kiên nhẫn phẩy tay.

Kỳ thực, bà cũng không thể trợ mắt nhìn con trai lớn ngồi tù. Dù sao Vi gia cũng không thể đánh mất mặt như vậy! Bởi vậy, cho dù trong lòng không thích, ở mặt ngoài bà cũng sẽ tìm mọi cách giúp hắn.

Nhưng nếu có thể thừa cơ trừ bỏ Viên Dư Tình, bà cầu còn không được.

“Anh trai, anh nghe chưa?” Vi Hữu Thư lại quay đầu nhìn hắn.

Trên thực tế Vi Hữu Thư hiểu biết cha mẹ mình. Hắn biết rõ bọn họ nếu biết Vi Hữu Luân phạm tội lớn như vậy, cho dù có tức giận, cuối cùng cũng nhất định ra tay hỗ trợ. Bản thân hắn là không có khả năng đả kích Vi Hữu Luân ở chuyện này.

Hắn cố ý chọn lúc này đem sự tình nói ra, chính là muốn bức Vi Hữu Luân chính mồm nói ra muốn từ bỏ Viên Dư Tình.

Quả nhiên, Vi Hữu Luân nghe thấy mẹ hứa hẹn xong, liền chần chờ.

Hắn đúng là thích Viên Dư Tinh. Nhưng chẳng qua là một người đàn bà, đáng giá hắn trao đổi bằng tiền đồ của chính mình sao?

Lúc trước hắn không dám nói với cha mẹ chuyện mình tham ô. Nhưng hiện tại bọn họ đã biết cả rồi, hắn cũng chẳng có gì cố kỵ cả!

“Hữu Luân, anh muốn chia tay với em sao? Em mang thai của anh mà!” Viên Dư Tinh cấp bách nói.

Nhưng Vi Hữu Luân chỉ liếc nhìn cô ta một cái, chậm rãi rút tay về.

Vi Hữu Thư nhìn động tác của bọn họ, dưới đáy lòng cười lạnh.

Muốn bắt cả hai tay, làm bên thứ ba là phải trả giá đại giới! Bọn họ nợ Văn Tường, hắn nhất định sẽ thay cô đòi lại tất cả!

.*.

“Khách... khách...”

Trong phòng khách nhỏ, trần ngập thanh âm chai lọ va chạm.

Sau một phen chinh đồn, phòng khách này không hề giống quá khứ luôn đầy áp tro bụi. Tuy rằng vẫn đơn sơ chỉ có chiếc bàn nhỏ và sô pha, nhưng ít ra cũng sáng sủa sạch sẽ.

Đây là thành quả mấy ngày cố gắng của Thôi Văn Tường. Mặc dù cô không am hiểu làm việc nhà, hơn nữa chân còn bị thương không tiện hoạt động, mất mấy ngày mới sửa sang lại phòng khách.

Không còn cách nào khác. Trời sinh cô thích sạch sẽ, không thể chịu được bẩn loạn, hơn nữa mấy ngày nay tâm tình của cô rất tệ, chỉ cần yên tĩnh sẽ suy nghĩ miên man, chỉ phải liêu mình kiếm việc làm.

Hôm nay là ngày nghỉ. Lúc này cô đang ngồi chồm hổm trước bàn, tay cầm dụng cụ đánh trứng, cúi đầu cố gắng khuấy dung dịch màu vàng nhạt.

Một giọt chất lỏng trong suốt rơi vào trong cái đĩa thủy tinh đựng dung dịch, rất nhanh biến mất trong chất lỏng màu vàng. Cô không để ý đến cứ tiếp tục khuấy, nhưng không bao lâu sau, lại có giọt thứ hai, giọt thứ ba không ngừng rơi vào.

Cuối cùng cô không nhịn được cời bao tay, rút giấy vệ sinh đặt bên cạnh, lau nước mắt trên mặt.

Từ sau khi tham gia tang lễ của Thôi Văn Tường, cảm xúc của cô liền ở trong trạng thái cực tệ. Ngay cả pha chế xà phòng cũng không thể bình tĩnh được tâm tình.

Thân thể của cô đã chết, linh hồn lại ký túc trong thân thể người khác, chỉ có thể nhìn người thân bạn bè vì cô thương tâm khổ sở. Điều này khiến cô đau lòng cực kỳ.

Cô thực mờ mịt, không biết nên như thế nào vượt qua ngày sau.

Không phải là cô không nghĩ đến chuyện về nhận thức lại cha mẹ. Nhưng bọn họ trời sinh tính tình bảo thủ, cũng không tin quái lực loạn thần. Cô không biết nên giải thích với bọn họ như thế nào về chuyện phát sinh trên người mình.

Hơn nữa, cho dù cô nói ra, bọn họ cũng tin tưởng cô là con gái đã chết của bọn họ, tương lai cô nên sống bằng thân phận nào trên đời?

Thôi Văn Tường đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, cho đến khi tiếng chuông cửa chói tai vang lên khiến cô bừng tỉnh.

Diệp Cẩm Đồng không có thân nhân, bằng hữu cũng không nhiều, là ai đến tìm cô?

Mặc dù nghi hoặc, cô vẫn đứng dậy mở cửa.

“Hữu... Ồ, quản lý?” Cô ngạc nhiên nhìn người ngoài cửa, “Sao anh lại tới đây?”

Hắn đến làm gì? Không đúng! Hắn là phải hỏi hắn vào bằng cách nào? Bên dưới không phải là còn cửa lớn sao?

Nhưng cửa lớn cũng thường có người quên đóng, nên hắn có thể đi lên cũng chẳng lạ lùng gì...

Mặc dù Vi Hữu Thư là người lãnh đạo trực tiếp của cô, nhưng hắn xin nghỉ một tuần, cho nên bọn họ từ sau tang lễ đến giờ chưa hề gặp lại.

Ban đầu, cô đối với công việc hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng mấy ngày qua ở trong văn phòng nghe không ít chuyện, mới biết được trong công ty Vi Hữu Thư mặc dù chức vị là quản lý, nhưng cũng đồng thời là một trong ba vị đồng sự của công ty. Thậm chí hắn nắm 40% công ty cổ phần, chính là cổ đông lớn nhất của công ty. Do vậy hắn nếu muốn nghỉ, cũng chẳng có ai nói gì được!

Vi Hữu Thư không đáp lời, chỉ nhíu mày nhìn cô, đột nhiên nói: “Cô vừa khóc?”

Cô mở to mắt muốn phủ nhận, nhưng lại muốn hỏi hần làm sao lại biết.

“Ánh mắt cô đỏ lên, còn có trên mặt chưa khô nước mắt!” Hần trực tiếp nói luôn.

“Vậy sao... Ngượng quá, tôi vừa nghĩ đến một chuyện, nên cảm xúc có chút xuống dốc...” Cô sùng sốt một lát mới phản ứng lại, cuống quýt lau mặt. Nói đến một nửa, lại cảm thấy hần căn bản là không muốn nghe cô giải thích chuyện nhằm chán này, bởi vậy xấu hổ ho nhẹ một tiếng, “Ừm... trước hết mời vào đã...”

Hần không khách khí, gạt đầu, bước vào trong phòng cẩn thận đánh giá bài trí.

Thôi Văn Tường âm thầm may mắn mấy ngày qua đã cẩn thận quét tước.

“Ừm... Vì quản lý đột nhiên đến đây... có việc sao?” Chưa cần nói đến hôm nay là cuối tuần, ngày nghỉ cô không đi làm. Cho dù bình thường có chuyện gì quan trọng, cũng có thể dùng điện thoại báo đến, cần gì bất ngờ chạy đến nhà cô?

“Vừa vặn có việc đi ngang qua, thuận tiện liền qua đây nhìn xem!”

Đây là lời nói dối. Trên thực tế là hần cố ý đến đây.

Hần cũng không biết tại sao chính mình lại đột nhiên chạy đến đây, chỉ biết rằng gần đây không biết sao lại nghĩ đến cô, nghĩ về mặt chuyên chú công tác của cô, nghĩ đến hôm đó cô ngã vào lòng hần, không khí ái muội...

Lúc đây tâm tình của hần không cho phép hần nghĩ nhiều. Nhưng vài ngày nghỉ ngơi ở nhà, hình ảnh kia thường nhảy vào trong đầu, thậm chí cắt mất của hần không ít thời gian tưởng niệm Văn Tường.

Mà vừa rồi sau khi rời khỏi Vi gia, tâm tình của hần cực kỳ không tốt, không muốn về nhà, lại đột nhiên cảm thấy cực kỳ muốn gặp cô.

Vì thế hần còn đặc biệt chạy đến công ty, lấy ra danh sách nhân viên xem thử số phòng ở của cô.

Hần thuyết phục chính mình, chẳng qua là do hần lo lắng vết thương của cô mà mình tạo thành ở tầng lễ Văn Tường, bởi vậy đặc biệt đến xác nhận xem tình huống của cô.

“Hả?” Thôi Văn Tường ngẩn ngơ, “Ách... Vậy anh ngồi chơi một lát, tôi đi pha trà!”

Tuy rằng cô vẫn không hiểu hần rốt cuộc đến là muốn làm cái gì.

Vi Hữu Thư nghe đến hai chữ ‘pha trà’ hơi hơi chợn mi, nhưng hần cũng không nói cái gì, chỉ theo lời cô ngồi xuống sofa phòng khách, thuận tiện quan sát chất lỏng không biết tên trên bàn.

Năm phút sau, cô cầm một cái chén Mark đi ra phòng bếp.

“Nhà của tôi hơi đơn sơ, chỉ có thể mời anh chấp nhận một chút!”

“Kỳ thực, cô cho tôi một chén nước lọc cũng không sao!” Vi Hữu Thư hơi mỉm cười. Hần vốn cũng không phải người thích thưởng thức cuộc sống như anh trai.

Nhưng khi hần tiếp nhận chén trà kia, một mùi hương thanh nhã theo hơi khói trắng phiêu phiêu chui vào trong mũi, liền có chút ngoài ý muốn.

“Đây là trà hoa?”

“Đừng vậy! Trà hoa không có cafein, có vẻ sẽ không ảnh hưởng đến giấc ngủ... Ách, nhà tôi chỉ có trà hoa, nếu anh không thích, tôi có thể đi rót cho anh một ly nước lọc!”

“Tôi nhớ hình như trước kia một ngày cô ít nhất phải uống hai chén cà phê?” Hần lơ đãng hỏi.

“Anh... cũng biết tôi mất trí nhớ, căn bản không biết trước đây mình như thế nào...” Lý do này cô cảm thấy mình càng dùng càng thuần thực.

“Mất trí nhớ xong ngay cả sở thích cũng thay đổi, thật đặc biệt!” Hần nhấp một chút ly cam cúc bạc hà trà.

Nghe hiểu trong lời hần mang theo một chút ý thù, Thôi Văn Tường hơi cảm thấy kinh hãi, đành phải miết cường cười, “Cho dù không mất trí nhớ, trên đời này làm gì có ai cả đời không thay đổi sở thích!”

“Cũng đúng...” Hần gạt đầu, bỗng nhiên chỉ chỉ trên bàn, “Đó là cái gì?”

“Đó là xà phòng, vừa quấy được một nửa...” Kết quả hần vừa tới.

Cô vừa nói xong, lại mang vào bao tay, nhẹ nhàng vừa quấy vừa quan sát tình trạng dung dịch.

“Cho nên vừa rồi cô vừa quấy tạo dịch vừa khóc?” Mới vừa rồi nhìn thấy cô ở ngoài cửa, trên mặt còn có nước mắt chưa khô, không hiểu sao ngực hấn lại đau đớn.

Thôi Văn Tường hơi run rẩy một lúc, nhẹ giọng nói: “Vi quản lý như thế nào cảm thấy hứng thú với việc tư của tôi như vậy? Không sợ tôi lại sợ ý yêu anh lần nữa sao?”

Dựa theo phản ứng của hấn lúc trước, không khó nhìn ra Diệp Cẩm Đồng trước đây ái mộ hấn, khiến hấn phản cảm bao nhiêu.

“Cô sẽ sao?” Hấn không đáp mà hỏi.

Trước khi cô mất trí nhớ, đủ loại hành vi ân cần thăm hỏi quả thực khiến hấn cảm thấy phức tạp. Nếu không phải cô có năng lực công tác rất tốt, hấn đã sớm sa thải.

Bù lại, tuy rằng hiện tại hiệu suất công tác của cô so với trước đây hạ xuống một nửa, ngẫu nhiên còn có thể phạm sai lầm của người mới, nhưng lại an phận nhu thuận không nói nhiều, khiến cho hấn cảm thấy thương thức hơn.

“Điều đó... rất khó nói! Nếu như anh cứ chú ý đến tôi như vậy...” Thôi Văn Tường lẩm bẩm.

Lời này mặc dù không đúng, nhưng cũng không phải là nói dối. Hiện tại cảm giác của cô đối với hấn thực sự rất phức tạp.

Quen biết hơn hai mươi năm, sau khi trở thành Diệp Cẩm Đồng cô mới phát hiện, hiểu biết của cô đối với hấn thiếu đến đáng thương.

Cô vẫn nghĩ hấn cả lo phát phờ, không làm việc gì. Không giống như Vi Hữu Luân luôn cố gắng tiến tới. Không ngờ hấn kỳ thực là tay làm hàm nhai, không muốn ở lại công ty Vi gia chịu gia tộc bao che, ngược lại cùng với bạn bè mở công ty. Mặc dù quy mô không lớn, nhưng hàng năm lại buôn bán lời không ít tiền, so với Vi Hữu Luân không hề thua kém bao nhiêu.

Cô cứ nghĩ hấn sẽ không phiền não, cả ngày luôn mỉm cười như ánh mặt trời. Không ngờ nụ cười của hấn chỉ xuất hiện trước mặt Thôi Văn Tường. Vậy mà trước đây cô còn không muốn nhiều liếc hấn một cái.

Cô nghĩ rằng hấn sẽ không thật lòng với ai, lại không ngờ hấn lại sớm yêu chính mình...

Cô nghĩ rằng hấn không vĩ đại như anh trai của hấn. Nhưng sự thật là luận tài hoa, cố gắng, tình cảm, Vi Hữu Thư đều tốt hơn Vi Hữu Luân gấp trăm lần.

Hấn thua anh trai hấn duy nhất là vì cô ngu ngốc không biết nhìn người, lại bỏ hấn là chọn Vi Hữu Luân.

Thôi Văn Tường đương nhiên không có khả năng bởi vì biết Vi Hữu Thư thích mình liền lập tức yêu hấn. Nhưng hiện tại nếu muốn cô chọn một trong hai anh em Vi gia, vô luận từ phương diện nào, Vi Hữu Thư đều thắng.

Nghĩ, ngực cô đột nhiên cảm thấy đau đớn.

“Có thể nói ra lời như vậy, tôi tin rằng sau này cô sẽ không làm ra chuyện khiến tôi khó xử!” Vi Hữu Thư thản nhiên cười, “Hon nữa cô đủ thông minh, biết rõ trong lòng tôi đã có người, hấn là sẽ không ngu ngốc đầu nhập vào một đoạn tình cảm không hề có kết quả!”

“...” Thôi Văn Tường rất muốn nhiều chuyện hỏi trước đây Diệp Cẩm Đồng đến tột cùng là làm ra chuyện gì khiến hấn khó xử. Nhưng do dự nửa ngày cũng không có can đảm hỏi, chỉ có thể buồn bực tiếp tục quấy dung dịch.

“Xà phòng đó còn muốn quấy bao lâu?” Vi Hữu Thư đột nhiên lại quay lại chú ý đến dung dịch của cô.

Cô suy nghĩ nói, “Hôm nay tôi muốn làm Marseille, phải quấy rất lâu, có lẽ không ít hơn ba bốn giờ đâu!”

Cô muốn chọn loại xà phòng này để tiêu hao bớt thời gian, miễn cho bản thân cứ miên man suy nghĩ.

Nhưng hấn đột nhiên đến chơi, lại có hiệu quả hơn so với việc quấy xà phòng. Từ khi hấn vào nhà đến giờ, cô không còn nghĩ đến mấy chuyện phiền lòng nữa.

“Văn Tường cũng thích làm Marseille!” Vi Hữu Thư đột nhiên nói.

Uống trà hoa, quấy xà phòng... mấy thứ này rõ ràng là hứng thú của Văn Tường. Nếu không phải hấn tin tưởng Diệp thư ký là thực sự mất trí nhớ, hon nữa không cho rằng Diệp thư ký lại biết sở thích nhỏ nhỏ của Văn Tường, hấn đều hoài nghi là cô vì muốn cho hấn chú ý mới làm mấy thứ này.

Cô dừng động tác một lát, lại tiếp tục quấy, “Anh thực quan tâm cô ấy!”

Cô rất thích làm Marseille, thích hưởng thụ quá trình quấy xà phòng. Mặt khác cũng thích cảm giác ôn nhuận sạch sẽ của Marseille. Nhưng cô không biết hấn lại hiểu được những thứ này.

“Khi yêu một người, không cần đặc biệt chú ý, những thứ liên quan đến cô ấy cũng sẽ tự động hấp thu, bất tri bất giác liền hiểu biết cô ấy!”

Hấn cười nhạt, nhưng cô lại nghe đau lòng.

“Cô ấy quả ngu ngốc mới có thể lựa chọn gã đàn ông bắt cả hai tay kia...” Cô thì thảo nói, cảm thấy mũi lại cay cay.

Nếu trước đây cô chọn Vi Hữu Thư, hiện tại bọn họ sẽ không ở trong tình trạng như bây giờ đi?

“Ngay cả cô cũng nhận ra anh trai tôi và thư ký của anh ta không bình thường?” Hóa ra cả thư ký của mình ở tang lễ cũng nhìn ra manh mối. Vi Hữu Thư cười khò, thật sự vì Văn Tường cảm thấy không đáng giá.

“Hừ, nhìn bộ dáng kia, nói không chừng cô ta liền trở thành chị dâu của anh!” Nhớ đến lúc trước nghe được Vi Hữu Luân và Viên Dư tình nói chuyện, trong lòng Thôi Văn Tường liền toát ra một ngọn lửa. Không phải là ghen tuông, mà thuần túy là tức giận bản thân nhìn không đúng người, còn muốn đem nửa đời sau giao cho một gã đàn ông bắt cả hai tay còn nhìn tài sản nhà cô.

“Cô ta không vào được! Con dâu Vi gia cũng không phải dễ dàng như vậy!” Vi Hữu Thư nhàn nhạt nói, tự động bỏ qua chuyện anh trai mình tham ô công quỹ cùng bản thân uy hiếp hắn.

Hắn đơn giản kể cho cô nghe hôm nay Vi Hữu Luân vốn định cùng Viên Dư Tình kết hôn, lại bị cha mẹ Vi gia ngăn cản.

Hắn sớm biết cha mẹ không bao giờ đồng ý chuyện của Vi Hữu Luân và Viên Dư Tình. Bọn họ quá coi trọng xuất thân. Viên Dư Tình bắt quá là con gái nhà nghèo, cho dù mang thai cũng không có khả năng vào mắt bọn họ.

“Nếu không phải hai nhà Vi Thôi là thế giao, Văn Tường là do cha mẹ tôi nhìn từ nhỏ đến lớn, yêu thích thực sự từ đáy lòng, lại có gia đình nhà mẹ đẻ cường đại hậu thuẫn, cho dù có gả vào cũng không nhất định được yêu thích, huống chi là loại thư ký câu dẫn thủ trưởng!” Hắn nói xong, lại đột nhiên nhìn thấy cô vẻ mặt cô quái, lập tức nghĩ đến quan hệ giữa hai người cũng là thủ trưởng và thư ký, bất giác cười nói: “Cô yên tâm! Tôi tuyệt đối không có ý chỉ cây dâu mắng cây hòe!”

Cứ như vậy, hắn lại cảm giác trong lòng tích tụ lo lắng mấy ngày nay tiêu tán rất nhiều.

Thật thần kỳ! Trước đây hắn một chút cũng không thích cô, vì sao hiện tại cùng cô nói mấy câu, tâm tình liền lập tức tốt lên?

“Yên tâm! Tôi cũng không có hứng thú làm dâu nhà giàu!” Thôi Văn Tường trừng mắt nhìn hắn, hơi cười khê khiến hắn bất giác mỉm cười.

“Kỳ thực không phải tôi đồng ý với thái độ và ý tưởng cao cao thượng tại của cha mẹ. Theo ý tôi, con người vốn là không phân sang hèn. Lúc trước tôi sớm rời nhà lập công ty, một phần cũng là do không có cách nào chấp nhận được quan niệm của bọn họ!” Hắn dừng một lát, xảo trá cười, “Đương nhiên, nếu là Viên Dư Tình, tôi tuyệt đối không đồng tình!”

Biết là vì bản thân, hắn mới giận Vi Hữu Luân và Viên Dư Tình như vậy, Thôi Văn Tường rất khó không cảm động.

“Vi quản lý, tuy rằng anh từng nói qua Thôi tiểu thư không thích anh, nhưng tôi nghĩ tâm ý của anh đối với cô ấy... cô ấy sẽ hiểu được...” Cô nhìn hắn, thực lòng nói.

Mặc kệ cô có yêu hắn hay không, cô vẫn thực sự cảm tạ hắn cứ yên lặng yên không gây phiền phức cho cô. Điều đó khiến cho cô không vì sự phản bội của Vi Hữu Luân và hoàn toàn thất vọng về nhân tính.

Hắn nhìn cô một lúc lâu, cười nói, “An ủi của cô thực không thực tế. Nhưng dù sao cũng cảm ơn!”

Từ trước Diệp Cận Đồng thực nhảy bém, lại nhanh mồm nhanh miệng, có thể nói mát. Thân là thủ trưởng, hắn rất thương thức năng lực của cô. Nhưng trước mặt cô mất trí nhớ, tuy rằng ngay cả lời an ủi cũng không nói được, nhưng trong lời nói lại thành khẩn cùng về mặt lo lắng thân thiết, khiến cho hắn cảm thấy ấm áp.

Khó có cơ hội an ủi người khác, lại bị nói là không thực tế, Thôi Văn Tường tức giận nói: “Thực xin lỗi! Nếu lần sau anh muốn đến làm ơn báo trước, tôi sẽ chuẩn bị tốt lời diễn thuyết!”

“Ha ha ha...” Vi Hữu Thư cười to.

Chiều hôm đó bọn họ hàn huyên thật lâu. Bởi vì không khí rất hài hòa, tán gẫu cũng rất vui vẻ, làm hại Thôi Văn Tường thiếu chút nữa quấy quá mức, làm cho xà phòng bị cứng ngắc, biến thành hình cái nôi. Cuối cùng đành vội vàng đem xà phòng bỏ vào khuôn.

Mà Vi Hữu Thư cũng quên bản thân muốn đến an ủi thương thế của cô. Hắn ở nhà cô suốt một buổi chiều, uống vài chén trà hoa, cuối cùng còn thuận tiện ăn bữa tối ở nhà cô, cho đến khuya mới về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyển Giai Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

“A lô, xin chào!” Thôi Văn Tường vừa xử lý công sự, vừa cầm lên chiếc Iphone trên bàn đang kêu ầm ỹ.

“Đồ...đồ...đồ...”

Bên kia di động chỉ truyền đến thanh âm cắt đứt tín hiệu.

“Quái lạ...” Cô thì thầm nói, hoang mang tìm dây số gọi đến, lại phát hiện là dây số ẩn.

Từ khi cô trở thành Diệp Cẩm Đồng đã là ba tháng. Trải qua mấy ngày tôi luyện cùng cố gắng, trong công việc cô cũng đã quen dần, trên người cũng dần lành thương.

Nhưng không hiểu tại sao bắt đầu từ tháng này, cô lại thường xuyên nhận được những cú điện thoại đùa dai như thế này.

Dây số ẩn, vừa tiếp liền cắt đứt, hoàn toàn không biết đối phương muốn làm gì.

Rốt cuộc là ai lại rảnh rỗi như vậy gọi điện quấy rầy cô? Cô hẳn là không đắc tội với ai cả đi? Thôi Văn Tường cảm thấy bất an.

Chuông điện thoại lại vang lên lần nữa. Lúc này là điện thoại bàn.

Cô hít sâu vào một hơi, cầm lấy phone, “A lô, xin chào!”

“Điện thoại biết cần người sao?” Đầu dây bên kia truyền đến câu hỏi không đầu không đuôi.

Cô nghe được thanh âm Vi Hữu Thư, thờ dãi một hơi, “Có ý gì?”

“Ngữ khí của cô có cảm giác như trắng sỡ ra trận, làm tôi không khỏi nghi ngờ điện thoại của công ty có phải biết cần người hay không!”

Thôi Văn Tường bị hấn chọc nở nụ cười.

Từ sau hôm ấy, quan hệ của bọn họ có chuyển biến rất lớn.

Vi Hữu Thư không còn phòng bị cô nữa. Bọn họ từ quan hệ thủ trưởng và cấp dưới biến thành bạn bè giao tình không tỵ.

Óc lễ vì cảm thấy vòng xã giao của cô và hấn không có liên hệ, không sợ cô đi tuyên truyền khắp nơi, cho nên hấn tâm sự với cô rất nhiều chuyện liên quan đến Thôi Văn Tường, bao gồm cái nhìn và tình cảm. Đây đều là những điều mà hấn chưa bao giờ chia sẻ với người khác.

“Không! Chẳng qua gần đây hay nhận được điện thoại trêu chọc!” Cô thuận miệng nói, “Quản lý tìm tôi có việc gì sao?”

Trong công ty, hấn là quản lý, mà cô là thư ký. Điểm này cô hiểu rất rõ ràng, không thể vì hữu nghị giữa bọn họ tặng vọt mà có sự thay đổi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Vi Hữu Thư thường thức ‘hiện tại Diệp Cẩm Đồng’. Hấn ghét người công tư chẳng hề phân biệt được.

“Cô còn nhớ rõ bữa tiệc tối nay chúng ta cần tham dự không?”

“Đương nhiên! Tôi là thư ký!” Muốn nhắc nhở, cũng do cô nhắc nhở hấn mới đứng.

“Buổi chiều hôm nay cho cô nghỉ ngựa buổi! Về nhà sửa soạn một chút!”

“Cái gì?”

“Cô định mặc đồ công sở đi tham gia tiệc tối?”

Đúng ha! Chút nữa thì quên!

“Vậy chờ tôi xử lý trong tay giấy tờ nhanh chóng rồi trở về thay trang phục!”

“Cô chuẩn bị cẩn thận, nếu cần tiêu tiền có thể báo vào công tác phí!”

“Đã biết, cảm ơn!” Cô biết hấn luôn hào phóng với cấp dưới, bởi vậy chỉ cười, không có từ chối.

Một giờ sau, Thôi Văn Tường đi ra văn phòng, muốn về nhà thay đồ.

Diệp Cẩm Đồng dáng người đẹp, kỳ thực mặc cái gì cũng đẹp. Cô muốn về nhà xem xét tủ quần áo, xem có quần áo thích hợp hay không. Nếu như không được mới cần đi mua.

Cô lên xe buýt sau, chậm rãi đi đến phía sau ngồi xuống. Đúng lúc này, di động vang lên.

Cô lấy di động ra, tròng mắt nhìn trên màn hình quen thuộc mấy chữ ‘dãy số ẩn’, thật sự muốn tắt ngay lập tức. Tiếc rằng Iphone không có công năng cắt đứt cuộc gọi. Nếu như cô không muốn tiếp, chỉ còn cách chờ đến khi người kia tự động cắt đứt.

Thực không hiểu, đồ chơi thì cứ mang đáng về đồ chơi, hóa trang thành di động làm gì?

Nếu không phải trước đây di động cô bị rơi hư mất, Vì Hữu Thư làm chủ mua cho cô cái Iphone 4 này, cô làm sao có thể mua cái thứ mà công năng trò chơi cực mạnh, công năng trò chuyện lại yếu đến đáng thương như vậy làm di động?

Cô một mặt ở trong lòng nói thầm, một mặt không tình nguyện nhận điện thoại, “A lô, xin chào!”

Lúc này điện thoại không trực tiếp cắt ngang, nhưng cũng không có ai mở miệng, chỉ có một khoảng im lặng.

“A lô?” Thấy đối phương không có phản ứng gì, cô âm thầm thở dài, chuẩn bị ngắt điện thoại.

“Diệp Cẩm Đồng, cô thực sự là cái gì cũng không nhớ rõ?” Điện thoại bên kia đột nhiên truyền đến một thanh âm cố ý đè thấp.

Cô sùng sốt, trong lòng đột nhiên có cảm giác không thoải mái.

“Anh là ai?” Cô hỏi.

“Ngay cả tôi cũng không nhớ rõ?” Người nọ phát ra tiếng cười chói tai, “Nhưng dù cô có thật sự mất trí nhớ, hợp tác của chúng ta vẫn tiếp tục tiến hành!”

Thôi Văn Tường tim đập mạnh, mơ hồ cảm thấy nội dung ‘hợp tác’ bản thân mình sẽ không thích.

Cô hít vào một hơi: “Mất trí nhớ cũng không phải điều tôi muốn. Nhưng nếu lúc trước anh đồng ý nói cho tôi biết chúng ta trước kia từng thống nhất hiệp định nào, mà không phải là suốt ngày gọi điện thoại đến quấy rầy, có lẽ chúng ta còn có cơ hội hợp tác!”

Nói cách khác, lúc này cô không muốn cùng đối phương bàn luận chuyện hợp tác gì nữa.

Trực giác nói cho cô, người thường xuyên gọi điện thoại đến quấy rầy như vậy tuyệt đối không phải là người tốt. Không biết Diệp Cẩm Đồng làm sao có thể gặp loại người kì quái này!

“Nghe nói gần đây cô quan hệ rất tốt với Vì Hữu Thư? Nếu như nhớ đến trước đây hán đối đãi với cô như thế nào, cô còn có thể hòa hợp với hán như vậy sao?” Người kia cười lạnh nói.

Thôi Văn Tường rùng mình.

Người kia rốt cục là ai? Vì sao nghe cách nói của hán giống như rất hiểu biết Diệp Cẩm Đồng?

Hơn nữa, hán đột nhiên nhắc đến Vì Hữu Thư... Sẽ không phải là nội dung hợp tác của bọn họ có liên quan đến Vì Hữu Thư đi?

Nàng nắm chặt tay, tận lực bình tĩnh nói: “Anh không cần phải châm ngòi quan hệ giữa tôi và thù trường của tôi. Nếu tôi đã bị mất trí nhớ, cũng sẽ không đem chuyện quá khứ để trong lòng.”

Chưa cần nói đến chuyện cô vốn không phải là Diệp Cẩm Đồng. Chỉ cần qua mấy tháng vừa rồi, cô cùng Vì Hữu Thư quan hệ cũng đã có nhận thức khác về hán. Nếu hán thực sự đối đãi không tốt với Diệp Cẩm Đồng, thì đó cũng là vì hết hy vọng, đừng ôm kỳ vọng đối với mình nữa.

So với người kia lý lịch không rõ ràng, cô càng tình nguyện tin tưởng Vì Hữu Thư.

“Không ngờ sau khi mất trí nhớ, lại đột nhiên đối với hán chết tâm!” Người nọ hừ lạnh, “Nhưng kế hoạch của chúng ta đã tiến hành được một nửa. Lúc này cô muốn rời đi cũng không còn kịp nữa rồi!”

Lời này có nghĩa là gì? Thôi Văn Tường đột nhiên có dự cảm bất lành.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì!” Cô cắn răng nói.

“Bây giờ cô không nhớ được cái gì, tôi liền nói thẳng vậy! Công ty của tôi và Quan Dương là đối thủ cạnh tranh. Trước đây cô chủ động tìm đến tôi, nói hán Vì Hữu Thư không đảm lại cảm tình của cô, còn nhiều lần khiến cô xấu hổ. Vì vậy cô muốn đặt điều kiện với tôi, hy vọng có thể mượn tay tôi trả thù hán!”

Thôi Văn Tường cả người chấn động.

Mặc dù cô không hiểu biết nhiều về chuyện thương trường, nhưng cũng tuyệt đối biết đây là chuyện nghiêm trọng.

Vì Hữu Thư mặc dù danh nghĩa là quản lý, nhưng chẳng qua là do hán không muốn rêu rao. Trên thực tế, hán có được 40% cổ phần công ty, hoàn toàn

có được quyền chủ đạo quyết sách và năng lực nắm giữ công ty.

Diệp Cẩm Đồng thân là thư ký của hần, chắc chắn là có không ít cơ mật của công ty. Nếu như cô ấy thật sự cấu kết cùng ngoại nhân...

Thôi Văn Tường đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo.

“Thế nào? Tôi nói như vậy, có khiến cho cô nhớ đến chuyện quá khứ hay không?” Người kia không nghe thấy cô lên tiếng, lại nói.

“Không... Tôi không tin tôi lại ngu xuẩn làm chuyện đó!” Mặc kệ như thế nào, chỉ cần cô đến chết vẫn bám víu lấy lý do ‘mất trí nhớ’, hần cũng sẽ không thể làm gì cô.

“Diệp Cẩm Đồng! Nếu không phải cô thực sự mất trí nhớ, thì chính là cô đóng giả rất thành công, tôi đều phải tin tưởng!” Đối phương lại cười lạnh, “Cô cho rằng bản thân thực thanh cao? Như vậy không ngại cứ đi thăm dò xem nửa năm trước hợp tác giữa Quan Dương và Ngân Hà tại sao lại thất bại? Sau đó, suy ngẫm thử tính chân thật trong lời nói của tôi!”

Đối phương nói chắc chắn như vậy, khiến lòng cô hơi trầm xuống.

Chẳng lẽ Diệp Cẩm Đồng thật sự từng giúp công ty khác đối phó với Quan Dương?

Tuy rằng cô vốn không phải là Diệp Cẩm Đồng, nhưng bây giờ cô chiếm thân thể này. Nếu trước đây chủ nhân thân thể này từng làm chuyện xấu gì, cô cũng không có cách nào trốn tránh trách nhiệm.

Cô là thiên kim tiểu thư từ nhỏ được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, nói dễ nghe là tính tình dịu ngọt, nhân nhả trầm tĩnh, nói khó nghe chút là không có chủ kiến, là đóa hoa nuôi trong nhà kính, không chịu nổi mưa gió liên gầy, không có năng lực chống cự hoàn cảnh ác liệt. Trong suốt 27 năm sinh mệnh, đã kích nghiêm trọng nhất cũng chính là sự phản bội của vị hôn phu.

Nhưng hôm nay, linh hồn cô lại đột nhiên bị nhốt trong một thân thể khác, nhất thời phải đối mặt với rất nhiều khó khăn cùng bế tắc, lại khiến cho cô trong một thời gian ngắn trưởng thành không ít.

Nếu đổi lại là Thôi Văn Tường trước đây, có lẽ sẽ vì đối phương nói cho mấy câu mà kinh hoàng thất thố. Nhưng hiện tại, sau khi kinh hãi, cô liền ép chính mình phải bình tĩnh đối mặt.

“Vị tiên sinh này, cho dù trước đây chúng ta có hiệp nghị gì đi chăng nữa, bây giờ tôi cũng không nhớ rõ. Còn nữa, anh nói tôi trước đây vì hận mà trả thù thủ trưởng, nhưng trước mắt Vi quản lý đối xử với tôi rất tốt, tôi không có động cơ gì lại hãm hại hần nữa. Nếu anh đã được đến lợi tức, tôi khuyên anh nên thu tốt, về sau đừng gọi điện đến quấy rầy tôi nữa!”

Nói xong, cô trực tiếp ngắt cuộc gọi, tắt máy.

.*.

Buổi chiều 5h30, Vi Hữu Thư đến đón cô.

Vi gia cùng Thôi gia giống nhau đều là gia đình giàu có có tiếng. Thế gia như vậy, các phương diện ăn mặc ngủ nghỉ đều cực kỳ chú ý. Nhưng Vi Hữu Thư là ngoại tộc, cuộc sống vô cùng tiêu sái thoải mái.

Trước đây, khi cô vẫn là Thôi Văn Tường, cô rất không quen thói quen khác loại của hần, không biết nên ở chung với hần như thế nào, làm cho hần hiểu nhầm là cô ghét hần.

Nhưng hiện tại cô lại cảm thấy hần ngay thẳng chân thành, không giả dối không làm càn, xử sự với người ngoài cũng không mờ ám bản thủ, sống chung cực kỳ tự tại, vĩnh viễn không cần lo lắng chuyện hần miệng nói một đằng, nghĩ lại một nẻo, sau lưng lại làm một cái khác.

Nhưng khi cô nhìn thấy hần xuất hiện với bộ lễ phục khó khăn lắm mới mặc một lần, mang theo xe Audi xinh đẹp, cho dù trong lòng có khúc mắc, vẫn không nhịn được cười ra tiếng.

Mặc dù như vậy cô có vẻ rất chinh chu, nhưng cô hoàn toàn hiểu được trong lòng hần kỳ thực có bao nhiêu khó chịu cùng mất tự nhiên.

“Hắc, đây là thái độ gì vậy?” Hần vờ giận trừng mắt nhìn cô một cái, hành động so với bình thường câu thúc hơn rất nhiều.

“Không! Tôi chỉ cảm thấy anh mặc như vậy thực ỏn!” Thôi Văn Tường nhin cười nói, ngồi vào ghế trước tòa điều khiển, mang vào dây an toàn.

Quan hệ bạn bè hòa thuận tốt đẹp, thân nhiên cãi nhau, là điều trong quá khứ cô không thể nghĩ đến.

“Cô cướp lời kịch của tôi!” Vi Hữu Thư quệt miệng.

Diệp Cẩm Đồng bình thường cũng rất đẹp, nhưng hôm nay lại bỏ qua màu lửa đỏ kiêu diễm có thể tôn lên vẻ quyền rũ của cô, lại mặc bộ lễ phục màu trắng ngà hơi lộ vai. Ngoại trừ một chuỗi vòng cổ, cũng không dùng thêm phụ kiện nào.

Nhưng mặc như vậy cũng không khiến cô thất sắc, ngược lại càng tăng thêm vài phần thanh lịch cho bộ dạng kiêu diễm của cô.

Rõ ràng không nên đối với cô ấy có chút cảm xúc gì, nhưng khi vừa liếc thấy cô ấy, vẫn khiến hần tim đập mạnh vài nhịp.

Tình trạng hình như đang chuyển biến tệ đi. Hần không khỏi suy nghĩ, gần đây hần tựa hồ xuất hiện tâm tư không nên có.

Hiện tại ở chung với Diệp Cần Đồng này thực sự vui vẻ, thậm chí hần còn ngẫu nhiên cảm thấy, nếu trước đây cô ấy vẫn là tính cách này, có lẽ hần sẽ không yêu Văn Tường lâu như vậy.

Nhưng nhiều chuyện cũng không được như nguyện ý. Cho nên hiện tại bọn họ chỉ là bạn bè quan hệ tốt mà thôi.

Hai người thuận miệng tán gẫu một lát, sau đó đem đề tài chuyển dời đến bữa tiệc tối nay.

“Hôm nay không hề thiếu những người chức vụ cao của các công ty, thậm chí là CEO. Lúc trước cô mất trí nhớ, có lẽ hơn phân nửa cũng sẽ không nhận thức. Nhân cơ hội này, liền nắm bắt lại một chút ai là bạn, ai là thù đi!” Hần nửa đùa nửa thật nói.

Thôi Văn Tường đột nhiên nhớ đến người buổi chiều gọi điện đến.

“Chúng ta... trên thương trường có địch nhân không?” Cô bỗng nhiên cảm thấy mình không nên tiêu cực bỏ qua điện thoại quấy rầy, mà nên chủ động tìm hỏi thân phận của đối phương.

Người nọ nếu đã có thể mua được Diệp Cần Đồng, cũng có khả năng mua được người thứ hai, người thứ ba.

Cô không thể khiến cho chuyện này xảy ra. Không chỉ vì Diệp Cần Đồng, còn vì Vi Hữu Thư và công ty.

Vi Hữu Thư bật cười: “Việc buôn bán làm sao không có đối thủ cạnh tranh? Công ty chúng ta là đại lý của một vài trò chơi nước ngoài đều đứng đầu, lúc trước giành quyền đại lý rất kịch liệt. Huống hồ cho dù đã ký hợp đồng rồi, cũng không có nghĩa là có thể vĩnh viễn làm đại lý. Có một đồng người như hồ rình mồi chờ phía sau, chờ đến khi chúng ta hết hạn hợp đồng, lập tức liền lao vào giành giật!”

“Như vậy a...” Nói như vậy, chẳng phải là nghi phạm sẽ rất nhiều? Cô có hơi thất vọng.

“Kỳ thật cũng không có gì đáng lo lắng!” Hần nghĩ là cô sợ công ty không cẩn thận, liền đánh mất quyền đại lý, “Chúng ta cứ làm hết sức là đủ rồi!”

“Đúng rồi!” Cô bỗng nhiên nhớ đến một từ khóa mà buổi chiều người kia đề cập đến, “Chúng ta đã từng dự định cùng một công ty tên là Ngân Hà kí hợp đồng phải không?”

“Cô nhớ rõ?” Vi Hữu Thư đang lái xe, ngoài ý muốn liếc nhìn cô một cái.

Mà cô cũng chú ý đến vẻ mặt của hần hơi thay đổi, giống như... có chút nghiêm túc?

“Ồ, không! Chẳng qua là mấy hôm trước trong lúc sửa sang lại tư liệu, có nhìn thấy cái tên này!” Cô thuận miệng nói.

“Ừm!” Hần lại một lần nữa hòa hoãn, “Lại nói đến, dự án kia cũng rất kì lạ! Vốn dĩ chúng ta cùng Ngân Hà đã thỏa thuận được rất ổn, nhưng đột nhiên nhảy ra Trình Giảo Kim, đoạt mất hợp đồng đại lý đoạt mất! Chuyện ký hợp đồng của bọn họ đương nhiên là được bảo mật. Nhưng sau tôi thông qua một số thông tin mới biết được, công ty kia thỏa thuận điều kiện cùng công ty chúng ta không khác mấy, nhưng ở các mặt khác cũng nhường nhịn hơn, cho nên cuối cùng Ngân Hà liền lựa chọn bọn họ!”

Thôi Văn Tường tâm trầm xuống.

Vậy là Diệp Cần Đồng thực sự từng giúp người kia trộm hợp đồng ký kết giữa Quan Dương và Ngân Hà?

Cô thực không muốn tin tưởng. Nhưng... bản hợp đồng bị cướp kia, lại giải thích như thế nào?

“Vậy công ty ký ước cùng Ngân Hà tên là gì?” Cô cẩn thận hỏi.

“Tên là Kinh Uy! Kỳ thực những năm gần đây, bọn họ chạm trán cùng công ty chúng ta không ít lần. Nhưng chúng ta vẫn đa số chiếm thượng phong!”

Kinh Uy... Cô chậm rãi nhớ kỹ tên này.

Người buổi chiều gọi điện cho cô là người của Kinh Uy sao?

“Cô thực sự cảm thấy hứng thú với địch nhân của chúng ta?” Vi Hữu Thư không biết tâm tư của cô, bởi vậy chỉ cười nói: “Vậy cô thực sự là may mắn. Tôi nghĩ tối nay Kinh Uy cũng sẽ phái người đến tham dự yến hội!”

“Thật sao?” Hai mắt cô sáng lên.

“Không!”

“...”

Cô sững sốt vài giây, sau khi phản ứng lại thì không thể nói gì.

Kiểu đùa giỡn cấp thấp cổ xưa này hẳn cũng thích sao?

Hắn buồn cười nhìn bộ dạng cứng ngắc của cô, “Trên lý thuyết là sẽ đến, nhưng bọn họ nếu không muốn, tôi cũng không có cách nào bắt họ đến hội trường a!”

“Thôi bỏ đi! Dù sao đến đó cũng sẽ biết!”

.*.

Như lời Vi Hữu Thư, đây là một bữa tiệc được tạo thành bởi sự hợp tác của rất nhiều công ty phần mềm.

Toàn bộ buổi tối, Thôi Văn Tường đều ở bên cạnh hắn giả trang bình hoa, nghe hắn cùng những người khác đàm luận khiến cô choáng đầu hoa mắt. Toàn bộ đều là đề tài lĩnh vực chuyên nghiệp!

Nhưng mặc dù những đề tài này đều không thể khiến cô hứng thú, ánh mắt của cô vẫn thỉnh thoảng phiêu đến trên mặt Vi Hữu Thư, sau đó rất khó dời đi.

Lúc trước cô còn nghĩ rằng theo tính cách Vi Hữu Thư sẽ không quen những trường hợp xã giao khách sáo như thế này. Nhưng không nghĩ đến, vào hội trường hắn giống như trở thành một người khác, thành thạo chu toàn giữa mọi người, cách nói năng hài hước cùng với khả năng có thể chặt chẽ nắm bắt điểm mấu chốt ở trong lĩnh vực chuyên nghiệp khiến người đối thoại chú ý. Ban đầu sự câu nệ cũng không được tự nhiên giống như chẳng qua chỉ là tưởng tượng của cô.

Lúc này cô mới ý thức được rằng, hắn từ trong khung là người của Vi gia, khi tất yếu, hắn có thể đóng kịch còn giỏi hơn anh trai Vi Hữu Luân.

Nhưng cô không hề chán ghét hắn diễn kịch. Có lẽ trong nội tâm cô tin tưởng rằng, hắn vĩnh viễn sẽ không đem những thứ này đến dùng với những người mà hắn thật sự đem làm bằng hữu.

Lúc này thấy hắn đang nói chuyện cùng một vị chủ tịch hay tổng tài của một công ty nào đó, trong lúc nhất thời không thể quan tâm đến chính mình, cô quyết định tranh thủ đi toilet.

Mang giày cao gót đi về phía toilet, Thôi Văn Tường không khỏi cảm thấy miễn cưỡng trước đây mình cũng tham gia không ít những trường hợp như thế này. Dù sao muốn trở thành một cái bình hoa thực sự cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hành lang đến toilet có chút hẹp dài, cô đi một lúc lâu mới đến.

Không hổ là khách sạn 6 sao, ngay cả toilet cũng tô vàng nạm ngọc, còn trang trí thêm mấy cái ghế sofa.

Cô rửa tay xong, ở trước gương trang điểm lại một chút, lại ngồi nghỉ một lát trên sofa, xoa xoa chân đau nhức xong mới đứng dậy đi ra toilet.

Không nghĩ rằng, cô vừa mới mở cửa ra, thiếu chút nữa tông vào một người đứng cạnh cửa.

“Thật xin lỗi!” Cô nghĩ rằng đối phương vừa vịn đi đến cạnh cửa, làm bầm xin lỗi, xoay người muốn rời đi.

Không ngờ rằng có một cỗ lực lượng đột nhiên kéo lấy cánh tay trái của cô, khiến cô suýt nữa ngã về phía sau.

“A? Anh làm gì vậy?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhận ra đó là một gương mặt đàn ông xa lạ, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an, “Anh là ai?”

“Tôi là ai? Xem ra cô thật sự mất trí nhớ!” Thanh âm trào phúng lại mang theo chút khó chịu.

Cô ngẩn ra, lập tức hiểu ngay, “Anh chúng là người gọi điện thoại cho tôi...”

Tuy rằng trong điện thoại hắn ta cố ý hạ giọng, nhưng cô vẫn có thể nhận ra.

“Rất tinh tế!” Nam nhân hí mắt nhìn cô.

“Anh là người của Kinh Uy?” Thôi Văn Tường nhận không được lại hỏi.

“Không sai! Ngay cả chuyện này cũng đoán được!” Đối phương lạnh lùng cười, “Chắc là cô đã điều tra qua chuyện Ngân Hà?”

“Không phải anh muốn tôi đi thăm dò sao?” Mặc dù trong lòng không yên, cô vẫn cố lấy dũng khí trừng mắt nhìn hắn.

“Kết quả thế nào? Tôi không lừa cô đi?”

Thôi Văn Tường cắn môi, “Mặc kệ là thật hay giả, tương lai tôi cũng không dự định hợp tác cùng anh!”

Nói xong, cô dùng sức giật tay lại, quay đầu đi về phía hội trường, không muốn dây dưa cùng hắn nữa.

“Cô không sợ tôi nói chuyện này cho Vi Hữu Thư thân ái của cô?” Nam nhân đột nhiên nói.

Thôi Văn Tường hơi chùn bước.

Nam nhân này quả nhiên rất rõ ràng nhược điểm của cô. Tuy rằng việc này không phải do cô làm, nhưng nếu sự việc sáng tỏ, chắc chắn là tính ở trên đầu cô, cô không có cách nào khác để giải thích.

Mà theo bản năng, cô không muốn nhìn thấy Vi Hữu Thư thất vọng đối với chính mình.

“Anh rốt cục muốn cái gì?” Cô cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Nói cho anh ta chuyện này, đối với anh cũng chẳng có lợi gì!”

“Nhưng tôi có thể được đến sự giúp đỡ của cô!” Nam nhân thấy cô dao động, hài lòng nở nụ cười, “Cô yên tâm! Tôi biết rõ không thể ‘giết gà lấy trứng’, cho nên sẽ không thường xuyên yêu cầu cô làm việc nhiều. Nhưng ít ra, tôi muốn biết điều kiện tục ước của Quan Dương và Ma Hồn!”

“Anh nằm mơ!” Thôi Văn Tường không chút ngại ngùng nói.

Cô dù có lạc hậu cũng biết Ma Hồn là một trò chơi nước ngoài được Quan Dương đại lý đang nóng nhất hiện nay. Nay hợp đồng đại lý sắp hết hạn, trong nước rất nhiều công ty như hồ rình mồi, hiển nhiên Kinh Uy cũng vậy.

“Cô có thể suy nghĩ kĩ. Không có Ma Hồn, Quan Dương đương nhiên cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Nhưng bằng vào năng lực của Vi Hữu Thư, rất nhanh sẽ lật ngược thế cờ... Nhưng sự tín nhiệm của Vi Hữu Thư đối với cô thì sao? Tôi nghĩ rằng cô phải mất không ít công sức mới có thể được hắn tín nhiệm, hẳn là sẽ không ngốc nghếch để cho trôi mất mọi đúng. Dù sao cô vẫn còn thích hắn mà, đúng không?” Nam nhân tự tin tràn đầy nhìn cô, “Đương nhiên, nếu cô giúp tôi đạt được hợp đồng này, thù lao cũng sẽ không thấp!”

Thôi Văn Tường đứng ở chỗ một lúc lâu, tay nắm chặt lại buông ra, cắn răng nói: “Nếu như tôi đồng ý cái hiệp định quái quỷ của anh mới đúng là ngu ngốc!” Nói xong, cô cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía hội trường.

“Về suy nghĩ lại đi, tôi tin rằng cô sẽ đáp ứng!” Nam nhân ở sau cô cao giọng nói.

Lần này, bước chân của cô một chút cũng không dừng lại.

.*.

Vi Hữu Thư là người rất sâu sắc.

Mặc dù cả đêm hắn đều nói chuyện cùng người khác, nhưng cũng chưa từng xem nhẹ tình huống thư ký của mình.

Hắn phát hiện từ sau khi cô đi toilet về, rõ ràng đứng ngồi không yên, liên tiếp thất thần.

“Cô không thoải mái sao?” Hắn tùy ý tìm một lý do chấm dứt cuộc nói chuyện, lời cô đến một bên hỏi.

“Hả?” Thôi Văn Tường phải mất một lát mới có thể phản ứng lại, miễn cưỡng cười, “Không sao! Tôi chỉ cảm thấy hơi mệt!”

Hắn nhìn đôi giày dưới chân cô, khe nhú mày, “Vừa lạnh thương, lại đi mang đôi giày cao như vậy, chắc chắn là không thoải mái. Tôi đưa cô về!”

“Nhưng còn bữa tiệc...”

“Không sao! Dù sao cũng đã sắp xong rồi. Lại nói tôi cũng không thích những trường hợp như thế này!”

“Vậy làm phiền anh!”

Hắn liếc mắt nhìn cô một cái, giống như trách cô rất khách khí.

Nhưng giờ phút này Thôi Văn Tường thật sự không có tâm tình nói đùa với hắn. Cô luôn luôn suy nghĩ chuyện về Kinh Uy và Diệp Cẩm Đồng.

Việc này nhất định phải nói cho Vi Hữu Thư. Nhưng nên nói với hắn như thế nào? Hơn nữa, hiện tại chính cô cũng không rõ ràng tình huống lúc này.

“Nếu cô mệt mỏi, cứ ở trên xe ngủ một chút, không cần cố gắng chống đỡ!” Thấy sắc mặt của cô không tốt, hắn nhịn không được lại nói.

“Vi Hữu Thư...” Cô gọi nhẹ.

“Sao?”

“Chuyện trước đây... có nhiều chỗ tôi không nhớ rõ...”

Hắn hơi ngạc nhiên, “Àn?”

Việc này không phải đã sớm biết? Hắn thậm chí còn thường cảm thấy cô không phải là mất trí nhớ, mà là thay đổi một người khác. Nếu không nên giải thích sự khác biệt về cá tính và sở thích của cô trước đây và hiện tại như thế nào?

Hắn vốn không tin quái lực loạn thần, nhưng cũng không có cách nào tìm lý do để giải thích chứng mất trí nhớ quỷ dị của cô.

“Tôi muốn nói, nếu quá khứ tôi làm chuyện gì đó không tốt...” Cô dừng lại, tựa hồ không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Chuyện quá khứ đã qua rồi, để trong lòng làm gì?” Hắn thản nhiên nói tiếp.

“Nhưng nếu tôi từng thương tổn người khác thì sao?” Kỳ thật hiện tại cô còn không thể xác định Diệp Cận Đồng có cùng Kinh Uy cấu kết hay không. “Nếu thực sự tôi đã làm chuyện không tốt...”

“Cô nhớ đến cái gì?” Hắn đột nhiên quay đầu nhìn cô.

Làm bằng hữu, hắn đương nhiên muốn cô sống tốt, không bị tổn thương gì. Nhưng nhớ đến tính nết trước đây của cô, so với hiện tại... hắn lại đột nhiên ích kỷ hy vọng cô vĩnh viễn cũng đừng nhớ đến cái gì.

“Không! Chuyện gì tôi cũng chưa nhớ được!” Cô vội nói, “Nhưng... tôi cảm thấy anh hình như không thích bản thân tôi trước đây, cho nên luôn suy nghĩ, có phải hay không trước đây cá tính của tôi rất tệ!”

Nghe vậy, hắn nhẹ nhàng thở ra, “Thật tệ là không có! Kỳ thật con người cô rất tốt, nhưng bởi vì vậy, mới khiến cho tôi cảm thấy phức tạp...”

“Nghĩ là gì?”

“Trước đây cá tính của cô rất mạnh mẽ, yêu ghét rõ ràng, đương nhiên đây là ưu điểm cũng là khuyết điểm. Nhưng tôi vẫn cực kỳ thương thức cô coi nặng cảm tình, đối với bạn bè vô cùng tốt, hăng thẳng đều gọi tiền đến viện mồ côi; Tôi cũng không sợ cô biết, nếu không phải có ưu điểm này, hơn nữa năng lực công tác không tệ, tôi sẽ không cho cô ở lại công ty. Trong phương diện tình cảm, tôi không thích sự ngập ngừng nhút nhát, không thích ai, tuyệt đối sẽ không cho cô ấy hy vọng!” Khi đó không đành lòng sa thải cô, nhưng để cô ở lại lại sợ cô hiểu lầm là cho cô cơ hội, đành phải suốt ngày mặt lạnh đối với cô, hắn cũng rất buồn.

“Như vậy sao?” Thôi Văn Tường khẽ nói.

Nếu Diệp Cận Đồng yêu ghét phân minh, chắc chắn sẽ không ham sống sợ chết, hợp tác với địch nhân để đá kích công ty! Dù sao hợp đồng giữa công ty và công ty đối tác là bí mật, bình thường nhân viên làm sao tìm được? Nhưng là Diệp Cận Đồng thì chắc chắn có thể!

Cô thực sự không muốn nghi ngờ Diệp Cận Đồng, nhưng lại sợ hãi những điều nam nhân kia nói là sự thật.

“Cận Đồng!” Ngừ khí Vi Hữu Thư đột nhiên chuyển sang nghiêm túc.

“Sao? Có chuyện gì?”

“Nếu gặp phải vấn đề hay có gì phiền toái, mặc kệ là trong quá khứ hay hiện tại, cô đều có thể nói cho tôi biết. Đừng một mình đối mặt, biết không?” Hắn biết cô nhất định đang che giấu gì đó, thực lo lắng cô vì vậy mà bị thương, đành phải ám chỉ như vậy.

Thôi Văn Tường hơi run lên, ngạc nhiên nhìn hắn đầy mắt thâm thiết.

Cô đột nhiên có thể lý giải lý do Diệp Cận Đồng điên cuồng yêu hắn. Bởi vì mình dường như cũng...

“Biết rồi...” Cô không dám nhìn hắn, chỉ nghe thấy thanh âm trái tim đập mạnh trong lồng ngực.

Một khắc kia, Thôi Văn Tường biết chính mình xong rồi!

Ai, làm sao bây giờ? Rõ ràng đã tự nhủ, nhưng cô vẫn phạm phải lỗi lầm giống như Diệp Cận Đồng...

Đối với hắn động tâm...

.*.

Bị tuyển giai phụ

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyển Giai Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Thôi Văn Tường nhìn thấy bản thân mình đang chạy như điên.

Cô thở dốc, cảm thấy ngực đau như muốn nổ tung.

Phía sau giống như có người đang đuổi theo cô. Cô không biết đó là ai, cũng không hiểu mình vì sao lại chạy. Không dám ngừng lại, vẫn cố gắng chạy về phía trước.

Nhưng mà đôi giày cao gót dưới chân lại gây trở ngại hành động của cô. Khi cô rẽ vào ngõ nhỏ, chân bỗng nhân vấp phải, lao đảo ngã mạnh trên mặt đất.

Đau đớn từ đầu gối truyền đến. Cô hít một ngụm khí lạnh, đang muốn đứng dậy, lại cảm giác tóc bị người ở phía sau kéo.

“A...” Cô sợ hãi kêu lên, da đầu bị kéo rất đau, khiến cô không thể không ngẩng đầu lên.

Gương mặt nam tính ánh vào trong mắt, cô ngạc nhiên phát hiện, đó là người đàn ông đến từ Kinh Uy.

Vì vậy... lúc này cô đang trốn hẩn?

Nam nhân kia cười lạnh nói gì đó. Ý thức của cô đột nhiên trở nên mơ hồ. Cô ra sức gầy dựa, muốn thoát khỏi sự kiểm chế của nam nhân. Dưới chân đột nhiên mất điểm tựa, rơi vào vực sâu không đáy...

“Reng... reng... reng...”

Một chuỗi tiếng chuông vang lên bên tai, Thôi Văn Tường bừng tỉnh.

Cô luống cuống ấn phím tắt đồng hồ báo thức của điện thoại. Lúc này mới phát hiện ra mình nghỉ trưa ở văn phòng mơ thấy ác mộng.

“Giấc mơ này có phải hay không quá chân thật?” Cô còn sợ hãi, thì thảo nói, thậm chí cảm thấy đầu gối cùng da đầu có chút đau đớn.

Người ta không phải đều nói trong mơ không thể cảm thấy đau, vì sao cô lại cảm thấy cảm giác đau đớn kia rất thật?

Thôi Văn Tường lau mặt, quyết định quên đi việc này, tiếp tục công việc buổi sáng làm chưa xong.

Trong khi người khác ăn bên ngoài công ty đang lục tục trở về công ty, cô đang ngồi ở trước máy tính làm việc.

“Oa! Cẩn Đồng thật chăm chỉ!” Điện thư ký kinh hô, “Ngay cả nghỉ trưa cũng làm việc!”

“Không phải! Mình cũng vừa mới tỉnh ngủ, mở máy tính chưa được 3 phút đâu!” Thôi Văn Tường hơi mỉm cười.

“Tớ thấy Cẩn Đồng cùng Vi quản lý tình cảm rất tốt. Công ty của bạn trai mà, đương nhiên cần phải cố gắng nhiều hơn!” Alice Trương cười hi hi nói.

Thôi Văn Tường tim đập mạnh, ngoài mặt lại làm ra vẻ thoải mái, cười nói: “Bạn trai gì chứ? Cậu đừng hạ thấp giá thị trường của Vi quản lý, sẽ hại mình bị người oán hận!”

“Ai ai ai, hai người các cậu mỗi ngày đều cùng nhau tan tằm, cùng ăn bữa tối, còn không tính là ‘song nhập’ sao?”

“Quản lý chỉ đồng tình mình bị mất trí nhớ thôi!” Thôi Văn Tường thuận miệng nói, cảm thấy không được tự nhiên vì tâm tư bị tra xét.

Nếu cô cùng Vi Hữu Thư là trong sạch, một chút lời ra tiếng vào đương nhiên là không để ở trong lòng. Nhưng nay cô đã phát hiện ra cảm tình của mình đối với Vi Hữu Thư, trong lòng có bóng ma, người khác nói một câu tùy tiện, cũng khiến cô ngồi không yên.

“Ai, nếu biết mất trí nhớ có thể đối lấy sự đồng tình của Vi quản lý, tớ cũng nên đi thử ngã một cái xem sao!” Một nữ đồng sự khác nửa đùa nửa thật thờ dãi.

Trong công ty, nữ đồng sự thích Vi Hữu Thư rất nhiều. Nhưng con người Vi Hữu Thư vẫn giữ khoảng cách cùng nữ đồng sự khác, lâu dần mọi người cũng biết hẩn trước mắt không nói chuyện yêu đương, nên không đặt tâm tư trên người hẩn nữa. Cuối cùng chỉ còn lại Diệp Cẩn Đồng bất khuất, nhiệt liệt theo đuổi.

“Thật là... Không nói chuyện với các cậu nữa!” Thôi Văn Tường lắc đầu, lộ ra vẻ mặt ‘các cậu thật nhàm chán’, cúi đầu tiếp tục gõ bàn phím.

Mọi người thấy đương sự bộ dáng không có việc gì, tưởng là thực sự không có tin đồn, than thở một lúc, liền ngoan ngoãn trở về vị trí làm việc.

Chỉ có Thôi Văn Tường biết được, dưới lớp mặt nạ bình tĩnh này, tim của mình đang đập mạnh một cách kinh hoàng.

.*.

Lúc tan tầm, Vi Hữu Thứ hiếm có không hẹn cô ăn cơm, chỉ khẽ gật đầu với cô một cái, liền vội vàng rời đi.

Mặc dù hẳn không nói gì với cô, nhưng cô cũng biết hôm nay là một trăm ngày của ‘Thôi Văn Tường’. Theo tập tục là muốn làm một bữa cúng.

Nói vậy, hẳn muốn đến Thôi gia.

Thân là vị hôn phu, Vi Hữu Luân chỉ xuất hiện ở lễ tang nhìn mặt một lần, sau đó liền biến mất. Ngược lại, Vi Hữu Thứ lại tham dự tất cả các quá trình.

Thôi Văn Tường chậm rãi thu thập mọi thứ, đi ra khỏi tòa nhà công ty. Nhìn ngã tư đường ngựa xe như nước, đột nhiên có cảm giác không biết đi con đường nào.

Làm Diệp Cẩn Đồng đã ba tháng, thế giới của Thôi Văn Tường đã cách cô rất xa xôi, chỉ có thể qua lời nói của Vi Hữu Thứ mà chứng minh, có một người tên là Thôi Văn Tường đã từng tồn tại.

Lúc trước cô gần gũi với Vi Hữu Thứ, ít nhiều cũng là vì điều này.

Nhưng... cô không nghĩ đến, mình lại động tâm đối với Vi Hữu Thứ.

Cô đối với cảm tình rất tri độn. Từ nhỏ đến lớn chưa từng thử nghiệm qua cảm giác yêu một người đến mất đi lý trí, yêu điên cuồng, bởi vậy cô vẫn nghĩ rằng hảo cảm đối với Vi Hữu Luân chính là tình yêu, mới trăm mặc tùy ý trường bối hai nhà Thôi Vi an bài hôn sự của mình.

Cho đến bây giờ, cô thay đổi một thân thể và thân phận khác, mới đột nhiên hiểu được cái gì gọi là tình yêu. Nhưng đối tượng vẫn là người đã từng quen biết hơn hai mươi năm, từ nhỏ tới lớn chưa từng thích qua Vi Hữu Thứ.

Cô do dự một lát, lấy ra Iphone hẳn đưa, mở phần nhắn tin ra.

Hôm nay là một trăm ngày của Thôi tiểu thư, tôi không hy vọng anh lại tiếp tục khổ sở vì cô ấy.

Cô phải mất nhiều thời gian mới gõ xong mấy chữ này, lại do dự nửa ngày mới ấn nút gửi.

Lấy thân phận Diệp Cẩn Đồng để nói với hẳn những điều này, không biết có quá đường đột hay không... Nhưng cô không hy vọng hẳn vì người đã chết mà hao tổn tinh thần. Điều đó khiến cô thực áy náy, cũng thực khó chịu.

Còn đang suy nghĩ, di động đột nhiên rung lên. Hóa ra là có tin nhắn đến. Cô cầm lấy di động nhìn, phát hiện là hồi âm của Vi Hữu Thứ.

Tôi biết, cảm ơn!

Trên màn hình chỉ có bốn chữ ngắn ngủi kia thôi, nhưng cô cũng hiểu biết tính cách của hẳn, biết được hẳn nhất định sẽ nghe lời cô nói.

Thôi Văn Tường cảm thấy yên tâm một chút, bắt đầu có tâm trạng nghĩ đến thực đơn buổi tối.

Cô thuận tay đem điện thoại di động để vào trong túi, đang chuẩn bị bắt một chiếc taxi đi nhờ, bỗng nhiên một chiếc xe màu trắng ‘Kí’ một tiếng dừng bên cạnh cô.

Cô bị dọa đến, cau mày trừng mắt nhìn chiếc xe màu trắng. Không ngờ cửa xe sau mở ra, hai người đàn ông vươn tay ra, lôi cô vào trong xe.

Quá trình này chỉ ngắn ngủi vài giây, cửa xe nhanh chóng đóng lại, chiếc xe nghiêng ngang mà đi. Trên ngã tư đường người đi qua đi lại, ai cũng không chú ý đến có một cô gái cứ như vậy bị bắt cóc.

.*.

Chiếc xe màu trắng chạy trên đường núi cong vẹo một lúc lâu, cuối cùng dừng ở trước một khu biệt thự trong thâm sơn.

Hai người đàn ông từ trên xe đi xuống, hợp lực nghiêng một cái túi màu đen không ngừng động đậy vào trong biệt thự.

Tay chân Thôi Văn Tường đều bị trói chặt, người bị bọc trong một cái túi siêu lớn, bởi vậy không hề nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Cô chỉ cảm thấy xe chạy rất lâu, xóc nảy khiến cô muốn nôn ra, cuối cùng thật vất vả mới có thể dừng lại, lại bị người mang đi như một món hàng.

Cô thật sự không hiểu, làm Thôi gia đại tiểu thư hai mươi mấy năm cũng chưa từng bị bắt cóc, tại sao vừa biến thành cô nhi Diệp Cẩn Đồng liền có người muốn bắt cô?

Sau, cô cũng lười giả vờ. Dù sao trong tình huống này cô trốn cũng không thoát, tốt nhất vẫn nên để dành thể lực.

Cô cảm giác mình bị đặt ở trên sàn, tuy rằng móng chạm đất trước, nhưng vẫn đau đến mức khiến cô muốn kêu lên. Sau đó có người mở túi ra, mới làm

cho cô có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

“Các người rớt cuộc là muốn gì?” Cô bắt đầu đi trùng mắt nhìn ba gã vạm vỡ trước mặt, “Tôi không có tiền!”

Có lẽ là do bộ dáng của cô rất bình tĩnh, khiến các nam nhân cảm thấy ngoài ý muốn, liếc nhìn lẫn nhau.

Kỳ thật nếu hỏi cô có sợ không, đương nhiên là sợ rồi! Nhưng sợ hãi lại chẳng được tích sự gì! Dọc đường đi, cô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng chỉ có thể tự bảo mình phải trấn tĩnh.

“Ông chủ của chúng tôi muốn gặp cô, cho nên chúng tôi mời cô đến!”

“Đây cũng gọi là mời?” Cô hừ lạnh, giật giật tay chân bị trói trụ.

“Sợ Diệp tiểu thư không đi cùng chúng tôi, bắt đầu đi đánh phải ra hạ sách này, xin thứ lỗi!” Nam nhân cảm đầu nói, quay đầu nói với những người khác, “Mở trời cho Diệp tiểu thư!”

Người nọ đi lên phía trước, lấy dao nhỏ cắt đứt băng dán tay chân cô.

Sau khi lấy được tự do, Thôi Văn Tường xoa xoa cổ tay bị đỏ lên.

“Ông chủ các người đâu?” Cô không quên hỏi.

“Ông chủ đang đi đến, không bao lâu sẽ tới nơi!”

“Vậy có thể cho tôi đi toilet trước được không?” Nhìn thấy nam nhân có quyền quyết định khẽ nhủ mi, cô liền nói tiếp: “Tôi bị các anh trói đến, đi đường lâu như vậy, bây giờ muốn đi toilet cũng là điều đương nhiên!”

Nam nhân hơi do dự mới gật đầu, “Vậy được rồi, tôi cho cô đi toilet! Nhưng cô tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn!”

“Đương nhiên!” Đương nhiên sẽ không nghĩ đến cách chạy trốn.

Cô biểu hiện bộ dáng thành thực, theo chỉ thị của hắn tìm thấy toilet, lập tức đóng cửa khóa lại.

Mặt nạ nguy trang thông dong lập tức liền biến mất. Hai chân cô như nhũn ra, dựa lưng vào cửa, run run lấy ra Iphone từ trong túi. Túi xách của cô bị tịch thu, may mà bọn họ không kiểm tra thân thể của cô, nên không phát hiện ra điện thoại di động cô để trong túi áo.

Cô không biết bản thân mình bị đưa đến ngọn núi hoang dã nào, lúc này chạy trốn tuyệt đối không thực tế. Tìm cứu binh có vẻ tốt hơn.

Nhưng mấy nam nhân kia đang chờ bên ngoài, cô nói chuyện điện thoại nhất định sẽ bị phát hiện. Vì vậy cô suy nghĩ một lúc, quyết định chuyển chế độ Iphone sang yên lặng, bắt đầu nhấn tin.

Nhưng cô rất khẩn trương, lại không quen dùng cây gậy siêu nhỏ kia để bấm bàn phím, loay hoay nửa ngày một chữ cũng không bấm được, cuối cùng chỉ có thể dùng tiếng anh gõ một chữ ‘Help’, liền gửi đi.

Kỳ thực cô không chắc chắn Vi Hữu Thư có thể nhìn thấy tin nhắn kia ngay lập tức hay không. Dù sao bây giờ hắn cũng đang bận bịu ở Thôi gia.

Hơn nữa, hắn nhìn thấy tin nhắn không đầu không đuôi này xong, lại suy nghĩ như thế nào? Có hồi âm hay không cũng rất khó nói. Nhưng cô thực sự không có biện pháp khác.

Tin nhắn gửi đi, lòng của cô cảm thấy kinh hoàng, cảm thấy mỗi một giây đều quá chậm chạp...

Khi cảm giác được lòng bàn tay rung chuyển, cô cúi đầu xem, phát hiện ở trên chỉ có ngắn ngủi mấy chữ...

Cô đang ở đâu?

Nhưng chỉ cần bốn chữ này, cũng khiến cô cảm động đến rơi nước mắt. Mà hắn không hỏi nhiều những chuyện khác, khiến cho cô thực sự yên tâm. Nếu không, cô không biết nên gõ chữ như thế nào để kể tình huống hiện tại cho hắn.

Nhưng vấn đề này, vẫn thật khó hồi âm.

Cô cắn môi, một lúc lâu mới miễn cưỡng viết hai chữ ‘Không biết’, gửi đi.

Lúc này, cô chờ hơi lâu. Đại khái là qua tới 3 phút. Nhưng nội dung tin nhắn cô thu được cũng dài hơn.

Bấm vào bản đồ trên di động của cô, nó có thể định vị. Trước hết cô xác định bản thân đang ở đâu, sau đó liền nói cho tôi biết tên đường.

Đúng nha! Suýt nữa thì quên mất công năng này.

Không có biện pháp. Cô vốn sẽ không quen dùng sản phẩm công nghệ cao. Một chiếc Iphone ngon lành trong tay cô, cùng với di động bình thường chẳng có gì khác nhau.

Cô dùng Iphone, rất nhanh định vị được vị trí của bản thân. Hơi kinh ngạc khi phát hiện mình vẫn còn ở nơi nào đó tại Tân Bắc thị, không cách quá xa nội thành Đài Bắc. Cô nhớ kỹ tên đường, vội vàng hồi tin nhắn gửi hình ảnh đi, muốn báo cho hấn biết chỗ của mình.

Nhưng vào lúc này, cửa toilet bị gõ đứng bên ngoài gõ hai tiếng.

“Diệp tiểu thư, cô ngồi ở toilet có vẻ hơi lâu!” Bên ngoài nam nhân nói.

Thanh âm kia khiến Diệp Cẩm Đồng hoảng sợ.

“Tôi... tôi đau bụng không được sao?” Cô cố lấy dũng khí trả lời, buồn bực tay mình quá kém cỏi, run như vậy, không thể đánh đúng chữ được.

Nam nhân tựa hồ không nghĩ đến cô sẽ nói như vậy, cách vài giây sau mới nói: “Ông chủ của chúng tôi sắp đến. Nếu lúc ông ấy vào nhà không nhìn thấy cô, sẽ mất hứng!”

Thôi Văn Tường biết chính mình không thể trốn mãi trong toilet, mà lúc này đối nghịch với bọn họ cũng không phải là hành động thông minh.

Nhưng cô thực sự rất khẩn trương, thử vài lần cũng không có cách nào đánh tên đường bằng tiếng Trung chính xác. Vì vậy cô bỏ qua cho dùng tiếng trung, lấy tiếng anh đánh câu ‘plzcall 110’, liền nhanh chóng gửi đi.

Sau đó, cô lại bấm vài cái, đem Iphone bỏ vào túi áo, đi đến bồn cầu ấn nút xả nước, rồi rút ra một dải giấy vệ sinh vo tròn, quăng vào thùng rác.

Cuối cùng cô còn rửa tay, mới mở cửa đi ra toilet.

.*

Bị Tuyển Giai Phu

“Được rồi, muốn đưa tôi đi gặp ông chủ của các người?” Cô áp chế sợ hãi, lạnh giọng hỏi.

Nam nhân đánh giá cô một lúc, mới nói: “Đi theo tôi!”

Cô hít vào một hơi thật sâu, cất bước đi theo phía sau nam nhân.

Nam nhân mang cô trở lại phòng khách biệt thự. Cô ngồi trên sofa, bị ba nam nhân nhìn chằm chằm như tù phạm.

Con người trong tình hình đặc thù sẽ mất đi cảm giác đối với thời gian. Thôi Văn Tường cũng không biết đến tột cùng là đã qua bao lâu, chỉ đột nhiên nghe được một trận tiếng vang truyền đến từ phía cửa.

Tiếp theo, cửa lớn bị mở ra. Cô đứng dậy quay đầu nhìn, một gương mặt quen thuộc nhất thời ánh vào trong mắt.

“Tại sao tôi tuyệt không ngạc nhiên là anh?” Cô trừng mắt nhìn nam nhân xuất hiện trong ác mộng của mình giữa trưa, “Kính Uy phó tổng giám đốc, Lí Tuấn Gia?”

“Xem ra cô rất chăm chỉ!” Lí Tuấn Gia mỉm cười tiêu sái bước vào phòng khách, “Thế nào? Chuyện hợp tác đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Thôi Văn Tường nhanh chóng tính toán tình hình trước mắt.

Yêu cầu của Lí Tuấn Gia cô tuyệt đối không có khả năng đồng ý. Nhưng nếu ngay cả chuyện bắt cóc hấn cũng có thể làm được, cô không dám tương tượng nếu mình từ chối ngay lập tức, hấn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng cẩn thận nói: “Thật có lỗi, trước mắt tôi còn chưa thể tìm được lý do đồng ý!”

“Cô nói gì?” Lí Tuấn Gia nheo mắt.

Mặc dù trong lòng không yên, cô vẫn cường bức chính mình mở miệng, “Từ đầu đến đuôi, anh đều dùng phương thức uy hiếp bắt tôi đi vào khuôn khổ. Mặc kệ là uy hiếp muốn đem chuyện quá khứ nói cho Vi Hữu Thư, hay là giống như hôm nay bắt cóc tôi đến đây. Anh muốn tôi tin tưởng thành ý hợp tác của anh như thế nào?”

Lí Tuấn Gia nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên cười ra tiếng, “Vốn dĩ, tôi cảm thấy sau khi mất trí nhớ cô căn bản là thay đổi một người khác. Nhưng hiện tại tôi có thể khẳng định, cô chính là Diệp Cẩm Đồng!”

Thôi Văn Tường ngẩn ra, còn chưa kịp hiểu, hấn lại tiếp tục nói...

“Kỳ thật lúc trước tôi đã từng nói, nếu cô có thể thay tôi lấy được điều kiện tục ước của Quan Dương và Ma Hồn, tiền bạc tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô!”

Cái gì sẽ không bạc đãi? Hắn đang lừa trẻ con chắc? Thôi Văn Tường thầm nghĩ.

“Đưa ngân phiếu ai chẳng làm được! Ma Hồn là trò chơi kiếm tiền nhiều nhất cho Quan Dương. Nếu Kinh Uy có thể ký được quyền đại lý, kiếm được tiền là cực kỳ khả quan. Chẳng lẽ Lí phó tổng ngay cả một hứa hẹn xác thực cũng không muốn cho tôi?”

Lí Tuấn Gia khẽ vuốt cằm suy tư một lát mới nói: “Vậy cô muốn cái gì?”

Cô giơ lên một ngón tay.

“Một trăm vạn?” Tiền lẻ! Hắn mi hơi chọn.

“Đương nhiên không phải! Ra chừng này không phải là bôi nhọ Lí phó tổng sao?” Thôi Văn Tường liếc nhìn hắn một cái, “Một trăm ngàn! Tôi nghĩ giá này cũng không quá mức!”

Nghe vậy, Lí Tuấn Gia trong lòng nghĩ không có khả năng. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, nếu so sánh với lợi ích khổng lồ sau này, một trăm ngàn đúng là không quá mức.

Huống hồ, ai quy định hiện tại đồng ý, sau này lại không thể đổi ý? Chuyện như vậy quá khứ hắn trải qua không ít.

Nghĩ như vậy, tâm tình của Lí Tuấn Gia tốt hơn rất nhiều.

Dù sao đem những thứ kia lấy tới tay trước đã, mặc dù xong việc sẽ bội ước, nhưng nữ nhân này cũng chẳng có bản sự để đấu với hắn.

“Cô cũng thật dám ra giá!” Hắn cười, “Được! Liên một trăm ngàn! Chỉ cần cô có thể lấy được thứ đó cho tôi, tôi lập tức đưa 100 ngàn đến tài khoản của cô. Nhưng nếu cô dám đùa giỡn cái gì, tôi cũng sẽ không tha cho cô!”

“Anh căn bản là không cho tôi cơ hội từ chối!” Cô giận dữ nói, “Một khi đã vậy, đương nhiên tôi phải tính toán cho chính mình!”

Lí Tuấn Gia cười to, “Cô biết là tốt rồi!”

Thôi Văn Tường áp chế trong lòng chán ghét, giả vờ thoải mái mở miệng, “Hiện tại tôi có thể trở về chứ?”

Trong mắt Lí Tuấn Gia tựa hồ hiện lên cái gì, khiến Thôi Văn Tường đột nhiên cảm thấy có dự cảm không tốt.

Nhưng tại sao? Cô đã đồng ý điều kiện của hắn rồi mà?

“Kỳ thật, tôi rất lo lắng sau khi rời khỏi, Diệp tiểu thư sẽ quên mất ước định của chúng ta. Cho nên nghĩ, không biết có nên dùng biện pháp nào đó để cho Diệp tiểu thư nhớ rõ một chút.”

Cô cả kinh, rốt cuộc không thể duy trì trấn định được, nhin không được lui về phía sau hai bước, “Không cần đâu! Tôi làm sao có thể không cần tiền...”

“Tôi chỉ sợ cô thật sự không cần tiền. Đây cũng không phải chưa có tiền lệ!” Lí Tuấn Gia nháy mắt cho ba nam nhân kia, bọn họ nhận được chỉ thị, lập tức đi về phía cô, “Có lẽ cho cô đau khổ chút, sẽ nhớ được lâu, nguyện ý an phận làm việc cho tôi!”

Lí Tuấn Gia đẩy mắt ác ý rất rõ ràng, Thôi Văn Tường biết kế tiếp sẽ là việc mà mình không thể ứng phó được, trong lòng lập tức quyết định... trốn!

Từ vị trí của cô đến cửa lớn là gần nhất. Đây là vị trí khi cô vào phòng khác, cô ý chọn lựa.

Những người đó đại khái cũng không nghĩ đến cô muốn bỏ chạy, sững sốt một lúc mới phản ứng lại.

Mà lúc này, cô đã chạy đến cửa, cố dùng lực mở cửa lớn ra.

“Ai bắt được cô ta trước, đêm nay liền thưởng cho cô ta thay người đó làm ấm giường!” Lí Tuấn Gia ở phía sau cao giọng nói.

Thôi Văn Tường trong lòng mắng hắn nham hiểm, mặc dù biết rõ không thể trốn được xa, nhưng muốn cô thúc thủ chịu trôi là không thể!

Cô chạy qua hoa viên biệt thự, mất một lúc mở cửa sắt. Lúc này đã có một nam nhân đuổi gần đến cô.

Cô vọt đến lề đường, lại đột nhiên có một luồng ánh sáng mạnh chiếu tới. Cô quay đầu lại liền phát hiện một chiếc xe đang vọt về phía mình với tốc độ cao.

Trong lúc nhất thời, Thôi Văn Tường đã quên trốn, cứng ngắc đứng tại chỗ.

“Kít” một tiếng, thanh âm gọn ghẽ vang lên. Chiếc xe kia trước khi đụng trúng cô liền vòng qua, sát bên người cô dừng lại.

Hơi chút nữa liền đụng trúng. Đừng nói là đương sự như cô, ngay cả phía sau các nam nhân đuổi theo thiếu chút nữa liền bị dọa đến.

Nhưng kinh hách rất nhiều, Thôi Văn Tường kinh ngạc phát hiện bản thân còn không có tự hỏi vì sao chiếc xe này nhìn rất quen mắt.

Đúng lúc này, cửa kính hạ xuống, “Cẩn Động! Lên xe!”

Nghe được giọng nam quen thuộc mà bình tĩnh, thân thể của cô phản ứng trước đầu óc, không chút lo lắng mở cửa trước, chui vào trong.

“Hữu... Hữu Thư... Anh làm cách nào đến nhanh vậy?” Cô quả thực không dám tin.

Hóa ra là xe của sếp, hèn chi cô cảm thấy quen mắt.

Vì Hữu Thư cũng không có kích động như cô, thản nhiên nhìn cô một cái, “Cô ngồi chờ một chút trong xe, nhớ phải khóa cửa kỹ, biết chưa?” Nói xong, hất lại một lần nữa đóng cửa lại.

Cô chỉ có thể lẳng lặng gật đầu. Khi cô phát hiện Vì Hữu Thư đã mở cửa xuống xe, cô muốn ngăn cản thì đã muộn.

“Đã lâu không thấy, Lí phó tổng!” Vì Hữu Thư mở miệng, tầm mắt của hắn lướt qua mấy người nam nhân, dừng lại ở Lí Tuấn Gia.

“A, Vi quản lí như thế nào quang lâm hàn xá?” Lí Tuấn Gia trong lòng buồn bực.

Biệt thự này của hắn cách nội thành Đài Bắc mặc dù không xa, vị trí lại bí mật, hơn nữa lúc trước hắn dẫn thuộc hạ khi bắt Diệp Cẩn Động đi phải che mắt cô lại, cũng mang theo cô ta loanh quanh vài vòng, để phòng ngừa vạn nhất.

Theo lý thuyết, Diệp Cẩn Động hẳn là không có cơ hội liên hệ với bên ngoài. Vì Hữu Thư làm cách nào tìm đến?

“Tôi đến tìm thư ký của tôi!” Ngữ khí của hắn có vẻ bình tĩnh, biểu tình trên mặt lại âm trầm lạnh lẽo.

Thôi Văn Tường ngồi ở trên xe, mặc dù không nghe được đối thoại của bọn họ, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy an tâm.

Máy mắn, hắn thật sự tìm đến đây... Thân thể căng thẳng cuối cùng cũng trầm tĩnh lại...

Trước kia, cô cảm thấy hắn làm việc, hơn phân nửa đều tùy tiện. Nhưng không biết khi nào thì bắt đầu, có lẽ là nhìn thấy hắn thủ đoạn giải quyết công sự quả quyết lại chuẩn xác, cũng có lẽ là vì hắn si tình cho ‘Thôi Văn Tường’, chậm rãi cô liền đem hắn trở thành người có thể dựa vào dưới đáy lòng.

Như chuyện xảy ra hôm nay, người đầu tiên nghĩ đến cứu vãn là hắn. Mà hiện tại, cô cũng tin tưởng hắn có thể giải quyết tốt chuyện này.

Ngoài xe, Lí Tuấn Gia mỉm cười, “Tôi không ngờ hóa ra Vi quản lí ngay cả giao tình của cấp dưới vẫn quản lí đâu! Càng không nghĩ rằng bất quá chỉ là mời Diệp tiểu thư đến nhà chơi, lại kinh động đến Vi quản lí!”

“Không còn cách nào khác! Gần đây nhất là thời gian miễn cưỡng, tôi sợ thư ký của tôi ngây thơ bị người ta lừa!”

“Diệp tiểu thư rất khôn khéo, làm sao có thể bị người ta lừa? Vi quản lí suy nghĩ nhiều quá!”

Vì Hữu Thư lười cùng đối phương tiếp tục dây dưa, “Tôi còn có việc cần nói chuyện với thư ký, sẽ không tán gẫu cùng Lí phó tổng nữa. Nhưng tôi thấy Diệp thư ký vội vàng chạy ra, không biết còn có vật phẩm tư nhân gì ở trong nhà Lí phó tổng?”

Lí Tuấn Gia trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, mới quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh nói: “Mang tư nhân vật phẩm của Diệp tiểu thư trả lại cho Vi tiên sinh!”

“Vâng!” Người nọ lĩnh mệnh, chạy vào trong nhà. Chốc lát sau, hắn cầm một túi xách nữ tính ra, giao cho Vì Hữu Thư.

“Cảm ơn!” Vì Hữu Thư cầm lấy túi xách, “Tôi đi trước! Hẹn gặp lại! Nhưng tôi hi vọng lần gặp lại sau, đừng ở trong trường hợp này! Bằng không... Anh hiểu rồi đấy...”

Hắn ném một câu uy hiếp không rõ nghĩa, người ngoài có lẽ sẽ không hiểu. Nhưng Lí Tuấn Gia mặt biến sắc.

Tiếp theo Vì Hữu Thư xoay người trở về trong xe, nghênh ngang mà đi.

“Ông chủ! Vì sao không đối phó với Vì Hữu Thư luôn?” Đến khi xe Vì Hữu Thư biến mất ở phương xa, một nam nhân cẩn thận mở miệng.

Dù sao đều đã bị phát hiện, uy hiếp Vì Hữu Thư không phải tốt hơn uy hiếp Diệp Cẩn Động sao?

“Ngu xuẩn! Nếu có thể, mày nghĩ tao không làm sao?” Lí Tuấn Gia tức giận liếc cấp dưới một cái, “Chưa nói đến sau lưng hắn Vi gia tài đại khí thôi, chỉ cần bản thân hắn... hừ, cho dù các người vài cái hợp lại cũng không phải là đối thủ của người ta!”

Nếu không phải có kinh nghiệm thâm thiết, hắn cũng sẽ không tìm đến Diệp Cẩn Động.

Nhưng sau này, muốn từ Diệp Cẩn Động xuống tay cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lý Tuấn Gia buồn bực cực kì.

.*.

Bị Tuyền Giai Phu

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyền Giai Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Sh...” Thôi Văn Tường hít vào một hơi.

“Đau lắm sao?” Vi Hữu Thư cầm bông băng tẩm Iot, tạm dừng động tác.

“Một chút thôi...” Cô không muốn thể hiện mình là người yếu đuối. Thật khó khăn mới trở về, cô cảm thấy bây giờ không ôm chầm lấy hắn mà khóc đã là giỏi lắm rồi, cần bản không có cách nào giả vờ kiên cường hơn nữa.

“Chịu khó một chút, sắp xong rồi!” Vi Hữu Thư nhẹ nhàng xoa bông gạc lên vết thương mà cô không cẩn thận bị vật nhọn cắt vào khi chạy trốn. Cuối cùng lại dùng băng gạc cùng băng cá nhân dán lên miếng vết thương. “Còn bị thương chỗ nào nữa không?”

Cô yên lặng lắc đầu.

“Chắc chắn chứ?” Hắn lo lắng.

“Vâng.” Cô nhẹ giọng đáp, nhưng tay chân vẫn bị hắn xoay đến xoay đi kiểm tra xem còn vết thương nào không khiến cô rất ngượng ngịu, “Làm sao anh biết tôi ở đâu?”

Hắn nhìn cô một cái, “Iphone của cô!”

“Sao?” Chuyện này thì liên quan gì đến Iphone?

“Lúc trước tôi thuận tay cài cho cô phần mềm GPS. Chỉ cần mở điện thoại là có thể tra rõ vị trí. Vốn định phòng ngừa thôi, không ngờ lại dùng đến thật!” Hắn thần nhiên nói.

“Hiện đại như vậy sao?” Cô lấy điện thoại từ trong túi áo ra, “Haiz, lúc trước tôi còn ngại nó khó dùng. Bàn phím quá nhỏ, công năng nhắn tin lại kém, không thể điều chỉnh volume, không ngờ lần này lại nhờ nó cứu tôi.”

Hắn bị cô chọc nở nụ cười, nhưng khoe miệng vừa giờ lên, thoáng nhìn thấy vết thương trên người cô lại trầm xuống.

Hắn không ngờ rằng Lý Tuấn Gia lại to gan đến mức dám bắt cóc người. Trong mắt hắn ta không còn pháp luật sao?

“Nhưng tôi thật không ngờ là anh sẽ cứu tôi. Cảm ơn!”

Hắn ngẩn ra, nhìn cô, liền thấy lệ quang trong mắt cô.

Mặc dù cô không nói gì, nhưng lúc trước cô lẽ là rất sợ hãi. Nghĩ đến việc cô đụng phải chuyện nguy hiểm như vậy, còn ép bản thân phải bảo trì lý trí, ngực hắn liền đau đớn khó hiểu.

Theo bản năng, Vi Hữu Thư trốn tránh ánh mắt khiến anh khó thở. Nhưng khi tầm mắt anh dời đến đôi môi khẽ run...

Có lẽ là vì nhìn đau, cũng có thể là vì mới trải qua sự kiện bất cóc đáng sợ, môi của cô trắng như không còn chút máu. Nhưng không hiểu sao, hắn lại có cảm giác muốn cúi đầu hôn lên nó.

Đến khi hắn hoàn hồn, khoảng cách giữa hai người không quá 10cm. Mà người thiếu chút nữa bị đánh lên vẫn còn vẻ mặt ngây sơ nhìn hắn, giống như không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô ấy có quá ngây thơ không vậy? Vi Hữu Thư đỏ mặt hơi lạnh, thật không hiểu nên cảm thấy may mắn hay thất vọng.

Chết tiệt, sao tự nhiên hắn lại giống như một ông bác biến thái định giờ trò với một cô bé con?

Hắn lau mặt, buộc bản thân lùi lại, “Cô gặp nguy hiểm, đương nhiên là tôi phải đến cứu rồi!”

Hắn không hề cảm thấy điều này có gì đáng cảm ơn. Thậm chí còn rất buồn bực bản thân lại khiến cô gặp phải chuyện tồi tệ này.

Hắn không thể nói rõ cảm giác áy náy cùng tức giận tràn ngập trong lòng là từ đâu mà có. Chỉ có thể giải thích rằng thân là thủ trưởng mà không thể bảo vệ tốt nhân công, làm cô bị bắt cóc, bị sợ hãi.

Thôi Văn Tường hơi giật môi.

Kỳ thật hành động vừa rồi của Vi Hữu Thư không phải là không khiến cô kinh ngạc. Trên thực tế, cô sợ đến mức ngất người.

Cô không thể hiểu được tại sao hắn lại đột nhiên... hình như muốn hôn cô. Nhưng... có lẽ là không có chuyện đó!

Hắn yêu ‘Thôi Văn Tường’ mà. Trước đây cho dù khuôn mặt này có ăn diện xinh đẹp đến đâu cũng không thể vào mắt hắn được. Huống chi bây giờ cô lòi thối lại chật vật.

Đúng, nhất định là như vậy. Cô đừng suy nghĩ miên man thì tốt hơn!

Cô không ngừng thuyết phục bản thân, một lúc sau mới nói: “Nhưng... Hôm nay là trăm ngày của Thôi tiểu thư. Tin nhắn của tôi không có đầu đuôi, anh không nghĩ nó là trò đùa tôi đã thấy cảm kích lắm rồi...”

Cô không ôm nhiều hi vọng.

“Tôi biết cô sẽ không lấy an nguy của mình ra làm trò đùa. Cho dù như thế nào, người chết cũng không thể quan trọng bằng người sống!” Cũng may hắn tin tưởng phán đoán của bản thân, vừa nhận được tin nhắn cầu cứu của cô đã hành động ngay lập tức. Nếu không không biết được Lí Tuấn Gia sẽ làm gì với cô.

Chỉ cần tưởng tượng, Vi Hữu Thư đã thấy lạnh cả người. Cảm thấy hôm nay, mình căn bản không nên đến Thôi gia...

Đột nhiên ý thức được trong lòng lại xuất hiện ý nghĩ như vậy, hắn không khỏi giật mình.

‘Người chết không quan trọng bằng người sống’... Những lời này nói thì dễ, nhưng trong tình cảm cũng không phải dễ dàng chấp nhận được.

Một người là cô gái hắn yêu nhiều năm nhưng chưa làm được gì cho cô ấy. Một người là cấp dưới mà mấy tháng qua hắn mới chậm rãi trở thành bạn bè. Xét như thế nào cũng thấy hắn để ý người trước hơn người sau là đương nhiên.

Nhưng đêm nay, trong tình trạng không rõ ràng, hắn lại không chút do dự buông Văn Tường, đi tìm Cẩn Đồng. Bây giờ thậm chí còn hối hận mình không sớm ở bên cô... Rốt cục chuyện gì đang xảy ra?

Nhưng lúc này, cảm xúc không bình tĩnh đâu chỉ có một người. Thôi Văn Tường nghe những lời hắn nói, đáy lòng đột nhiên sinh ra tình cảm mênh mông.

Cho dù biết hắn yêu ‘Thôi Văn Tường’, nhưng dù sao đó cũng là chuyện cũ. Cô biết ơn hắn, cũng áy náy, dù sao vẫn có chút ngăn cách, giống như là đang xem chuyện của người lạ.

Nhưng hôm nay, hắn lại vì một tin nhắn ngắn ngủn không rõ ý tứ liền buông tha trăm ngày của Thôi Văn Tường, đi tìm thư ký giả là cô. Một chút tâm tư này lại khiến cô cảm thấy khác biệt...

Rõ ràng biết người trong lòng hắn là ‘Thôi Văn Tường’ mà không phải là ‘Diệp Cẩn Đồng’, nhưng những gì hắn làm cho ‘Diệp Cẩn Đồng’ lại khiến cô cảm động vô cùng.

Là trong quá khứ, ‘Thôi Văn Tường’ mắt bị mù mới không nhìn thấy hắn tốt đẹp, hay là trở thành ‘Diệp Cẩn Đồng’ nhất định sẽ yêu hắn?

Phát hiện suy nghĩ một vòng liên trở về vấn đề “yêu”, Thôi Văn Tường âm thầm cười khổ.

Đây là tư vị tình yêu sao? Có toan chất, có đắng cay... ngọt ngào ít ỏi vô cùng, nhưng lại khiến người ta không muốn xa rời...

Nếu cứ như vậy, cô sợ mình sẽ đắm vào sai lầm của Diệp Cẩn Đồng...!

“Tôi nghĩ sau này cô đi làm cứ theo tôi đi. Tôi đưa cô về nhà!”

“Sao?” Cô ngây người, “Không... Không cần đâu! Như thế rất làm phiền anh...”

Cô sắp không giữ được trái tim của mình nữa rồi, sao dám tiếp xúc nhiều với hắn nữa!

“Cô nghĩ Lý Tuấn Gia có thể dễ dàng buông tha như vậy sao? Hắn dám bắt cô một lần, chắc chắn sẽ có lần thứ hai!” Vi Hữu Thư không ngờ cô đã gặp chuyện như vậy mà còn từ chối nhận sự bảo vệ của anh, trong lòng không khỏi bất mãn.

Cô bị hắn trừng mắt, ngượng ngùng nói: “Nhưng... anh đã biết rồi, hắn có muốn thì cũng uy hiếp anh, chứ sao lại tìm tôi nữa!”

Cô nói vậy là suy nghĩ rất hợp lý. Vì Hữu Thư đã biết cô bị uy hiếp, sau này sẽ đưa cô ra khỏi cơn bão, không cho cô tiếp xúc với những dự án mà Lý Tuấn Gia có hứng thú. Từ đó, cho dù Lý Tuấn Gia có bắt cô lần nữa, cũng chẳng thể moi được thứ gì.

“Cô nghĩ hẳn không tìm tôi sao?” Vì Hữu Thư cười lạnh, “Hắn bị tôi dạy dỗ một trận, mới dời mục tiêu sang cô!”

“Hắn cũng từng uy hiếp anh?” Cô mở to mắt.

“Ba năm trước đây hẳn tìm mười mấy tên côn đồ đến đánh tôi!” Mặc dù đầu óc Lý Tuấn Gia không tốt lắm, nhưng trí nhớ cũng chưa đến nỗi tệ hại, hôm nay mới không ngốc đến mức giờ trò với hắn.

Nhưng lại bắt Diệp Cẩm Đồng, khiến cô phải chịu sợ hãi, cuối cùng còn bị thương. Chuyện này hẳn nhất định sẽ tính toán rõ ràng với Lý Tuấn Gia!

“Hắn là thằng ngu sao?” Thôi Văn Tường không suy nghĩ liền nói: “Anh vốn là một đệ tử nổi trội của Hàn Môn. Những người có thể đánh thắng anh không nhiều. Lý Tuấn Gia muốn thuê người đánh anh, rõ ràng là tự sát!”

Vi Hữu Thư đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, ánh mắt sắc bén đâm thẳng vào làm cô sợ hãi.

“Sao? Có chuyện gì vậy?” Thái độ của hắn là sao? Cô nói sai chỗ nào ư?

“Làm sao cô biết tôi từng học võ thuật?” Giọng nói của hắn cực kì nghiêm khắc.

“Tôi... Tôi không biết sao?” Thôi Văn Tường bị dọa. Không phải mọi người đều biết chuyện đó sao?

Cô nhớ năm đó cô vừa lên đại học, có một lần đi chơi với bạn bè về muộn, trên đường gặp phải hai tên cướp. Đang sợ hãi, đột nhiên hắn lại xuất hiện, dùng mấy chiêu đơn giản liền đánh cho hai gã cướp kia phải kêu cha gọi mẹ, giống như là tay chân bị gãy mất rồi.

Từ khi đó, cô biết hắn có võ. Thậm chí còn rất giỏi.

Nhưng bây giờ lại nhớ đến việc này, cô đột nhiên cảm thấy, với tâm ý của hắn đối với cô, có lẽ không phải ngẫu nhiên xuất hiện mà cứu cô đâu...

“Việc này tôi chưa từng nói với bất kì ai trong công ty. Thậm chí trong nhiều năm liền, cha mẹ tôi chỉ nghĩ rằng tôi đi chơi rồi lêu lổng sau giờ học.” Vì Hữu Thư nhìn chằm chằm vào cô, “Bây giờ bọn họ cũng chỉ biết tôi có học võ thuật mà không biết tôi học ở đâu. Người duy nhất biết tôi là Hàn Môn đệ tử, chỉ có Văn Tường!”

Cho nên hôm đó trên lễ tang Văn Tường, hắn đã rất nhẹ tay với anh trai. Nếu không, đem toàn bộ lực lượng một chương của hắn vận ra, chỉ cần một chiêu Vi Hữu Luân liền bị thương nặng.

Không phải chứ? Thôi Văn Tường nuốt nước miếng. Có chuyện trùng hợp như vậy sao? Cô chỉ tùy ý nói ra, liền trúng chuyện chỉ có ‘Thôi Văn Tường’ mới biết? Trời ơi, cô vừa làm chuyện ngu xuẩn gì vậy???

“Tôi... tôi cũng không biết mình nghe được ở đâu nữa. Dù sao thì tôi chỉ biết vậy thôi.” Cô chột dạ vuốt tóc, “Có lẽ trước đây... Ách, quá yêu mến anh, cho nên đã tra xét không ít chuyện về anh. Bây giờ vẫn còn lưu lại ấn tượng.”

Dù sao chỉ cần đổ thừa cho Diệp Cẩm Đồng là được rồi. Mất trí nhớ quả là bùa đỡ dùng tốt vạn năm.

Đương nhiên Vi Hữu Thư biết cô đang nói hươu nói vượn. Chuyện này làm sao để tra ra như vậy? Nhưng hắn thực sự không thể nghĩ ra sao cô lại biết mình từng học võ thuật.

Nghĩ hoặc nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng hắn mới nói: “Tóm lại Lý Tuấn Gia sẽ không đến tìm tôi. Nhưng khó dám chắc là không giờ trò với cô. Cô nên cẩn thận một chút!”

Hắn không tiếp tục truy cứu chủ đề này nữa. Nhưng trong lòng lại âm thầm ghi nhớ chuyện này, nhắc nhở mình sau này dùng biện pháp nào cũng phải tra được đáp án.

Thôi Văn Tường giật mình, đột nhiên nhớ đến một chuyện khác, sắc mặt lại âm ảm vài phần.

Có lẽ là vì hắn nghĩ cô là kẻ bị hại vô tội, nên mới chú ý đến an nguy của cô như vậy...

Nếu hắn biết Diệp Cẩm Đồng có liên quan đến việc ký kết hợp đồng đại lý với Ngân Hà thất bại, còn có thể quan tâm đến cô như vậy sao?

Có lẽ cô đã quyết định sau này sẽ trở thành Diệp Cẩm Đồng, nên cho rằng đó là trách nhiệm của cô.

Bây giờ hắn đối xử tốt với cô, quan tâm tới cô. Nhưng sau khi biết rõ chân tướng, có lấy lại tất cả hay không?

“Cám ơn anh, tôi sẽ cẩn thận!” Cô nhẹ giọng nói, đồng thời âm thầm quyết định, từ nay về sau nên giữ khoảng cách với hắn, để tránh mình hãm vào quá sâu.

.*.

Ngày qua như nước trôi thong thả, hết thấy giống như không khác gì với quá khứ, nhưng có một số việc thực sự khác biệt. Ví dụ như, Vi quản lý và thư ký của hắn.

Vi Hữu Thư đặt bút xuống, xoa xoa cái trán đau đớn.

Hình như càng lúc càng tệ.

Sáng hôm nay khi ngủ dậy, hắn đã cảm thấy không ổn lắm. Cổ họng đau đớn, đầu óc nhức nhối. Lúc xuống lầu còn suýt nữa thì ngã cầu thang.

Hắn biết chín phần là mình bị cảm, nhưng không muốn ở nhà nghỉ ngơi.

Không còn cách nào khác! Mấy ngày nay, tâm tình của hắn bị người nào đó đảo loạn lên hết! Mặc dù không thoải mái, nhưng hắn vẫn cố gắng đi làm.

Nhưng lần này hắn có vẻ coi thường virus cảm cúm. Cứ tưởng đến ngày thứ hai, thứ ba bệnh tình mới nặng hơn. Không ngờ mới nửa ngày, đầu hắn đã mơ hồ không thể suy nghĩ.

Trên tờ giấy trắng, những dòng chữ đen không ngừng nhảy lên làm hắn hoa mắt. Hắn nhắm mắt, mở ngăn kéo, lấy một hộp thuốc có sẵn.

“Cần Đồng, rót hộ tôi một cốc nước ấm!” Vi Hữu Thư ấn nút điện thoại.

Chốc lát sau, cửa phòng hắn vang lên tiếng hai tiếng gõ nhẹ.

“Quản lý, nước của anh đây!” Cô bung vào một chén nước, đặt lên bàn hắn.

Hắn nhìn chằm chằm hành động của cô, phát hiện từ đầu tới đuôi cô đều cúi gầm mặt, không liếc nhìn hắn nửa con mắt.

“Cảm ơn!” Hắn nói.

“Không có gì!” Không ngờ hắn sẽ nói cảm tạ, cô sững sốt một lúc, lại nói tiếp: “Tôi ra ngoài đây!”

Thấy cô vội vàng xoay người muốn rời đi, hắn còn không đoán được cô đang muốn trốn tránh thì đừng sống trên đời này nữa!

Trên thực tế, từ sau vụ bắt cóc đó, cô bắt đầu có ý vô tình trốn tránh hắn.

Từ chối hắn đưa về không nói, cô thậm chí còn không chủ động tán gẫu với hắn. Sau khi tan tầm cũng không dùng bữa với hắn, cơ hồ tự tuyệt tất cả những sự việc tiếp xúc cùng hắn ngoài công việc chung.

Hắn không biết vấn đề ở chỗ nào. Chỉ biết mình không thích sự xa cách của cô. Có lẽ trong thời gian này hắn đã quen cùng cô chung sống hòa bình, không thể chịu đựng được đột nhiên ngăn cách.

Cho nên hắn gọi cô lại: “Cần Đồng!”

.*.

Bị Tuyển Giai Phu

Thôi Văn Tường cứng đờ, sau một lúc lâu mới nghiêng người: “Quản lý còn chi thị khác sao?”

Thấy cô nghiêng nửa người, bộ dạng như muốn nhanh chóng thoát đi, Vi Hữu Thư nheo lại mắt, đáy lòng càng thêm khó chịu.

“Tôi muốn hỏi phần tài liệu hôm qua đã đưa cô trước khi tan tầm...” Hắn tùy ý tìm công việc để nói.

Cô lập tức tiếp lời: “Hôm nay trước khi tan tầm tôi sẽ chuẩn bị tốt để giao cho quản lý!”

Cô nói như vậy, nhưng ánh mắt cũng không nhìn về phía hắn.

“Chiều nay trước 2 giờ tôi muốn thấy nó!” Hắn thừa nhận mình đang cố làm khó dễ cô. Hắn biết công tác hắn giao cho cô phức tạp cỡ nào, trước giờ tan tầm hôm nay cô có thể hoàn thành đã rất tốt rồi.

Thôi Văn Tường hơi chần chờ một chút, nhưng không phản bác mà chỉ nói: “Vâng!”

Không phải là cô không biết hắn đang tức giận, nhưng không hiểu sao hắn lại giận. Cô không muốn hắn tức giận, vì thế mặc dù khó xử, cũng miễn cưỡng đáp ứng.

Nhưng cô không biết thái độ ‘nhẫn nhục chịu đựng’ của mình lại càng khiến hắn khó chịu.

Là sao chứ? Trong lòng cô hẳn là một tên thủ trưởng không nói lý lẽ sao? Vì Hữu Thư cảm thấy đầu đau cực kì, trong lòng càng thêm tức giận. Nhưng cô không cho hẳn cơ hội kháng nghị. Vì ngay sau đó, cô đã gạt đầu chào hẳn rồi rời khỏi văn phòng, chỉ để lại một người giận dữ là hẳn.

Rốt cuộc cô ấy bị sao vậy?

Vi Hữu Thư trợn mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, đầu óc đau nhức lại không thể suy nghĩ được gì.

.*.

Dùng thuốc cảm cúm có sẵn không làm cho Vi Hữu Thư cảm thấy khỏe khoắn hơn chút nào. Thời gian từng giây trôi qua, hẳn chỉ cảm thấy đầu ngày càng đau.

Ngay cả cơm trưa cô mua sớm cho hẳn, rõ ràng là có món thịt bò nướng mà hẳn rất thích. Nhưng hẳn chỉ ăn mấy miếng liền bỏ dờ.

Đột nhiên không hiểu nghĩ gì, Vi Hữu Thư đứng lên, đi đến cửa sổ thủy tinh nối liền với gian phòng bên ngoài, xuyên qua khe màn cửa nhìn ra bên ngoài.

Lúc này là giờ nghỉ trưa. Mọi người đều đã đi ăn cơm, nhưng Diệp Cẩm Đồng vẫn ngồi trước bàn công tác chuyên tâm làm việc.

Nếu là Diệp Cẩm Đồng trước đây, phần văn đó chỉ cần nửa ngày là gõ xong. Nhưng từ khi mất trí nhớ ở ba tháng trước, mọi thứ trong công việc đều quên sạch sẽ, cái gì cũng phải học lại từ đầu.

Nhưng cô vẫn rất chuyên tâm. Những gì không hiểu liền cố gắng học tập. Trải qua mấy tháng, công tác cũng dần dần quen tay.

Nhưng công việc hôm qua hẳn giao cho cô đối với giai đoạn hiện nay mà nói vẫn hơi khó khăn. Biết rõ yêu cầu cô hôm nay hoàn thành công tác là quá khác nghiệt, nhưng vì giận dữ, hẳn vẫn muốn cô giao việc trước hai giờ chiều.

Như vậy, vì làm xong việc, cô cũng chưa ăn trưa?

Hắn tự nhận là tốt tính, không làm khó dễ người khác. Nhưng lúc này hẳn đang làm gì?

Đúng là châm chọc! Trước đây hẳn vẫn chán ghét cô lúc nào cũng bám lấy hẳn. Bây giờ lại giận cô không chịu nhìn hẳn nhiều hơn mấy lần. . .

Vi Hữu Thư vẫn đứng ở đó nhìn cô, không hiểu sao lại không thể dời đi ánh mắt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hẳn phát hiện toàn bộ thời gian nghỉ trưa, đừng nói là ăn cơm, ngay cả cốc nước trên bàn cô cũng chưa động đến một chút.

Cuối cùng không nhịn được, hẳn đi đến trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên.

“Alo, xin chào!” Giọng nói của cô xuyên qua tai nghe truyền đến.

“Cô vào trong một chút, tôi có việc cần giao!” Hẳn nói, lúc này mới phát hiện thanh âm mình hơi khàn khàn.

Haiz, virus cảm cúm này thật đúng là mạnh mẽ.

“Ách, nhưng công việc của tôi. . . Được rồi, tôi vào ngay đây!”

Một lát sau, Thôi Văn Tường đã gõ cửa tiến vào văn phòng của hẳn, “Xin hỏi Vi quản lý cần phân phó việc gì?”

Đương nhiên cô vẫn cúi gầm mặt, không nhìn hẳn.

Trong lòng hẳn còn có chút áy náy, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của cô, lửa giận tự nhiên lại càng bốc cháy.

“Tài liệu tôi đưa cô đã làm xong chưa?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hẳn, “Vẫn chưa xong. Không phải quản lý nói trước hai giờ sao?”

Bây giờ còn chưa đến 1 giờ mà! Hơn nữa kỳ thật cô cảm thấy trước 2 giờ cô cũng không làm xong nổi. Cô không sao hẳn lại đột nhiên trở nên kỳ quái như vậy.

“Vậy cô nhớ đúng 2 giờ phải nộp lên thứ tôi cần. Đợi tôi còn có việc giao cho cô làm!”

“Vâng!” Cô gạt đầu, trong lòng lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Khi cô chuẩn bị mở cửa ra ngoài tiếp tục làm việc, hẳn lại đột nhiên gọi cô lại.

“Diệp Cẩm Đồng, cô không còn gì muốn nói với tôi sao?”

Cô giật mình, quay lại nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: "... Nói gì cơ?"

Cái gì cũng được, nhưng đừng không nói gì hết! Hắn trừng mắt nhìn cô, giận cô lãnh đạm, lại càng giận chính mình bị cô ảnh hưởng.

Hắn mím môi, lạnh lùng mở miệng, "Ví dụ như giải thích lý do mấy ngày nay cô sử dụng kỳ quái!"

Kỳ quái? Dùng từ này để hình dung hắn thì rõ ràng hơn! Cô bắt đầu dĩ nhiên.

Nhưng hắn là thủ trưởng, cô không thể phản bác lại hắn.

"Vi quản lý, tôi không hiểu anh đang nói gì." Thôi Văn Tường nhẹ giọng nói.

"Cô đang trốn tôi, đúng không?" Vi Hữu Thư nói thẳng, "Đừng nói rằng đó là do tôi tưởng tượng ra!"

Lúc này, Thôi Văn Tường không có giả ngu nữa. Cô trầm mặc một lúc rồi mới nói: "Tôi chỉ cảm thấy chúng ta nên duy trì quan hệ cấp trên cấp dưới một cách đơn thuần là được rồi. Cũng đừng làm bạn bè nữa!"

"Tại sao?" Hắn không hiểu. Bọn họ vẫn ở bên cạnh nhau rất thoải mái, đúng không? Hắn thích cảm giác ở bên cạnh cô.

Ban đầu là vì phát hiện cô có sở thích giống Văn Tường, thích uống trà hoa, hắn mới không kìm nén được mà gần gũi. Nhưng sau đó cũng vậy, cô không đối xử lạnh lùng xa cách với hắn như Văn Tường, nhưng cũng không còn kiều ngạo cường thế như trước đây. Ở bên cạnh cô rất thoải mái.

Nếu ở trong lòng hắn, Văn Tường chính là nữ thần, cần cẩn thận nâng đỡ, mà Diệp Cẩm Đồng trước đây lại là người ái mộ khiến hắn phức tạp vô cùng, không biết nên đối xử như thế nào, thì bây giờ Diệp Cẩm Đồng là một người bạn hắn có thể thật tình đối đãi.

Hắn không muốn mất đi tình bạn này.

Huống chi trước đây cô bị bắt cóc, khiến hắn hiểu ra tầm quan trọng của cô trong lòng hắn. Nếu lúc đó có chuyện xảy ra với cô, hắn sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho chính mình.

Thôi Văn Tường miễn cưỡng khẽ nhếch môi, "Vì tôi không muốn trở về con người mà anh chán ghét!"

"Nghĩa là sao?" Hắn sững sờ.

Lần này cô không trốn tránh ánh mắt của hắn nữa, ngẩng đầu đối diện với hắn: "Anh từng nói anh yêu Thôi tiểu thư đã qua thế. Cả đời này trừ cô ấy, anh sẽ không yêu bất cứ cô gái nào nữa. Vì thế tình yêu của cô gái khác đối với anh chỉ là gánh nặng..."

"Rồi sao?" Hắn không hiểu điều đó thì có liên quan gì đến tình bạn của bọn họ.

"Hình như... em yêu anh rồi, Vi Hữu Thư!" Cô nói nhỏ. Nhìn hắn kinh ngạc, trong lòng cảm thấy chua xót.

Mặc dù hắn nói thích Thôi Văn Tường, nhưng cô không cho rằng báo cho hắn biết cô chính là Thôi Văn Tường sẽ giải quyết được vấn đề giữa bọn họ.

Trên thực tế, gần đây cô vẫn hoài nghi mình có thật sự là Thôi Văn Tường hay không.

Dù sao chuyện linh hồn chuyển dời là một thứ rất ly kỳ. Gần đây đôi lúc cô nghĩ, không chừng cô chính là Diệp Cẩm Đồng, chẳng qua trong lòng vẫn yêu Vi Hữu Thư, nên mới ảo tưởng mình là Thôi Văn Tường. Huống chi cho dù cô có đúng là Thôi Văn Tường...

Hơn ba tháng trước ở bệnh viện, cô không nói cho hắn. Bây giờ muốn nói cũng đã chậm rồi.

Vi Hữu Thư không ngờ cô sẽ nói như vậy, nhất thời giật mình sững sờ.

"Hôm đó anh nói với em, không muốn để cô gái mà anh không yêu hi vọng. Nếu đã như thế, anh đừng cho em hi vọng được không?" Cô cười khổ nhìn hắn.

Vi Hữu Thư nghi ngờ những gì trước mắt là do hắn sốt cao mà sinh ra ảo giác!

Cách cô thích hắn là trốn hắn rất xa? Đây là kiểu thích gì vậy?

Hắn không vui, rất là không vui! Thậm chí còn bực bội hơn trước đây bị cô nhằng nhẵng bám theo.

Hắn thà... thà để cô cứ theo đuổi hắn giống như trước kia!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Vi Hữu Thư bị hù. Hắn không ngờ mình sẽ sinh ra ý tưởng như vậy. Giống như chỉ muốn cô nhìn hắn, quan tâm đến hắn...

"Vi quản lý, nếu không còn chuyện quan trọng nào nữa, tôi đi ra ngoài làm việc đây!" Không ngờ lần tỏ tình đầu tiên của cuộc đời lại ở trong tình huống

như vậy, bây giờ nghĩ lại thấy xấu hổ chết người. Thôi Văn Tường thật muốn mau chóng rời đi.

“Chờ một chút!” Vì Hữu Thư đột nhiên đứng lên.

Hắn còn chưa suy nghĩ rõ ràng trong đồng hồ loạn này, không muốn cứ như thế mà thả cô ra.

Nhưng hắn vừa mới đứng lên, đầu óc càng ngày càng choáng váng. Hắn lắc lư, chân không thể chống đỡ sức nặng của cơ thể, “Rầm” một tiếng liền ngã thẳng tấp về phía sau.

“Vì Hữu Thư!” Thôi Văn Tường sợ hãi kêu lên, quên mất một phút trước mình còn muốn chạy trốn, vội vàng chạy đến bên cạnh hắn, “Anh làm sao vậy?”

Cô sợ hãi. Không ngờ hắn chưa nói liền ngất xỉu.

“Vì Hữu Thư?” Cô gọi thử.

Không có phản ứng...

Cô ngồi xổm xuống dò xét tình huống của hắn, thấy hai mắt nhắm nghiền, trên mặt đỏ rực một cách không bình thường, rõ ràng là không có ý thức.

Thôi Văn Tường đành vươn tay đặt vào hai má của hắn, lại phát hiện nhiệt độ cao kinh người. Nhưng dùng tay đo chưa chắc đã chuẩn.

Cô do dự một lát rồi cúi đầu, chạm vào trán hắn, phát hiện thật sự nóng, lúc này mới kết luận hắn thực sự phát sốt.

Cô cuống quýt cầm lấy điện thoại trên bàn, ấn số 119.

.*.

Bị Tuyền Giai Phu

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyền Giai Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Em rất thích anh nha!” Cô gái nhìn hắn cười nói.

Cô mặc một bộ váy có đính hoa nhỏ, dung mạo mặc dù không phải rất đẹp, nhưng lại có một vẻ độc đáo riêng biệt.

Khi cô cười ảm áp, trong mắt hắn chỉ còn lại mình cô, không còn nhìn thấy ai khác.

Vì Hữu Thư ngừng thở.

Trước mắt là cô gái hắn thầm mến nhiều năm. Mộng đẹp khát cầu nhiều năm đã trở thành sự thật. Hắn chỉ có thể kinh ngạc nhìn cô, không nói nên lời.

“Còn anh thì sao? Hữu Thư, anh có thích em không?” “Thôi Văn Tường” cười ngọt ngào hỏi.

Đương nhiên thích! Điều này không cần phải suy nghĩ nhiều.

“Anh...” Hắn muốn nói hắn cũng thích cô, nhưng không hiểu sao, mới thốt ra một chữ ‘anh’ liền chân chò.

Hắn làm sao vậy? Vì Hữu Thư thực kinh ngạc. Rõ ràng thích cô lâu như vậy, tại sao lúc này lại không nói nên lời.

Hắn hít thở thật sâu, thử lại, cuối cùng ép chính mình lên tiếng. “Đương nhiên là anh thích...”

“Vi quản lý!” Một thanh âm khác đột nhiên ngắt lời hắn.

Hắn quay đầu, thấy thư ký của mình đang đứng ở kia ngóng nhìn hắn, bộ dáng ưu thương.

“Cẩn Đồng...” Hắn thì thào ra tiếng, nhất thời đã quên bên cạnh là người trong lòng.

Hắn nhìn Diệp Cẩm Đồng, tâm tình thực phức tạp. Trước đây, cô ấy làm cho hắn cảm thấy phức tạp không kiên nhẫn, thậm chí còn có lần khiến hắn muốn né tránh cô.

Nhưng ba tháng trước, từ khi cô mất trí nhớ, trước một Diệp Cẩm Đồng có tính cách dị thường khác xa trước kia, ý tưởng của hắn lại chậm rãi thay đổi.

Hắn phát hiện cô không còn mạnh mẽ áp người như trước đây, nhưng cũng không yếu đuối vô lực như Văn Tường. Bình thường cô luôn dịu dàng mỉm cười với mọi người, nhưng khi cần cũng có thể kiên cường đứng cảm.

Hắn... không thể không bị hấp dẫn bởi một cô gái như vậy.

“Em thích anh!” Cô nhẹ nhàng nói.

Thân thể Vi Hữu Thư chấn động, trong lòng phảng phất như có gì lướt qua, nhưng hắn không thể bắt được một tia tình tứ mờ mịt kia, cũng không rõ ràng cảm giác của mình đối với cô.

Hắn chỉ biết hắn không chán ghét... Không, phải nói, hắn thực vui vẻ có thể nghe cô tỏ tình.

“Em biết anh không thích em!” ‘Diệp thư ký’ của hắn nhẹ nhàng mỉm cười, “Anh chỉ thích Thôi Văn Tường.

Theo bản năng, hắn muốn phản bác. Nhưng không biết nên phản bác như thế nào.

Đúng thế, hắn không hiểu nên phản bác cái gì. Đúng là hắn thích Văn Tường cơ mà!

Nhưng vì sao nhìn thấy Diệp Cẩm Đồng như vậy, trong lòng hắn lại giống như có một tảng đá đè lên, nặng đến mức hắn không thể thở được?

“Nhưng anh yên tâm, em sẽ không quên lấy anh như trước kia!” Diệp thư ký nhìn hắn, lưu luyến không rời, nhưng lại nói lời cáo biệt, “Em sẽ rời đi rất xa, vĩnh viễn không quay rày anh nữa!”

Nói xong, cô cúi người chào hắn, sau đó liền xoay người bước đi xa.

Cứ như thế để cho cô rời khỏi thế giới của hắn, vĩnh viễn không gặp lại? Trong đầu Vi Hữu Thư hiện lên ý tưởng như vậy, bỗng dưng hoảng sợ.

“Không!” Hắn thốt lên.

Không được, hắn chỉ cần nghĩ vậy cũng đã không thể chịu đựng được!

“Không được đi!” Hắn hoàn toàn quên mất Thôi Văn Tường bên cạnh, vội vàng chạy lên phía trước, từ phía sau chặt chẽ ôm lấy Diệp Cẩm Đồng, “Em không thể đi...”

Hắn không muốn cô rời đi. Hắn thà rằng cô cứ dây dưa bám lấy hắn như trước đây, chứ không muốn cô cứ như thế mà rời khỏi sinh mệnh của hắn.

“Anh... Anh buông ra...!” Cô lúng túng, không biết làm sao.

“Vậy em không được rời đi!” Hắn yêu cầu.

“Được rồi... Em không đi là được chứ gì? Nhưng anh đừng nắm chặt như vậy!”

Thanh âm của cô nghe qua có vẻ trống rỗng, xa xôi, giống như truyền từ nơi khác mà đến.

Hắn cả kinh, đột nhiên mở mắt.

Khuôn mặt xinh đẹp hiện ra gần ngay trước mắt hắn, cách hắn không đến ba mươi centimet. Trong lúc nhất thời, Vi Hữu Thư không thể giải thích được tình huống này.

“A, anh tỉnh rồi!” Đôi môi đỏ tươi ướt át hơi mờ ra, đôi mắt đẹp như nước hồ thân thiết nhìn hắn, in lại thân ảnh của hắn.

Đó là Diệp thư ký của hắn.

Cho nên cô không rời đi? Biết được điều này, Vi Hữu Thư thở phào nhẹ nhõm.

May quá... may mà cô vẫn còn ở lại, hắn cứ như vậy kinh ngạc nhìn cô, ngăn ra.

“Anh không sao chứ?” Thôi Văn Tường ngược ngượng, hai gò má đỏ bừng.

Vì sao cách hắn nhìn cô cho cô cảm giác cô rất quan trọng? Cô bị nhìn đến mức trái tim đập loạn nhịp, đầu óc mơ hồ.

Nếu không phải tay cô đang bị hắn nắm chặt không thể gỡ ra, có lẽ cô sẽ không chịu nổi ánh mắt của hắn mà chạy mất.

Thật là... chẳng lẽ hắn không biết nhìn một cô gái như vậy sẽ khiến cô ấy hiểu nhầm sao?

Lúc này Vi Hưu Thư mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hắn gượng ép mình rời mắt khỏi dung mạo ngược ngùng kiều diễm kia, đánh giá khung cảnh xung quanh, phát hiện nơi này vô cùng lạ lẫm.

“Đây là đâu?” Thanh âm của hắn khàn khàn khiến bản thân hắn cũng khó mà nhận ra.

“Là bệnh viện! Anh bị cảm mạo, té xỉu trong công ty.” Cô vẫn còn sợ hãi liếc nhìn hắn, “Bị bệnh thì cứ ở nhà mà nghỉ ngơi, còn cật lực gì chứ!”

Hắn té xỉu làm cô rất sợ hãi, hoàn toàn quên lúc trước mới quyết định bảo trì khoảng cách với hắn. Thậm chí còn xin nghỉ một buổi chiều, ở bệnh viện chăm sóc hắn.

“Anh không nghĩ sẽ nghiêm trọng đến vậy!” Đó là nói thật. Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng trải qua chuyện này.

Khụ... Mặc dù té xỉu do cảm mạo có chút mất mặt, nhưng thấy cô lo lắng như vậy, hắn lại cảm thấy đáng giá.

Không phải hắn sốt đến mức hồ đồ rồi chứ?

“Bác sĩ nói virus cảm cúm lần này rất mạnh. Mấy ngày nay anh phải ngoan ngoãn ở nhà, đừng đến công ty!” Thôi Văn Tường lặng lẽ rút ra bàn tay bị hắn nắm chặt.

Lúc trước bởi vì thấy hắn hình như gặp ác mộng nên mới để cho hắn nắm. Nhưng ai ngờ cô vừa động một chút, lực đạo trên tay hắn liền mạnh hơn, kiểu gì cũng không bỏ ra.

Bây giờ nên làm gì? Cô xấu hổ.

“Mấy giờ rồi?”

“Hơn tám giờ tối rồi. Anh đã hôn mê hơn nửa ngày, có muốn ăn gì không?” Cô lập tức hỏi, nhân cơ hội thu hồi hai tay rơi vào ma trảo, làm bộ bận rộn mở ra bình giữ ấm trên bàn.

“Đó là gì vậy?”

“Cháo do tôi nấu. Nhưng tay nghề của tôi không được tốt lắm, anh chịu khó một chút nhé!” Cô múc một chén cháo, bỏ thìa vào đưa đến trước mặt hắn.

Nhưng cô chờ một lúc, cũng không thấy hắn có ý muốn nhận lấy chén cháo, nhất thời nghi hoặc, “Anh không muốn ăn sao? Tôi biết tay nghề của tôi rất tệ, nhưng anh cũng nên chịu khó một chút...”

“Tôi không có sức...” Hắn cười yếu ớt.

“Sao cơ?” Cô ngây người, chần chờ chốc lát rồi nói, “Vây... để tôi bón cho anh...”

Nhưng động tác này thực sự rất thân mật. Tuy vậy, ngẫm lại chút... đường rồi, bệnh nhân là lớn nhất.

Cô nhận mệnh múc một muỗng cháo đưa đến trước miệng hắn.

May mà cháo này đã được một thời gian, mặc dù bỏ trong bình giữ ấm, nhưng cũng không nóng miệng, vừa đủ để ăn được.

Nhưng Vi Hưu Thư mới ăn một miếng, liền giật mình.

“Sao vậy?” Thấy hắn xuất thần, cô hơi lo lắng.

“Đây là cô nấu?”

“Ách, đúng vậy. Có vấn đề gì sao?” Lúc trước cô đã nếm qua rồi, cho dù không thể gọi là mỹ vị, nhưng cũng chưa đến mức khó ăn mà...

“Hơi cháy...”

Mặt cô đỏ lên, “Tôi đã nói rồi, tay nghề tôi không được tốt. Nếu anh không muốn ăn, tôi xuống lầu mua cái gì đó lên!”

Thật là... được ăn còn ngại. Cô rất hiếm mới xuống bếp nha!

“Tôi nhớ trước kia cô nấu ăn không tệ!”

Thôi Văn Tường cứng đờ. Diệp Cẩm Đồng có thể dùng toàn năng như vậy hay không nha! Làm thế thân của cô ấy cũng thật vất vả!

“Tôi...”

“Cô định nói mất trí nhớ nên quên rồi?” Hấn tiếp lời cô.

“Nhưng dù sao cô cũng đoán chuẩn lắm! Biết tôi thích cháo ngô gà...” Hấn cười, “Không cần lo, cháo này ăn ngon lắm!”

Trong lúc nhất thời, Thôi Văn Tường không dám nói tiếp.

Nhiều năm trước, khi cô vừa học đại học không lâu, vì nhà xa trường, cha mẹ cô mua một gian phòng ở gần đó. Có hôm Vi Hữu Thư phụng mệnh cha mẹ hai nhà đưa đồ đến cho cô.

Vốn dĩ hấn đưa đồ xong sẽ trở về, nhưng cô thấy sắc mặt hấn không được tốt lắm, nên cố lấy dũng khí gọi hấn lại, sau đó phát hiện hấn bị cảm nên phát sốt.

Mặc dù không quen thuộc với hấn lắm, nhưng cô cũng không thể cứ như vậy mà đuổi hấn đi. Lúc đó trời đã muộn, cô dọn dẹp lại phòng khách để hấn nghỉ ngơi lại một đêm, thuận tiện nấu một nồi cháo cho hấn.

Cô không am hiểu việc bếp núc, trong nhà cũng không có nguyên liệu nấu ăn, chỉ có thể lấy cơm nguội cùng một ít thịt gà và hạt ngô còn thừa trong tủ lạnh, nấu một nồi cháo ngô gà đơn sơ, nhưng không cần thận nên bị cháy.

Nhưng lúc đó hấn lại ăn rất ngon miệng, giống như đó là món ăn ngon nhất thiên hạ. Có lẽ vì thế, nên lúc này cô lại theo bản năng nấu cháo ngô gà.

Đột nhiên nhớ đến chuyện cũ, Thôi Văn Tường mới phát hiện trong quá khứ bọn họ tiếp xúc nhiều hơn cô nghĩ.

“Văn Tường cũng từng nấu một chén cháo như vậy cho tôi...” Thanh âm của hấn nhẹ nhàng, như là đang hỏi tường lại gì đó...

Tay cô run lên, thiếu chút nữa liền làm rơi chén.

“Thật đúng là trùng hợp!” Cô áp chế kích động trong lòng, bình tĩnh nói.

Nhớ đến trong lúc hôn mê, hấn nắm chặt tay cô, có lẽ cũng vì mơ thấy ‘Thôi Văn Tường’...

Cảm giác ghen tuông với chính mình thật sự là rất kỳ quái. Cô không khỏi thờ dài.

“Bây giờ cô thường khiến tôi nhớ đến Văn Tường. Sở thích giống, thói quen giống!” Hấn bỗng nhiên nói: “Nhưng hai người cũng không giống nhau. Tính cách của cô kiên cường quyết đoán hơn cô ấy!”

Thế thì tốt rồi. Nếu năm đó Văn Tường có tính cách giống cô, có lẽ sẽ sống vui vẻ hơn.

Thôi Văn Tường khiếp sợ nhìn hấn, không ngờ tâm tư của hấn lại tinh tế sâu sắc như vậy.

Sau khi thay đổi thân thể, cô nhìn thấy thế giới không giống trước đây, mục tiêu sống cũng thay đổi. Gần đây cô cảm thấy mình trưởng thành hơn rất nhiều, không còn là cô thiên kim tiểu thư không biết khó khăn nhân gian trước đây.

Mặc dù mất đi bạn bè người thân ở kiếp trước, nhưng bây giờ cô cũng quen biết không ít bạn bè mới. Đương nhiên trong đó vui mừng nhất, có lẽ vẫn là được nhận biết Vi Hữu Thư chân chính.

“Anh thích Thôi tiểu thư như vậy, tôi liền coi lời anh nói tôi giống cô ấy là một câu ca ngợi vậy!” Cô khẽ cười, cảm giác trong lòng có đủ các tư vị, chua cay đắng chát...

Có thể được hấn đánh giá như vậy, nên thỏa mãn rồi.

Bón hấn ăn hết cháo, Thôi Văn Tường đứng dậy dọn dẹp đồ đạc.

“Cẩn Đằng!” Đột nhiên hấn gọi cô lại.

“Vâng?”

Hấn hơi do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Em đừng đi, được không?”

Trong khoảnh khắc, cô không hiểu rõ ý hấn.

Hấn tiếp tục nói: “Mấy tháng Văn Tường vừa mất, tôi vẫn rất hối hận, hối hận trước đây đã không theo đuổi cô ấy. Tôi vẫn nghĩ, nếu trước đây tôi có thêm chút dũng khí hay xúc động, cho dù kết cục là tốt hay xấu, ít nhất cũng không hối hận với chính mình, mà không phải luôn suy nghĩ như bây giờ. Nếu lúc đó tôi theo đuổi cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ không chết...”

Hấn thống khổ làm cô đau lòng. Cô phải lấy hết sức mới có thể mở miệng nói, “Rồi sao?”

“Tôi không muốn hối hận nữa. Cẩn Đằng...” Hấn nhìn cô, “Nếu cứ để em rời đi như vậy, tôi nhất định sẽ hối hận!”

.*.

Bị tuyển giai phu

Tìm cô đột nhiên đập loạn nhịp...

Không không không! Nhất định là cô hiểu nhầm hấn rồi, ý hấn tuyệt đối không phải như cô nghĩ...

Cô ho nhẹ hai tiếng, “Tôi cũng không có ý muốn đi mà, còn có thể ngồi ở đây một lát nữa, chờ anh hạ sốt rồi mới đi...”

“Tôi không nói đến bây giờ.”

“Ách... Tôi cũng đâu có ý định từ chức...” Công việc phức tạp này thật vất vả cô mới quen thuộc được, cứ như thể bò của chạy lấy người thì thật là lỗi!

“Tôi cũng không nói đến công việc.”

“Vậy thì đang nói cái gì?” Cô mê mẩn nhìn hấn.

“Nói đến tình cảm của em!” Hấn cho cô đáp án, “Nếu để lạc mất trái tim em, tôi sợ tôi sẽ phải hối hận cả đời.”

“Nói dối...!” Cô buột miệng, “Rõ ràng anh chỉ yêu Thôi tiểu thư, làm sao có thể để ý đến tình cảm của tôi!”

“Vấn đề này... tôi cũng đã tự hỏi bản thân.” Hấn thở dài, “Không phải tôi thích Văn Tường sao? Vì sao cô ấy mới qua đời ba tháng, lại có một người lạ lẽ chuyển vào tìm tôi? Tôi không hiểu! Rõ ràng còn chưa quên Văn Tường, vì sao lại bắt đầu để ý đến một cô gái khác như vậy? Tôi thế này thì có khác gì anh trai?”

Không ngờ sẽ được nghe lời bộc bạch của hấn, trong lòng Thôi Văn Tường vô cùng kích động, giống như có vô số ánh sáng chiếu rọi làm cô mờ mắt.

“Nhưng... hình như không giống!” Cô khó khăn nói, kỳ thật cũng không hiểu mình đang nói cái gì, “Anh lại không có trách nhiệm gì với Thôi tiểu thư!”

“Đúng thế. Nhưng tìm tôi lại không thể qua được cánh cửa kia!” Hấn thở dài, “Tôi cũng không định nhanh như thế sẽ nói với em điều này, muốn suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định. Nhưng chiều nay nghe được lời em nói, tôi đã hiểu nếu mình cứ tiếp tục trốn tránh, tương lai sẽ hối hận!”

Cô kinh ngạc nhìn hấn, không nói nên lời.

“Cẩn Đồng, tôi biết điều này thật không công bằng đối với em. Nhưng em có nguyện ý cho tôi chút thời gian hay không?”

Cô cảm thấy hấn làm cho đầu óc mình choáng váng, chỉ có yếu ớt hỏi: “Thời gian...?”

“Tôi yêu Thôi Văn Tường nhiều năm như vậy, không thể cam đoan cần bao lâu mới quên được cô ấy. Em đồng ý chờ cô ấy hoàn toàn rời khỏi trái tim tôi, rồi sẽ cho em một tình yêu trọn vẹn không?”

Mặc dù lúc trước cũng có thể hơi hơi đoán được những gì hấn muốn nói, nhưng khi nghe được cô vẫn cô cùng khiếp sợ.

Người đàn ông này... đúng là kẻ mà ba tháng trước từng giận dữ vì nghĩ cô dùng lý do mất trí nhớ để thu hút sự chú ý của anh ta?

Đầu tiên anh ta yêu Thôi Văn Tường trong quá khứ, sau đó lại phải lòng Diệp Cẩn Đồng hiện tại. Cô có thể nghĩ rằng anh ta xác thực là thích linh hồn cô, mà không phải là về bề ngoài không?

Nhưng cô vẫn còn có chút nghi ngờ.

“Anh có từng nghĩ rằng, có lẽ vì anh thấy tôi và Thôi tiểu thư có sở thích giống nhau, nên mới cảm thấy hứng thú với tôi?”

“Làm gì có!” Hấn cười nhẹ, nắm lấy tay cô, “Lúc đầu đúng là vì anh phát hiện em và cô ấy có vài phần giống nhau nên mới để ý đến em, thậm chí từng nghi ngờ em bắt chước cô ấy. Nếu không, tại sao anh lại có thể nhìn thấy bóng dáng cô ấy ở em? Đương nhiên anh cũng biết là mình suy nghĩ nhiều! Dù sao em cũng không quen cô ấy, chẳng qua cũng khó tránh khỏi cảm giác này. Nhưng bây giờ anh đã rất rõ ràng em và cô ấy là hai người hoàn toàn khác biệt. Nếu là Văn Tường, bị bắt cóc sao đủ bình tĩnh mà dũng cảm chạy thoát...”

“Bình tĩnh dũng cảm cái gì? Hôm đó nếu không phải anh xuất hiện kịp thời, em không biết mình sẽ trở thành cái gì nữa!” Lại nói đến, phải cảm kích anh ta.

“Em đã làm rất tốt rồi! Không có mấy người làm được như em đâu!” Dù sao thân thể vẫn còn rất yếu, Vi Hữu Thư nói chuyện một lát đã cảm thấy mệt mỏi, chậm rãi nằm về giường.

“Được rồi, anh nghỉ ngơi đi đã, đừng nói chuyện nữa!” Thấy anh mệt mỏi, cô vội nói.

Cô biết nhân phẩm của anh, cũng tin những lời anh nói với cô là thật lòng, không có một chút dối trá.

Nhưng cô vẫn còn nhiều bí mật cất giấu không nói với anh, không xác định anh có thể chấp nhận hay không...

“Cần Đồng, em còn chưa nói cho anh biết đáp án của em” Vì Hữu Thư chăm chú nhìn cô, trong lòng không yên, “Em nguyện ý chờ anh không?”

“Em...” Kỳ thật vấn đề không phải là có đồng ý hay không! Bởi vì hai cô gái đều là cô mà! Cô dùng nhiều thời gian mới có thể sắp xếp suy nghĩ một cách rõ ràng, cuối cùng mới hạ quyết tâm nói, “Anh có thể nói với em như vậy, em rất vui. Đương nhiên sẽ không từ chối rồi! Nhưng có một số chuyện, có lẽ phải nói với anh cho rõ.”

“Chuyện gì?” Vì Hữu Thư nhú mày.

Không hiểu sao nhìn thái độ của cô, anh lại lo lắng.

“Việc này thật ra nói thì rất dài, không biết nên bắt đầu từ đâu.” Thôi Văn Tường nhẹ nhàng cười khổ, “Như vậy đi, bây giờ anh đang sinh bệnh, em cũng không muốn nhắc đến để anh phiền lòng. Mấy ngày nay anh cứ an tâm tĩnh dưỡng, đến khi hết cảm, chúng ta sẽ nói chuyện. Nếu đến lúc đó anh nghe xong mà cảm thấy không sao, còn muốn ở bên cạnh em... Đương nhiên em sẽ đồng ý!”

“Nếu bí mật em muốn nói là em chưa kết hôn mà có thai, có con riêng gì đó, anh có thể nói thẳng với em rằng anh không để ý đâu!”

“Đương nhiên không phải!” Cô bị anh chọc nở nụ cười, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

“Thật sự không thể nói luôn bây giờ?” Kỳ thật chỉ cần là chuyện liên quan đến cô, cho dù là ở nơi nào vào thời gian nào, anh cũng nguyện ý nghe.

Cô lắc đầu, “Em không muốn để anh bệnh nặng hơn. Cứ chờ cho đến khi anh khỏe lại rồi nói!”

“Em đang làm cho người khác tò mò đấy!”

“Em đang cố vũ cho anh mau hồi phục mà!”

“Chuyện này là chuyện anh có thể không chế sao?” Không phải cứ muốn là có thể khỏi bệnh cảm cúm.

“Vậy anh cứ ăn nhiều ngủ nhiều nghỉ ngơi nhiều, để thân thể luôn ở trong trạng thái thoải mái nhất.”

“Nghe y như là nuôi heo vậy!” Người nào đó lẩm bẩm, hiếm khi lộ ra tính trẻ con.

“Ai nha, bị anh phát hiện rồi...”

“Em thật là...” Anh nhẹ nhàng cười, đúng là không thể làm gì được cô.

.*.

Giữa trưa, ánh nắng xuyên qua cửa sổ sát đất, nhẹ nhàng rơi xuống phòng khách của căn nhà trọ nhỏ cũ kỹ.

Một thân ảnh mặc váy ngủ màu trắng ngồi bệt trên sàn nhà. Trên nền gạch sạch sẽ bày đầy các loại dụng cụ.

Mái tóc dài của Thôi Văn Tường được búi gọn gàng trên đầu, cái một cái kẹp hình mặt trăng, cúi đầu chăm chú làm việc.

Bên cạnh cô là hai giỏ dâu tây, bên trong đặt đủ các loại xà phòng cô làm từ trước tới giờ.

Lúc này, cô đang xử lý những xà phòng đã chín.

Bỏ khuôn cắt thành khối xong, còn phải bọc ni lông rồi đặt phơi khoảng tám tuần chờ khô hẳn, tránh cho xà phòng bị quá mềm hay quá đặc.

Bởi vì đây là xà phòng thủ công, đồ vật rất mẫn cảm, rất dễ vì thời tiết, độ ẩm, độ ẩm thay đổi mà kéo dài hoặc thu ngắn thời gian khô chín. Mặc dù nói bình thường xà phòng khô là có thể sử dụng, nhưng một khối xà phòng khi dùng cũng sẽ thay đổi phẩm chất theo thời gian. Bình thường chỉ cần mấy tháng đầu là không dùng được nữa.

Vì thế cô chuyên môn làm một lượng lớn xà phòng cùng lúc, cho đến bây giờ mới chuẩn bị đem xà phòng làm từ ba tháng trước thu gọn lại, bao bọc rồi tích trữ.

Nhưng xà phòng thủ công cần thông gió, cho nên cô chỉ cắt giấy theo kích thước lớn nhỏ, bao bọc đơn giản, rồi ghi chú ngày tháng ở trên đó.

Khi cô bao bọc xong một giỏ xà phòng, mới lấy ra giỏ thứ hai, đang chuẩn bị xử lý thì thấy một đám xà phòng Marseille bị vỡ vụn thành từng miếng nhỏ, bộ dạng rất xấu, trong lòng đột nhiên đau đớn.

Cô còn nhớ rõ, phần xà phòng Mardeille này cô làm sau vài ngày tham dự tang lễ ‘Thôi Văn Tường’, trong lòng uể oải, bên trong còn lẫn lộn vài giọt nước mắt.

Không ngờ khi đó Vi Hữu Thư lại đến. Mặc dù sau khi nói chuyện cùng anh, tâm tình của cô tốt hơn rất nhiều, nhưng phần Marseille này đã bị quấy đến mức overtrace (*). Cuối cùng chỉ có thể vội vàng bỏ vào khuôn, làm ra một đợt xà phòng thật xấu.

Thôi Văn Tường cảm lấy một khối Marseille, nhẹ nhàng vỗ về hoa văn méo xẹo trên đó.

Nếu lấy tính cách theo đuổi hoàn mỹ trước đây của cô, số xà phòng này đã sớm bị cắt nát vụn rồi bỏ vào dung dịch chờ tái chết. Nhưng số xà phòng này, cô lại luyện tiếc.

Xem xét mấy miếng xà phòng xấu xấu kia một lúc, cô mới lấy thước đo thể tích bọn nó, muốn cắt cho nó một tờ giấy đóng gói phù hợp.

Không ngờ mới bao xong hai khối, chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Ai vậy chứ? Cô nghi hoặc bỏ mấy thứ lên mặt đất, đi đến trước cửa.

“Vi quản lý?” Cô kinh ngạc thối lên, “Anh hết cảm rồi sao?”

Cô còn gọi anh là Vi quản lý? Vi Hữu Thư bất mãn.

“Nhờ phúc của em, người ta bệnh nửa tháng, anh chỉ cần một tuần là khỏe!” Anh nhạt giọng nói.

Xem ra anh còn ghi hận cô lúc trong bệnh viện thừa nước đục thả câu, Thôi Văn Tường cảm thấy buồn cười.

Nghe thanh âm của anh còn hơi khàn khàn, nhưng đúng là tốt hơn nhiều so với trước.

Cô vẫn không yên tâm lắm, đột nhiên nâng tay lên sờ trán anh, xác định độ ẩm bình thường mới nhẹ nhàng thở phào.

Nhưng khi cô thu tay về, ngẩng đầu lại đón nhận ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của anh, mới ý thức được hành động lúc này của mình quá tự nhiên, bất giác “A” một tiếng, lui về sau hai bước.

“Không mời anh vào uống nước à?”

Anh đã nói vậy rồi, người ta có thể từ chối sao?

Mặc dù làm ra vẻ miễn cưỡng, nhưng trong lòng cô vẫn mừng thầm.

Bởi vì anh đúng là quan tâm đến cô, nên vừa khỏi bệnh đã vội vàng chạy đến.

“Mời vào!” Thôi Văn Tường lùi lại hai bước, “Nhưng em đang sửa sang lại xà phòng thủ công, cho nên phòng khách hơi bừa bộn. Anh cứ tự nhiên ngồi đi, em đi pha trà.”

“Không sao, em cứ từ từ!”

Vi Hữu Thư chậm rãi đi vào phòng khách, thuận tiện đem quà đặt lên bàn.

Đây là lần thứ hai anh bước vào nhà cô, cảm giác ấm áp sáng sủa hơn lần đầu, mặc dù vẫn cũ kỹ khiến anh phải cau mày.

Vi Hữu Thư đi đến nơi cô đang làm việc, xoay người nhặt lên một khối xà phòng vô cùng quen mắt trong giỏ, bộ dạng rất xấu.

Đây là xà phòng mà cô đang làm hôm anh tìm đến cô thì phải...

Nhớ tới bộ dạng kêu rên của cô lúc phát hiện xà phòng quấy quá mức, bất giác anh mỉm cười.

Nhưng khi anh cầm lên một khối xà phòng đã bao bọc xong, nụ cười nhất thời đông cứng trên mặt.

Phương thức đóng gói cùng chữ viết xinh đẹp trên đó... anh rất quen thuộc.

Bởi vì trong nhà anh còn có một khối xà phòng thủ công đặt hai năm nhưng luyện tiếc không dùng. Đó là thứ duy nhất mà anh giữ gìn trong nhà cho tới nay, quà Văn Tường tặng anh... Mặc dù khối xà phòng đó có thể nói là do anh quyết định lấy...

Mà cách đóng gói cùng chữ viết của hai khối xà phòng đó, dường như hoàn toàn giống nhau!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?!

==oOo==

Chú thích (*): Dung dịch sau khi trải qua phản ứng xà phòng hóa mới có thể biến thành trạng thái xà phòng lỏng cố định, vì thế bình thường phải khuấy liên tục dung dịch xà phòng đến mức độ đậm đặc (trace) rồi mới đổ vào khuôn, chờ đến khi đông lại. Nếu chưa đạt đến trạng thái trace đã đổ vào khuôn thì phản ứng xà phòng hóa sẽ không xảy ra hoàn toàn, không thể trở thành xà phòng. Nếu khuấy quá mức sẽ biến thành overtrace, làm cho dung

dịch xà phòng biến thành trạng thái cố định, ngưng kết thành khối ở trong đó mà không thể đổ vào khuôn. Cho dù có đập vỡ bỏ vào khuôn, hình dạng cũng sẽ không được hoàn chỉnh. Mà sau khi bỏ khuôn cắt thành khối, cũng sẽ nhìn thấy những lỗ nhỏ trên bề mặt, ảnh hưởng mỹ quan.

Bị Tuyển Giai Phu

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyển Giai Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Khi Thôi Văn Tường bùng khai đi ra phòng khách, liền thấy Vi Hữu Thư đang nhìn mình, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Làm sao vậy?” Cô khó hiểu.

“Không sao!” Vi Hữu Thư lắc đầu, “Đây là trà gì thế?”

“Trà quế!” Cô mỉm cười, buông khay, bên trên là một bộ bình chén sứ xinh đẹp, “Em còn bỏ thêm chút mật, rất tốt cho người bị cảm cúm!”

“Cảm ơn!” Anh nhận lấy một chén, “Chén này rất đẹp!”

“Đúng thế, tháng vừa rồi mới mua. Muốn uống trà mà trong nhà không có bình tốt thật sự là khó chịu!”

“Nếu trước đây em thích uống trà, trong nhà sao lại không có bình chén tốt?” Bộ đồ pha trà này vừa thấy là biết đắt đỏ, lại nhớ đến lúc trước mình tới, cô ấy lấy ly Mark đồ trà hoa cho mình, sự chênh lệch này cũng quá lớn.

Nếu cô ấy là người chú ý như vậy, thì sao lúc trước trong nhà một cái chén tốt cũng không có? Nhưng nếu nói cô ấy không thích, thì việc gì phải tiêu nhiều tiền đi mua một bộ đồ pha trà?

Hơn nữa, khối xà phòng kia...

Đột nhiên anh nhớ đến ba tháng trước, Văn Tường cùng Diệp Cẩm Đồng hình như gặp chuyện ở cùng một ngày.

Hôm đó bọn họ còn được đưa vào cùng một bệnh viện. Nhưng sau đó Văn Tường đã chết, còn Diệp Cẩm Đồng thì mất trí nhớ.

Trong chuyện này có gì đó đã xảy ra sao? Nhưng làm sao lại có chuyện vớ vẩn như vậy? Anh lắc đầu, tự nhủ mình không nên suy nghĩ kì quái, nhưng trong lòng vẫn không ngừng hoài nghi.

“Ách... Gần đây em mới bắt đầu thích uống trà!” Cô dừng một lát, bỗng thoáng nhìn thấy trên bàn đặt một thứ, “Huh? Đây là...”

Cô mở túi giấy, thấy ở bên trong là quà tặng mà bọn họ từng cùng đi mua, muốn tặng cho ‘Thôi Văn Tường’.

“Buổi sáng anh đến Thôi gia, bác trai bác gái trả lại cho anh.”

“Tại sao lại trả lại cho anh?” Cô sững sờ.

“Bọn họ nói... Kỳ thật đã sớm phát hiện tình cảm của anh với Văn Tường.” Hắn hơi cười khổ, “Bọn họ xin lỗi anh, nói trước kia cảm thấy anh không đủ trầm tĩnh chín chắn, lo lắng Văn Tường nếu đến với anh sẽ không hạnh phúc, nên thường xuyên nói với Văn Tường anh trai của anh tốt như thế nào, lại thường nói khuyết điểm của anh, vì không muốn cô ấy sẽ chọn anh...”

Thôi Văn Tường càng nghe càng trợn to mắt.

Hóa ra là như vậy! Thật ra vì cha mẹ không ngừng dạy cô nghĩ ‘Vi Hữu Thư là người thô lỗ’, nên cô mới có thành kiến với anh?

Cô muốn nhớ lại, nhận ra hình như thật sự có chuyện đó...

Vi Hữu Thư nói tiếp: “Nhưng sau khi Văn Tường qua đời, bọn họ so sánh hành động lời nói của anh và anh trai, đã thấy mình bị mù mắt, cho nên cảm thấy rất áy náy với anh.”

“Nhưng... Em nghĩ chính Thôi tiểu thư cũng có trách nhiệm.” Cô nhẹ nhàng nói, “Cô ấy đã lớn như vậy rồi, có mắt để nhìn, có đầu để suy nghĩ. Cho dù người khác có dạy cô ấy cái gì, cô ấy cũng có thể tự nhìn, tự cảm nhận, mà không phải trực tiếp phủ nhận anh.”

Anh lắc đầu, “Chuyện này nói thì dễ, nhưng khi làm mới thấy khó. Anh cũng không giận cô ấy.”

Đúng là như vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy có lỗi với anh.

“Thế... sao bọn họ lại trả lễ vật cho anh?”

Vi Hữu Thư nhọt nhạt cười, “Bởi vì anh nói với họ, đây là thứ mà anh cùng cô gái anh rất để ý chọn lựa. Bọn họ nghe nói em cũng thích tự làm xà phòng, nói nếu không ngại thì hy vọng em có thể nhận phần lễ vật này. Dù sao những thứ này nên đưa cho người cần nó. Văn Tường có lẽ cũng không hy vọng mấy thứ này chưa được sử dụng đã bị đổ đi vì quá thời hạn.”

Cô chớp mắt liên tục. Lời anh nói mang theo rất nhiều tin tức, làm cho cô không biết nên tiêu hóa cái nào trước.

“Cần Đồng, anh thừa nhận lời anh nói là vì muốn bọn họ an tâm, hy vọng bọn họ đừng cảm thấy áy náy với anh nữa. Nhưng anh cũng không nói dối.” Anh cẩn thận nhìn cô, “Mặc dù anh không thể quên Văn Tường nhanh như vậy, nhưng cũng rất thật lòng với em. Cho nên hôm nay anh đến là vì muốn biết chuyện em chưa nói với anh.”

Anh không hiểu rốt cục là cái gì mà khiến cô cẩn thận như vậy, làm cho cô nghĩ sau khi anh biết chuyện sẽ buông tha cho cô. Mà tính cách đột biến sau khi mất trí nhớ của cô, cùng với thói quen thậm chí chữ viết của Văn Tường lại giống như đúc, có thật sự là trùng hợp hay không?

Thôi Văn Tường nhẹ nhàng vuốt ve lễ vật được đóng gói tinh xảo.

Cô không phải mất mụ, đương nhiên nhận ra trong túi giấy ngoại trừ những thứ hôm đó bọn họ cùng chọn lựa, còn có thêm không ít nguyên liệu khác, có cả tinh dầu hữu cơ cao cấp cùng dầu lạnh hữu cơ.

Có lẽ anh chạy đến siêu thị mua cho riêng cô...

Anh đều mua những thứ mà cô thường dùng đến. Chắc chắn trước đó đã tìm hiểu rất kỹ rồi.

Đó là mua cho riêng cô, mà không phải cho ‘Thôi Văn Tường’.

Mặc dù anh nói thích ‘Thôi Văn Tường’, nhưng kỳ thực những gì anh đã làm cho ‘Diệp Cần Đồng’ hiện tại, còn nhiều hơn cho ‘Thôi Văn Tường’.

Một lúc sau, cô mới hít sâu vào một hơi, “Anh... thực sự muốn nghe chuyện của em sao?”

“Đương nhiên!” Nếu không, cô nghĩ anh đến để làm gì? Cho dù cô gặp phải khó khăn gì, anh cũng hy vọng mình có thể cùng cô đối mặt.

Thôi Văn Tường trầm mặc một lúc, xoay người đi vào nhà bếp, cầm lấy Iphone.

Cô bật máy lên, thử vài chức năng một lúc, cuối cùng mới mở ra một chức năng.

“Trước hết anh nghe cái này đã.” Cô ấn nút.

Đầu tiên, Iphone phát ra một tiếng vang không rõ, sau đó xuất hiện một giọng nữ rõ ràng.

“Được rồi, muốn đưa tôi đi gặp ông chủ của các người?”

Vi Hữu Thư nhận ra giọng cô.

“Đi theo tôi!” Một người đàn ông nói.

Sau đó có một đoạn thanh âm mơ hồ không rõ. Cô liền bỏ qua, sau đó lại đến một đoạn đối thoại có vẻ rõ ràng.

“Vi sao tôi không hề bắt ngờ là anh? Kinh Uy phó tổng giám đốc, Lý Tuấn Gia?”

“Có vẻ như cô đã rất chăm chỉ. Thế nào? Chuyện hợp tác, cô đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Xin lỗi, trước mắt tôi không có lý do để đồng ý!”

“Cô nói gì?”

“Từ đầu đến cuối, anh đều uy hiếp để bắt tôi phải đồng ý. Cho dù là uy hiếp đem chuyện quá khứ nói cho Vi Hữu Thư, hay là bắt cóc tôi như hôm nay. Anh muốn tôi tin tưởng thành ý hợp tác của anh như thế nào?”

Cuối cùng Vi Hữu Thư hiểu được, đó là đoạn ghi âm hôm cô bị bắt cóc đã bí mật ghi lại.

Tiếp theo, Lý Tuấn Gia cười lạnh: “Thấy cô mất trí nhớ còn tưởng đã thay đổi như một người khác, nhưng bây giờ tôi đã khẳng định cô đúng là Diệp Cần Đồng. Kỳ thực trước đây tôi đã nói rồi, nếu cô có thể nói cho tôi biết điều kiện để tước Ma Hồn của Quan Dương, tôi nhất định sẽ không bạc đãi cô!”

“Ai mà chẳng muốn có tiền! Ma Hồn là trò chơi kiếm tiền nhất của Quan Dương. Nếu Kinh Uy lấy được quyền đại lý, tiền bạc đương nhiên không thiếu. Chẳng lẽ một con số xác thực mà Lý phó tổng cũng không muốn hứa hẹn với tôi?”

“Vậy cô muốn gì? 1 triệu?”

“Đương nhiên không. Giá cả như vậy thì quá bồi nhọ Lý phó tổng rồi. 10 triệu, tôi không nghĩ cái giá này quá đáng đâu!”

“Cô thật dám ra giá. Được, 10 triệu thì 10 triệu! Chỉ cần cô có thể lấy thứ đó cho tôi, nhất định tôi sẽ gửi 10 triệu vào tài khoản của cô. Nhưng nếu cô dám giờ trò gi... Tôi nhất định sẽ không tha cho cô!”

“Anh rõ ràng là không cho tôi cơ hội từ chối. Nếu đã như thế, đương nhiên tôi phải kiếm lợi cho mình rồi!”

Ghi âm đến đây, cô ấn nút dừng lại.

“Thế nào? Có nghe được gì không?” Cô nhìn anh về mặt âm trầm, giống như bị cáo đang chờ tòa tuyên án.

“Lý Tuấn Gia là thằng chết tiệt!” Anh không cần suy nghĩ liền nói.

Đây không phải trọng điểm! Thôi Văn Tường vô lực nói: “Anh không nghe thấy em và hấn nói chuyện sao? Hấn lấy chuyện quá khứ uy hiếp em, nếu em không nói với hấn điều kiện tục ước Ma Hồn của công ty chúng ta, hấn sẽ nói ra những chuyện không tốt trong quá khứ của em... nói với anh...”

“Em đã làm gì à?” Anh hỏi lại.

“Em không biết...” Đột nhiên cô cảm thấy buồn bực, “Em chẳng nhớ rõ cái gì cả...”

Cô thật sự không biết Diệp Cẩm Đồng có làm chuyện gì hay không, cho nên vẫn buồn phiền nghĩ ngợi.

“Thế thì còn để ý hấn làm gì!” Anh không hiểu vấn đề của cô ở đâu.

Ngực cô hơi cứng lại, “Nhưng... Em không nhớ cũng không có nghĩa là em không làm!”

“Được, thế hấn nói em đã làm gì?”

“Hấn nói...” Cô phân vân nhìn anh.

“Àn?”

Quên đi, sớm muộn gì cũng chết! Cho dù Hữu Thư nghe xong tức giận không muốn ở bên cô nữa, cũng tốt hơn sau khi kết giao bị Lý Tuấn Gia tuôn ra việc này.

Thôi Văn Tường hít vào một hơi, quyết tâm lấy dũng khí như tráng sĩ một đi không trở lại nói: “Hấn nói, lúc trước em tham sống sợ chết, cho nên lén tiết lộ nội dung dự thảo của công ty và Thiên Hà cho hấn, để Kinh Uy có thể cướp lấy quyền đại lý.”

Nói xong, cô khẩn trương nhìn anh.

Không ngờ lại ngoài dự kiến của cô, anh không có bất kì phản ứng nào... Được rồi, nếu cô chấp muốn biết, thì anh chỉ hơi cau mày.

“Chỉ có thế?”

“Như thế... còn chưa đủ sao?” Đây là chuyện lớn mà! Vì sao anh cứ đứng đưng như không vậy?

“Xem ra em thực sự mất trí nhớ, nên mới tin lời nói dối vụng về của tên đó.”

Cô ngây người, một lúc lâu sau mới chần chờ nói: “Ý anh là...?”

“Cẩm Đồng, em biết gì về mình trước đây?”

“Không biết gì cả. Những gì em biết, đều là anh và các đồng nghiệp khác kể lại.”

“Vậy em có biết vì sao mình lại ở chỗ này không? Với tiền lương của em, rõ ràng có thể thuê một căn phòng tốt hơn nhiều.”

“Em không rõ lắm...” Cô chần chờ, “Nhưng em phát hiện hằng tháng đều gửi không ít tiền cho cô nhi viện, nên còn lại tiền cũng không nhiều...” Đương nhiên lúc này cũng thế, “Có lẽ vì thế, nên mới thuê căn phòng rẻ tiền như vậy...”

“Theo anh biết thì đúng là vậy.” Hấn gật đầu, “Cho nên, một cô gái hiểu được đạo lý uống nước nhớ nguồn như em, làm sao có thể làm chuyện đánh cắp cơ mật của công ty bán cho đối địch? Huống chi nếu em đã giúp Lý Tuấn Gia việc lớn như vậy, hấn là có thể nhận được không ít tiền, sao trong người lại chẳng có mấy đồng?”

Nói như thế hình như rất có lý. Nhưng cô vẫn cảm thấy bằng vào những điều đó vẫn tin cô, hình như hơi yếu kém, “Nhưng anh cũng nói Diệp... Ý em là, tính cách của em yêu ghét rõ ràng...”

“Yêu ghét rõ ràng không có nghĩa là người tham sống sợ chết. Còn nữa, cho dù em có làm như vậy thật, đó cũng là hành vi trước khi em mất trí nhớ. Việc gì anh phải lấy chuyện mà em không nhớ rõ để cãi nhau với em?” Anh tức giận chỉ vào trán cô, “Không ngờ em lại phiền não vì chuyện này, còn dám làm anh tò mò lâu như vậy, làm mấy ngày nay cứ nhấp nhòm không yên!”

Thôi Văn Tường vừa tránh đi anh công kích, vừa trong lòng thầm nghĩ.

Cô đâu biết sự tình sẽ diễn biến như vậy. Cô cũng vì thế mà phiền não lâu rồi, “Nhưng chuyện Ngân Hà, chẳng lẽ thật sự trùng hợp?”

“Đương nhiên không phải trùng hợp!” Vi Hữu Thư mỉm cười, “Lại nói, chuyện này đúng là có dính dáng đến em. Khi đó em nói với anh, em phát hiện trong công ty hình như có nội gian, tiết lộ chuyện công ty cho Kinh Uy. Nhưng lại không biết đó là ai!”

Bây giờ nghĩ đến, Diệp Cẩm Đồng trước đây trên công việc ánh mắt và thủ đoạn đều không đơn giản. Đương nhiên, bây giờ cô cũng rất cố gắng, thế là đủ rồi.

“Hả?” Sao lại có dính dáng đến cô?

“Chuyện ký đại lý với Ngân Hà thực ra là một cái bẫy. Khi đó đúng là muốn ký hợp đồng, nhưng sau đó công ty cao tầng đã thảo luận kỹ, nhất trí cho rằng với tình huống trước mắt, không nên khuếch trương nhanh chóng. Huống hồ, điều kiện mà Ngân Hà đòi hỏi rất nghiêm khắc, chúng ta có thể kiểm được, nhưng lại có rất nhiều phiền toái.” Anh giả hoạt cười, “Bây giờ xem ra, Kinh Uy ký hợp đồng với Ngân Hà thành công, mặc dù nhìn thì có vẻ hào nhoáng, nhưng phía dưới thì gặp không ít khó khăn. Nếu không sao lại bí quá hóa liều, cho dù bất cớ em cũng muốn cướp lấy Ma Hồn?”

Thôi Văn Tường trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không ngờ sự thật lại là như vậy.

Nhưng nếu trong công ty có nội gian, thì đã giải thích được tại sao Lý Tuấn Gia lại ra tay với cô.

Nhưng cô càng nghĩ càng cảm thấy không ổn lắm.

“Đợi chút! Tiếp theo anh đừng nói với em, đây là kế một mũi tên trúng hai đích, cùng lúc không cho công ty mang danh lật lọng, lại quảng cù khoai nóng bỏng tay Ngân Hà cho Kinh Uy, còn thuận tiện tìm nội gian trong công ty!” Cô trợn tròn mắt nói.

“Thật thông minh! Không hổ là Diệp thư ký!” Anh vui vẻ khen cô.

.*.

Bị Tuyền Giai Phu

“...” Cô lại im lặng. Một cái bẫy âm hiểm như vậy, không cần nghĩ cũng biết là do anh sắp đặt, “Vậy đã tìm thấy nội gian chưa?”

Vi Hữu Thư thờ dãi, “Thật đáng tiếc, cuối cùng chỉ có thể thu nhỏ phạm vi, tập trung được bốn nhân viên, nhưng không trực tiếp bắt được hung thủ.”

“Vậy sao?” Cô nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc, cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm, giống như một bức tranh bị thiếu khuyết, làm cô không thể khâu chuỗi cả sự kiện lại, “Nhưng nếu em không có quan hệ gì với Lý Tuấn Gia, vì sao hắn lại gây sự với em?”

“Có lẽ hắn nhận ra tay trong của hắn không thể thám thính được tin tức trọng yếu nên mới ra tay với em. Em là thư ký của anh, lại vừa bị mất trí nhớ, dễ lừa hơn những người khác.”

Nghe anh nói cũng có lý, nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó bị bỏ qua. Nhưng nhìn nét mặt anh cũng không có vẻ đang giấu diếm cô cái gì.

Như vậy... Là chuyện mà cả anh cũng không hiểu được sao?

“Dù sao đi nữa cũng không thể để Lý Tuấn Gia tiếp tục giờ trò đùa nữa!” Cô cắn môi nói.

Mấy hôm trước cô vội vàng áp chế và buồn phiền vì cảm tình với Vi Hữu Thư, đã quên mất không tính sổ với Lý Tuấn Gia. Bây giờ thù mới thêm hận cũ, thật muốn cắn tên khốn nạn kia mấy miếng... A, không được, cắn xong còn đau răng, không tốt lắm!

Ai, rốt cục có cách nào để hắn bị trừng phạt đây?

“Đương nhiên! Lúc trước anh định dạy dỗ hắn ta trên thương trường!” Vi Hữu Thư hừ nhẹ, “Nhưng bây giờ thấy đoạn ghi âm của em là bằng chứng xác thực nhất, nộp lên tòa án có thể định tội cho hắn, công bố truyền thông, hắn liền thân bại danh liệt!”

“Đúng rồi, suýt chút nữa em quên!” Thôi Văn Tường gật đầu. Cứ nghĩ đến chuyện hắn bị trừng trị, lại dùng bằng chứng do mình cung cấp liền cảm thấy rất vui vẻ.

“Cho nên, Cẩm Đồng, cuối cùng em có đồng ý kết giao với anh không?” Bỗng nhiên anh áp sát vào cô.

“Hà?” Sao tự nhiên lại chuyển đến đề tài này? Cô bị dọa đến, hai má hồng hồng, bắt đầu nói chuyện lộn xộn, “Này... Em đã nói rồi, nếu anh đã nghe chuyện của em mà cảm thấy không sao cả, em đương nhiên là...”

Cô càng nói càng nhỏ, cuối cùng ngậm miệng lại.

“Sao cơ?”

“Là đồng ý!” Cô yếu ớt nói.

Đừng trách cô xấu hổ. Bây giờ nhớ lại, kiếp trước cô cũng chưa từng có kinh nghiệm tỏ tình.

“Ha ha ha...” Vi Hữu Thư cười to, giống như một bé trai mừng rỡ ôm chầm lấy cô.

Đó là nụ cười đẹp nhất, sáng lạn nhất mà cô từng thấy. Thôi Văn Tường nghĩ vậy.

Trước kia cô sợ bị tổn thương, nên hết lòng muốn trốn tránh. Nhưng bây giờ cô lại muốn vĩnh viễn giữ lại nụ cười của anh.

Đó là cảm xúc chuyển biến khi yêu một người sao?

Cô yêu anh, anh cũng yêu cô. Thế là đủ rồi...

Đến mức tình cảm của anh với ‘Thôi Văn Tường’... Được rồi, cô cho phép anh tiếp tục yêu!

.*.

Nếu nói rõ ràng, mặc dù hai người đã chính thức kết giao, tuy rằng chỉ cách nhau có hơn mười phút, nhưng suy nghĩ đã hoàn toàn thay đổi.

Cho dù kiếp trước đã từng đính hôn, nhưng lúc đó Thôi Văn Tường vẫn còn mơ hồ với tình yêu, không khác gì người mới. Vì thế chỉ nằm trong lòng bạn trai có chốc lát đã xấu hổ, đỏ bừng mặt tránh đi, tiếp tục ngồi trên mặt đất làm nốt việc của cô.

Vi Hữu Thư buồn cười nhìn cô ra vẻ trấn định.

Cô như thế rất đáng yêu. Nhưng... đó thật sự là Diệp Cẩm Đồng sao?

Anh thường thức xà phòng trên tay, lại ngẩng đầu nhìn động tác vô cùng thành thạo của cô, rõ ràng là đã làm rất nhiều lần.

“Có cần giúp đỡ không?” Anh hỏi.

“À? Không, không cần! Anh cứ ngồi đó nhìn là được rồi!” Thôi Văn Tường lập tức nói.

Mặt cô đã đủ nóng rồi, anh lại dựa vào đây nữa, cô sợ mình sẽ bị chảy máu não mất.

“Được rồi!” Anh cúi đầu nhìn xà phòng trên tay, “Khối xà phòng này cho anh được không?”

“Đương nhiên là được!” Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, “Nhưng cái đó xấu lắm. Anh xem lại có thích cái khác không?”

“Anh chỉ thích cái này!” Anh mỉm cười.

“Ài, mặc kệ anh!” Biết anh nhớ đến chuyện hôm đó, cô lại đỏ mặt, “Dù sao em cũng không dùng hết, anh thích gì cứ lấy đi!”

“Có thể tặng những người khác nha!”

Cô bỗng nhiên ngừng động tác, giọng nói trở nên thần nhiên, “Không phải ai cũng thích nhận xà phòng thủ công!”

Như cô biết Vi Hữu Luân không thích.

Vắt và làm xong xà phòng, kỳ thật cũng giống như đứa con của mình. Khi cô cầm một khối xà phòng rất tốt mình vừa làm xong thật lòng đi tặng người, cùng chia sẻ tác phẩm của mình với họ, có một số người rất vui vẻ nhận, nhưng cũng có không ít người tùy tiện để qua một bên, khiến cô rất buồn.

Cho nên, sau đó cô làm xong xà phòng đều không mang đi tặng nữa. Trừ khi có người muốn nhận xà phòng của cô.

Vi Hữu Thư nheo mắt.

Trước đây khi anh đòi khối xà phòng thủ công kia của Văn Tường cũng đã từng nghe qua những lời này.

Hiện tại, anh gần như có thể khẳng định, Cẩm Đồng hôm nay có linh hồn của Văn Tường... Cho dù không phải là toàn bộ, nhất định cũng có một phần trí nhớ.

Mặc dù anh không biết vì sao sẽ như thế, cũng biết điều này quá mức hoang đường. Nhưng có lẽ, cô sẽ giải thích tất cả cho anh.

Vấn đề bây giờ là, làm thế nào mới có thể bí mật xác minh phỏng đoán vớ vẩn của anh?

Vi Hữu Thư nhìn bóng người đang bận rộn. Cô không biết mình đang bị tính kế, còn vui vẻ làm việc.

Tiếp theo, anh đột nhiên kêu lên: “Văn Tường!”

“Cái gì?” Thôi Văn Tường phản ứng theo bản năng, nhưng không thấy anh nói gì, cô nghi hoặc ngừng động tác trên tay, “Có chuyện gì vậy?”

Về mặt sâu xa của Vi Hữu Thư làm cô hơi sợ hãi, nhất thời cũng không nghĩ ra vấn đề ở chỗ nào.

“Văn Tường?” Anh lại nói, trong mắt phảng phất có ngọn lửa đang nhảy múa.

Thôi Văn Tường sững sốt ba giây, mới phản ứng lại.

Hiện tại cô đang ở trong thân thể Diệp Cẩm Đồng, anh... tự nhiên lại gọi cô là Văn Tường?!

“Anh...” Cô thờ ơ gấp, “Anh sao vậy...”

Thôi Văn Tường theo bản năng muốn phủ nhận, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của anh, lại hiểu ra mình không cần phải nói gì hết.

Người đàn ông này, kỳ thật đã sớm nhìn thấu linh hồn của cô.

“Em là Văn Tường!” Lần này, anh khẳng định nói.

Cô không biết nên nói gì, chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn anh. Thậm chí cô còn không biết nên sợ hãi hay vui mừng... có người nhận ra cô.

Có một người như vậy, chẳng những yêu một Thôi Văn Tường bình thường lại nhất gan, không có chủ kiến, còn nhận ra sự tồn tại của cô.

Cô bỗng nhiên muốn khóc lớn một hồi.

“Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó!” Vi Hữu Thư đi về phía trước, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Nếu tiếp tục đối diện với ánh mắt mãnh liệt của cô, anh không dám chắc mình sẽ không làm gì với cô...

“Anh... sao anh nhận ra?”

“Kỳ thật anh đã hoang mang từ sớm!” Cảm thấy thân thể cô đang run rẩy, anh lại thở dài, “Sao lại giấu anh lâu như vậy? Nếu anh không phát hiện ra, em định cả đời cũng không nói với anh sao?”

“Nhưng anh vẫn nhận ra!” Thôi Văn Tường thì thào: “Không ngờ anh lại tìm được em. Em không biết chuyện gì đã xảy ra, tóm lại hôm đó sau khi tỉnh lại đã biến thành thế này...”

Mấy tháng qua, cô giống như một đứa trẻ lạc đường, đi loay quanh trong bóng tối mãi mà không tìm được lối ra. Mà hôm nay cuối cùng cũng có người tìm được cô, cuối cùng lại có người gọi cô là ‘Văn Tường’, cuối cùng cô không còn là ‘người đã chết’ nữa!

Bỗng nhiên cô khóc lớn. mấy tháng cố gắng chống chọi, nước mắt đều rơi ra tại đây.

“Đừng, anh tìm được em. Văn Tường, sau này em không cần sợ hãi nữa!” Anh vỗ về mái tóc mềm của cô, “Hôm nay em cứ khóc cho thoải mái đi, sau này không cho phép nữa!”

“Hữu Thư!” Người đàn ông này, làm sao cô có thể không yêu cho được? “Mấy tháng nay em vẫn sợ...”

“Đồ ngốc! Sao trước đây không nói với anh?” Thấy cô khóc như một đứa bé, lòng anh cũng đau theo, lấy ra một tờ khăn giấy lau nước mắt cho cô, “Không tin anh sao?”

“Chuyện này rất kỳ lạ, anh sẽ không tin đâu...” Cô thút thút nói.

Cô cũng lo sợ bất an, sợ bị anh coi là đồ điên, là yêu quái. Nhưng mặt khác cũng có cảm giác như trút được gánh nặng.

Làm một người khác trong suốt ba tháng, cô cũng cảm thấy mệt mỏi quá...

“Em không nói, sao anh tin tưởng cho được!” Kỳ thật nếu không phải việc này rất ly kỳ, anh đã sớm phát hiện ra.

Vi Hữu Thư không dám tưởng tượng mình lại ngu ngốc như vậy. Thế mà anh vẫn tự nhận là yêu cô, kết quả để cô lắc lư trước mặt anh hơn ba tháng, bây giờ anh mới đáng khẳng định.

Nghĩ đến cô suốt ngày phải chịu kinh sợ lo lắng nghi hoặc, nhưng trước mặt người khác vẫn phải tươi cười, anh liền đau lòng vô cùng.

Thật sự có thể nói với anh sao? Thôi Văn Tường mơ hồ nghĩ, lại nhận ra mình chưa cần suy nghĩ nhiều, trong lòng đã có đáp án rồi.

“Vây... Anh muốn nghe chuyện gì?” Cô sợ hãi hỏi.

“Toàn bộ!” Khẩu vị của anh rất lớn mà, “Anh muốn biết tất cả chuyện gì đã xảy ra với em, kể cả lý do em ngã cầu thang, như thế nào nhận ra mình thay đổi thân thể khác. Còn có... mấy ngày qua em sống như thế nào, có cảm giác gì?”

Thôi Văn Tường suy nghĩ hồi lâu, yên lặng lau nước mắt, mới nhẹ nhàng nói:

“Kỳ thật sau khi xảy ra chuyện này, em vốn tưởng cứ lấy thân phận Diệp Cẩm Đồng mà sống cả đời, cho rằng kia chỉ là một giấc mơ...”

Cô vừa sắp xếp lại suy nghĩ, vừa êm tai kể cho anh nghe về mọi chuyện mấy tháng qua đã gặp phải...

.*.

Bị Tuyền Giai Phu

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyền Giai Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

“Oa!” Thôi Văn Tường từ trên sofa bật dậy, há miệng thở dốc. Chiếc áo vest đắp trên người bị rớt xuống, sau lưng ướt đầm mồ hôi.

“Sao vậy?” Một thanh âm thân thiết vô cùng lập tức vang lên.

Thôi Văn Tường ngơ ngác nhìn người đàn ông lo lắng đi về phía mình, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần.

A, cô nhớ ra rồi. Đây là văn phòng của Vi Hữu Thư, tối hôm nay anh phải tăng ca, cô ở lại cùng anh. Không ngờ bất cẩn ngủ quên.

Sau khi chia sẻ bí mật với Hữu Thư, hai người thương lượng rồi quyết định vẫn duy trì trạng thái hiện tại. Dù sao chuyện linh hồn chuyển dời này rất là huyền ảo, những người dám nhận không nhiều lắm. Cô lấy thân phận Diệp Cẩm Đồng để sống tiếp sẽ tiện hơn.

Cô chủ động nắm tay anh, cảm giác lạnh như băng trong giấc mơ lúc này mới giảm đi đôi chút.

“Văn Tường, em không sao chứ?” Thấy sắc mặt cô trắng bệch, Vi Hữu Thư lo lắng hỏi.

“Em không sao...” Cô nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng vô luận là vẻ mặt hoảng sợ hay thân thể cứng ngắc cũng không giống như không có chuyện gì.

“Thật sao?” Anh không tin tưởng lắm.

“Em chỉ mơ thấy ác mộng thôi!” Ác mộng quá chân thật, làm cô toát mồ hôi lạnh.

Vi Hữu Thư nhíu mày: “Nhìn mặt em tái nhợt như vậy, không phải là ác mộng bình thường đúng không?”

Nhớ lại cảnh trong mơ, cô hơi rùng mình, nói: “Em mơ thấy Lý Tuấn Gia... Hắn muốn giết em!”

Nhắc đến cái tên kia, Vi Hữu Thư liền nổi giận. Nhưng anh vẫn bình tĩnh nói: “Đừng lo lắng, chỉ là mơ thôi mà. Bây giờ hắn đã ở trong trại giam rồi!”

Anh làm việc hiệu suất vốn rất cao. Giận Lý Tuấn Gia đã nhiều lần trêu chọc bạn gái, vì thế vài ngày trước đó đã vận dụng các mối quan hệ cùng chứng cứ có đang có, lấy tốc độ nhanh nhất đưa Lý Tuấn Gia vào trại giam.

Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Anh sẽ dùng mọi biện pháp làm Kinh Uy suy sụp, làm cho Lý Tuấn Gia hai bàn tay trắng.

“Em biết, nhưng...” Thôi Văn Tường thờ dãi, “Mấy ngày liên tiếp mơ phải giấc mơ đó. Trong mơ, hắn không ngừng đuổi theo em. Sau đó em bị hắn bắt được, cố gắng giãy dụa, rồi ngã vào vực sâu tối om... Cảm giác đó quá chân thật, thậm chí em còn cảm thấy đau đớn...”

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Không có việc gì đâu, nghe chưa?” Anh đau lòng hôn lên trán cô, “Đói bụng chưa? Chúng ta ăn bữa tối thôi!”

“Anh đã xong việc rồi sao?”

“Ừ...” Kỳ thật là chưa xong, nhưng bạn gái quan trọng hơn.

Dù sao anh là ông chủ, cho dù tiến độ công tác trễ một chút cũng chẳng sao. Huống chi, anh vẫn luôn làm vượt chỉ tiêu.

“Vậy thì được! Tối nay nên ăn gì?” Đương nhiên Thôi Văn Tường không biết ý nghĩ của anh, cười nói.

“Ồ gần đây có một quán rượu không tệ. Chúng ta có thể tản bộ, ăn xong rồi trở về lấy xe!” Anh nói.

“Vậy đi thôi!” Cô đứng dậy, vỗ nếp nhăn trên quần áo, cầm túi xách muốn đi ra cửa.

Anh giữ cô lại: “Trời còn hơi lạnh, mặc thêm áo khoác đi!”

Cô cười cười, để anh mặc thêm áo khoác cho cô, sau đó hai người dắt tay nhau rời khỏi văn phòng.

Đường xá gần công ty bọn họ rất phức tạp, có nhiều ngõ nhỏ quanh co. Cô công tác ở đây đã được 4 tháng, nhưng vẫn chưa đi hết đường ở đó.

Lúc này, Vi Hữu Thư đưa cô đi qua một con đường nhỏ lạ lẫm.

Nhưng sau một lúc đi đường, sắc mặt cô càng lúc càng trắng bệch. Thậm chí Vi Hữu Thư luôn nói chuyện cùng cô cũng không làm cô an lòng hơn.

“Này, em không sao chứ?” Vi Hữu Thư nhận ra sự khác thường của cô, vội hỏi.

Nhưng cô không đáp lời, thất thần trông mắt về phía trước.

“Văn Tường?” Anh bắt an hô lên.

Đột nhiên cô giẫy tay anh ra, chạy như điên, không để ý Vi Hữu Thư đang kêu to ở đằng sau.

Cảm giác rất quen thuộc...

Thôi Văn Tường vẫn chạy. Giống như trong giấc mơ, giấc mơ cô đã mơ rất nhiều đêm, nhớ đến từng chi tiết.

Cô thuần thục đi trên con đường nhỏ lạ lẫm, cuối cùng đứng ở nơi giấc mơ bị đứt đoạn.

“Phù...” Lâu rồi cô không chạy nhiều như vậy. Đến khi dừng lại, hai chân như nhũn ra, bụng đau đớn vô cùng.

Nếu không có Vi Hữu Thư đứng lúc ôm lấy cô, có lẽ cô đã ngã ngồi trên đất rồi.

“Văn Tường, em làm sao vậy?” Vi Hữu Thư lo lắng hỏi.

“Nơi này...” Cô run run chỉ vào con đường bằng phẳng trước mắt, “Trước đây chỗ này đã từng thi công đúng không?”

“Hình như là vậy.” Vi Hữu Thư suy nghĩ một lúc, đột nhiên nhớ đến một chuyện, “Đợi đã, 4 tháng trước hình như Diệp Cẩm Đồng đã gặp tai nạn ở đây!”

“Đó không phải là tai nạn!” Mặt cô trắng bệch, chậm rãi nói: “Cô ấy bị xô xuống! Hung thủ là Lý Tuấn Gia!”

.*.

Sau một hồi điều tra, chọn lọc bằng chứng từ camera ở những nơi gần đó, cùng với những tình tiết trong mơ mà Thôi Văn Tường cung cấp, cuối cùng bọn họ cũng biết được toàn bộ quá trình Diệp Cẩm Đồng gặp tai nạn.

Nửa năm trước, Diệp Cẩm Đồng phát hiện trong công ty có nội gian, vì thế đã báo với Vi Hữu Thư.

Lúc đó, cô ấy nói với Vi Hữu Thư rằng không rõ người đó là ai, nhưng thật ra trong lòng cô đã có thể nhận định đó là Alice Trương. Chẳng qua không có chứng cứ, thế nên không dám tùy tiện nói rõ ràng.

Sau đó, Vi Hữu Thư đã sắp đặt cái bẫy kia.

Diệp Cẩm Đồng có ý giúp Alice Trương làm một số việc, để cô ta thuận lợi lấy tư liệu tiết lộ cho Lý Tuấn Gia.

Thực ra nếu lúc đó cô ấy nói hết mọi chuyện với Vi Hữu Thư, để Vi Hữu Thư xử lý những chuyện sau đó, thì sẽ không rước lấy họa sát thân. Nhưng vì cô ấy muốn tâm muốn lập công lớn, vì thế giấu diếm một số chuyện, còn giả vờ đồng ý, hòng muốn tiếp cận Lý Tuấn Gia để lấy được nhiều chứng cứ phạm tội hơn.

Đáng tiếc, sự việc bại lộ, Lý Tuấn Gia muốn giết người diệt khẩu.

Diệp Cẩm Đồng thực sự đã chết, nhưng không hiểu sao lại để linh hồn Thôi Văn Tường tiến vào.

Giết người không thành, coi như vận may của Lý Tuấn Gia chưa cạn. Chẳng qua, hắn phải ở trong lao ngục ngồi một thời gian nữa.

Sự tình có vẻ như đã giải quyết xong. Lý Tuấn Gia vào tù ngồi, mà Alice Trương cũng bị sa thải, phải bồi thường công ty một khoản tiền không nhỏ.

Sau đó, Thôi Văn Tường không còn mơ thấy ác mộng kia nữa. Mặc dù cô cũng biết là rất khó tin, dù sao cô cũng không phải là chủ nhân chân chính của thân thể này, lại mơ thấy những chuyện đã từng xảy ra với thân thể, nhưng sự thật nó đã xảy ra.

Nhưng tâm trạng Vi Hữu Thư lại đột nhiên lâm vào căng thẳng, mọi lúc mọi nơi đều quần chặt lấy bạn gái, thậm chí không kiêng nể gì công khai chuyện tình cảm văn phòng của mình trong công ty.

Ví dụ như, lúc này mới 5h30, còn nửa giờ nữa là tan tầm. Vi quản lý bước ra khỏi văn phòng, nói với thư ký của anh: “Thu dọn đồ đạc đi, đừng quên tối nay còn có việc!”

Thôi Văn Tường xấu hổ liếc nhìn các đồng nghiệp hoặc đang cười trộm, hoặc liếc tới những ánh mắt mờ ám, thậm chí còn có người nói nhỏ: “Là ‘chuyện phòng the’ sao?”... vân vân và vân vân...

Vì thế, cô đành phải nói: “Ừm... Vi quản lý, còn nửa giờ nữa mới tan tầm!”

Thế thì sao chứ? “Anh là ông chủ, anh nói em có thể tan tầm ngay bây giờ!”

“Anh đang lạm dụng quyền công!” Cô nhỏ giọng kháng nghị.

“Đừng, anh đang lạm dụng quyền công, thế thì sao?” Anh vô cùng thoải mái thừa nhận.

Thế là cô đành dọn dẹp đồ đạc dưới ánh mắt mờ ám của mọi người, rồi khỏi trước thời gian quy định.

“Tối nay có chuyện gì quan trọng vậy? Tại sao nhất định phải tan tầm trước giờ?” Cô nghĩ mãi mà không hiểu.

Mấy ngày hôm trước, đột nhiên anh nói với cô tối nay có việc, yêu cầu cô phải sắp xếp thời gian rảnh. Nhưng hỏi anh là chuyện gì, anh lại không đáp.

Không ngờ người luôn công tác nghiêm túc chăm chỉ như anh lại công khai mang cô rời khỏi công ty trước nửa giờ, càng khiến cô nghi vấn nhiều hơn.

Nhưng Vi Hữu Thư chỉ nói, “Đến đó sẽ biết!”

“Bí cái gì mà mật!” Cô than thở.

Anh chỉ cười cười, không nói nữa.

Thái độ của anh càng khiến cô tò mò hơn.

Nhưng có lẽ vì mang theo tâm tình chờ mong cực cao, khi xe đi vào cửa một nhà hàng cao cấp, Thôi Văn Tường kinh ngạc.

“Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, cần phải thần bí như vậy sao?”

“Muốn để cho em bất ngờ mà!” Anh mỉm cười, dịu dàng nói.

Thôi Văn Tường trừng mắt nhìn, mơ hồ cảm thấy đêm nay hắn không chỉ ăn cơm đơn giản như vậy. Nhưng lại không nghĩ ra, đến nhà hàng ngoại trừ ăn cơm còn có thể làm gì nữa.

“Xin hỏi, quý khách đã đặt bàn chưa?” Vừa vào cửa, người phục vụ đã ân cần đến đón.

“Có.” Vi Hữu Thư nói tên của mình.

“Xin chào Vi tiên sinh, mời ngài đi theo tôi!” Bồi bàn dẫn bọn họ đi đến một gian phòng riêng.

Vào phòng, Thôi Văn Tường kinh ngạc phát hiện là bàn bốn người, không nhận được hỏi: “Anh còn hẹn người khác nữa sao?”

“Đúng vậy!” Anh gật đầu, “Lát nữa em sẽ biết!”

Anh nói như vậy là muốn cô không cần tiếp tục hỏi nữa.

Vào chỗ ngồi sau, anh cầm tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Thôi Văn Tường nhìn anh, đột nhiên nói: “Hữu Thư, gần đây anh có tâm sự gì sao?”

Từ sau khi cô nhò vào giấc mơ để tìm được nơi Diệp Cần Đồng gặp sự cố, anh bắt đầu trở nên kỳ quái.

Nhưng lúc trước cô đã dò hỏi vài lần, đều bị anh đánh trống lảng không nói.

Vi Hữu Thư trầm mặc một chút mới nói: “Văn Tường, thật ra anh rất bất an...”

“Bất an?” Cô khó hiểu.

“Đúng vậy, anh rất lo lắng em sẽ đột ngột rời khỏi anh.”

Thôi Văn Tường sùng sốt, “Em đâu có định đi đâu...” Sao anh lại nghĩ cô sẽ rời khỏi anh chứ?

“Anh không có ý đó. Anh cũng tin em sẽ không bao giờ rời khỏi anh. Nhưng...” Anh cười khổ, “Nói như vậy mặc dù không đúng với Diệp Cần Đồng, nhưng trước đây em vẫn mơ thấy quá khứ của cô ấy, điều đó khiến anh lo lắng cô ấy có thể đột nhiên quay lại, tiếp tục trở thành chủ nhân của thân thể này...”

Anh không dám nghĩ đến nếu sang sớm tỉnh lại, phát hiện cô gái bên cạnh không còn là người mình từng yêu thương, sẽ là cơn ác mộng đáng sợ như thế nào...

Thôi Văn Tường kinh ngạc nhìn anh, “Đây là nguyên nhân làm anh bất an trong mấy ngày qua?”

“Đúng vậy!” Hần thờ dài, “Văn Tường, mặc dù thân thể này là của cô ấy, nhưng nếu một ngày nào đó cô ấy đến đòi lại, em đừng trả cho cô ấy được không?”

Nghe thấy lời nói lo lắng của anh, trong lòng Thôi Văn Tường cũng cảm thấy áy náy.

“Thực ra, sau khi cơn ác mộng kia biến mất, em đã từng mơ thấy cô ấy một lần!”

“Sao?” Anh ngạc nhiên nhìn cô, “Sao em không nói với anh?”

“Em cũng không có ý đâu, chẳng qua nghĩ rằng anh không có hứng thú biết!”

“Đúng là anh không có hứng thú với cô ấy, nhưng nếu chuyện liên quan đến em, cái gì anh cũng muốn biết!”

“Thực ra cũng không có gì, cô ấy nói cảm ơn em, thuận tiện nói lời từ biệt...” Thôi Văn Tường nghiêng đầu suy nghĩ, bỗng nhiên mỉm cười, “Cô ấy nói, cô ấy thực sự rất thích anh, tiếc rằng anh không thích cô ấy. Nhưng không sao, dù sao bây giờ mọi người đều nghĩ rằng Vi Hữu Thư yêu Diệp Cần Đồng. Cô ấy muốn mọi người vẫn cứ nghĩ như vậy, cho nên em nghĩ sau này cô ấy sẽ không xuất hiện nữa, dù là mộng hay là thực. Có thể... cô ấy đã đầu thai rồi cũng nên!”

“Nếu thật sự như vậy thì tốt quá!” Anh thờ phào nhẹ nhõm.

Không ngờ lúc trước mình lại phiền não vì những chuyện sẽ không phát sinh như vậy. Nhưng đúng là... may mắn quá.

“Kỳ thật em cảm thấy tính cách cô ấy mặc dù hơi mạnh mẽ quá, nhưng cũng là một cô gái tốt!” Thôi Văn Tường cảm thán.

“Anh biết!”

“Thế sao anh lại không thích cô ấy?”

Vấn đề ngu ngốc này còn phải hỏi sao? Anh liếc cô một cái, nói: “Trên đời này vẫn còn nhiều cô gái tốt mà. Anh không có khả năng yêu hết tất cả, đúng không? Huống chi, trong lòng anh đã sớm có người...”

Trong lòng Thôi Văn Tường ngọt ngào, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay anh.

Cô như thì thầm nói vào tai anh: “Nói nhỏ anh nghe nha, kỳ thật có lúc em thấy thay đổi một thân phận khác, cũng không hẳn là không tốt!”

“Vậy sao?” Anh nhú mày.

“Vi nếu không trở thành Diệp Cần Đồng, sẽ không có cơ hội biết con người thật của anh, chúng ta sẽ không có cơ hội ở bên nhau!” Cô cười nhẹ nhàng.

Trái tim Vi Hữu Thư khẽ run lên, vừa định nói gì đó, cửa phòng lại đột nhiên bị người gõ hai tiếng, sau đó mở ra, làm Thôi Văn Tường sợ tới mức vội vàng buông tay.

Ai... Đến bây giờ cô vẫn không quen thân mật với anh trước mặt người khác.

Bồi bàn tươi cười như hoa đứng ở cửa nói: “Xin chào ngài, hai người khách khác đã đến rồi!”

Nói xong, cậu ta lui về một bên, để hai người kia bước vào trong phòng.

Thôi Văn Tường ngẩng đầu nhìn người mới đến, lại hoàn toàn ngây dại.

Bị Tuyển Giai Phu

Chương 10 ~ Part 1 ~

“Hữu Thư, anh...” Cô không ngờ anh sẽ mời cha mẹ cô đến.

Không phải đã thỏa thuận sẽ giữ bí mật thân thế của cô cả đời sao? Hơn nữa phải làm sao để cha mẹ cô tin tưởng? Cô không muốn bị nhảm là kẻ điên hay quái vật!

Hay là anh cũng không định để cô và cha mẹ nhận lại nhau, chẳng qua biết cô nhớ cha mẹ nên để cô nhìn thấy bọn họ?

“Bác trai, bác gái, đây là bạn gái của cháu.” Vi Hữu Thư không để ý đến nét mặt khiếp sợ của cô, chỉ kéo cô đứng dậy giới thiệu, lại cố ý bỏ qua tên cô, rồi quay đầu nói với cô: “Đây là cha mẹ của Văn Tường.”

Thôi Văn Tường nhìn thẳng vào hai người, hốc mắt nóng lên, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Cháu chào hai bác...”

“Chào cháu...” Hai vợ chồng Thôi gia lạ lẫm chào hỏi, lại hơi cảm thấy phản ứng của cô có chút kích động quá mức.

“Đúng rồi, đây là xà phòng thủ công bạn gái cháu làm, muốn tặng bác trai bác gái, coi như là lễ gặp mặt.” Vi Hữu Thư mỉm cười đưa một khối xà phòng anh lấy mấy ngày trước ở nhà cô.

Hai vợ chồng Thôi gia ngẩn ra.

Kỳ thật bọn họ không hiểu lắm tại sao con trai út của bạn tốt lại đột nhiên hẹn bọn họ cùng dùng bữa với bạn gái của hắn, lại càng không hiểu sao hắn lại tặng xà phòng thủ công do bạn gái hắn làm. Nhưng vì lễ tiết, bọn họ vẫn nhận, cũng nói tiếng cảm ơn.

Nhưng khi bà Thôi nhìn chữ viết trên giấy gói xà phòng, đột nhiên ngây dại.

“Ông ơi, đây là...” Bà vội vàng nắm lấy tay chồng, “Ông nhìn mà xem...”

Ông Thôi không hiểu sao vợ mình lại kích động như vậy. Nhưng khi ông nhìn rõ khối xà phòng kia, sắc mặt đại biến, “Trời ơi, đây là...”

Bọn họ không cô vũ cũng không phản đối sở thích của con gái. Sau khi Văn Tường mất, trong nhà còn giữ lại không ít xà phòng cô làm.

Bọn họ nhìn vô số lần, đã quá quen thuộc với cách đóng gói và chữ viết rồi.

Bà Thôi mở miệng muốn gọi, lại đột nhiên phát hiện vừa rồi Vi Hữu Thư không giới thiệu tên cô, vì thế bà chần chờ một lúc mới nói: “Ừm... Tiểu thư, đây đúng là cô làm?”

Thôi Văn Tường nhìn thấy bạn trai đưa ra khối xà phòng cô làm, liền hiểu được ý của anh.

Kỳ thật nghĩ lại cũng đúng. Dù cô muốn giấu giếm người trong thiên hạ, cũng không cần phải giấu cha mẹ mình.

Trên đời này, người thực sự quan tâm đến cô, cho dù cô có trở thành thứ gì vẫn luôn yêu cô, chính là ba người trước mắt.

Vì thế, cô ghen ngào nói: “Đúng, là con làm...”

“Nhưng... Sao có thể có chuyện như vậy được...” Ông Thôi thì thào, “Cháu tên gì?”

“Hai bác, bạn gái cháu ở bốn tháng trước bị ngã từ trên cao xuống, bị thương.” Không ngoài dự đoán, anh nhìn thấy hai lão đều biến sắc mặt, đó là kết quả mà anh muốn, “Sau khi tỉnh lại, cô ấy mất đi trí nhớ trước kia, lại không hiểu sao có được trí nhớ của người khác.”

Nếu bình thường, hai vợ chồng Thôi gia chắc gì đã tin lời anh nói. Nhưng khối xà phòng kia là thật, hơn nữa vì quá nhớ con gái, khiến bọn họ dao động tinh thần.

“Ý cháu là...”

“Nói cho hai bác nghe em nhớ được những gì.” Vi Hữu Thư khẽ đẩy cô.

“Con nhớ rõ...” Cô chậm chạp nói, “Con nhớ gia đình con có ba người. Sinh nhật của ba là ngày ba mươi tháng tám, sinh nhật mẹ là ngày mười lăm tháng tư, còn con là ngày mười ba tháng ba. Mẹ sinh con năm hai bảy tuổi. Ba thích ăn thịt nấu đông nhất. Thứ bảy nào cũng đi đánh golf với bạn bè, chủ nhật thỉnh thoảng lại ở nhà pha trà chơi cờ với bạn bè, có lúc lại đi leo núi. Mẹ lại rất thích ăn cua, bình thường ở nhà thích đánh đàn...”

Bà Thôi run giọng nói: “Năm lớp năm tiểu học, có phải con...”

“Năm lớp năm tiểu học, có một lần con đi biển với bạn cùng lớp chơi, suýt chút nữa chết đuối, nhưng sau đó được cứu sống. Sau đó con không dám bơi lội nữa.”

Ông Thôi cũng nói: “Năm con mười bảy tuổi...”

“Năm con mười bảy tuổi đã bị tai nạn xe cộ, nhưng không nghiêm trọng lắm, trên đùi bị một vết sẹo lớn. Từ đó trở đi con không mặc quần ngắn nữa.”

Cô hít vào một hơi thật sâu, nhìn cha mẹ khiếp sợ, cười khổ: “Sau đó, tháng tư năm hai mươi bảy tuổi, con thử áo cưới xong đi đến công ty tìm vị hôn phu. Sau khi rời đi trượt chân té từ trên cầu thang xuống. Tỉnh lại, liền thấy đã thay đổi một thân thể.”

“Văn Tường, con đúng là Văn Tường rồi!” Bà Thôi kích động la lên. Đến đây đã không còn hoài nghi nữa, vội vàng đi lên ôm lấy cô.

“Ba, mẹ.” Cô rung rung nhìn hai người, “Con là Văn Tường, con đã trở về rồi!”

.*.

“Hồi hộp à?” Vi Hữu Thư vén lọn tóc của cô ra sau tai, nghiêng đầu nhìn trang phục hôm nay của cô.

Àn, rất hoàn mỹ. Khó trách trước đây cha mẹ anh rất thích cô.

Nhưng nhìn cô có vẻ mất tự nhiên.

“Em hồi hộp quá!” Thôi Văn Tường nói thật.

Vi Hữu Thư mỉm cười, “Hồi hộp gì? Trước kia em cũng gặp cha mẹ anh rồi mà!”

Thực tế, trước đây cô đã gặp cha mẹ anh nhiều lần với thân phận chuẩn con dâu.

“Nhưng cảm giác không như thế này...”

“Không giống ra sao?”

Cô nghĩ một chút, “Lúc trước khi em gặp hai bác chỉ cảm thấy như gặp trường bối, cho nên cũng không thấy khẩn trương.”

“Chẳng nhẽ hôm nay không phải?”

Cô nhẹ ‘Úm’ một tiếng, cười hơi e lệ: “Hôm nay gặp cha mẹ bạn trai mà.”

Đương nhiên là khác.

Vi Hữu Thư nghe xong, trong lòng mừng rỡ, khoái trá hôn lên mặt cô làm cô bối rối ngượng ngùng, sợ son môi bị anh ăn hết.

Nhưng anh mặc kệ cô kháng nghị, vui vẻ nhắm nháp, có gì thì tô lại là được rồi.

Đương nhiên anh biết Văn Tường không có cảm tình sâu lắng với anh hai, nhưng chuyện cô suýt nữa gả cha anh hai vẫn khiến anh để ý, sợ cô còn lưu luyến Vi Hữu Luân.

Nhưng nghe cô nói như vậy, anh đã hiểu mình sẽ không bao giờ đề bụng chuyện đó nữa.

Thôi Văn Tường lại không nghĩ như vậy. Cô mất nhiều sức mới thoát khỏi bàn tay ác ma cùng cái hôn của anh, trong lòng thầm oán anh không chịu để ý xung quanh, lấy gương tô lại son môi.

Thật là... Đang đứng ở trước cửa Vi gia mà anh còn như vậy, muốn hại cô gây ấn tượng xấu sao?

Nhưng bị anh quấy rầy như vậy, cảm giác hồi hộp của cô đã biến mất không ít.

“A, đây không phải là em trai thân yêu của anh sao?” Một thanh âm trào phúng lạnh lùng vang lên.

Hai người ngẩn ra, cùng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Vi Hữu Luân đứng ở kia, oán hận nhìn hai người.

Giờ phút này tâm trạng Vi Hữu Thư vô cùng tốt, vì thế không so đo với hắn, chỉ thân nhiên gọi một tiếng “Anh hai” rồi cầm tay bạn gái chuẩn bị vào nhà.

“Không ngờ được... Chuyện mới mấy tháng, giờ đến lượt mày mang bạn gái về nhà.”

Giọng nói kia muốn bao nhiêu chua có bấy nhiêu. Thôi Văn Tường bắt đầu nghi ngờ trước đây mắt mình có mù hay không mà lại cảm thấy hắn ta hào hoa phong nhã.

“Nhờ phúc của anh.” Vi Hữu Thư nhoeén miệng, những lời này là thật lòng.

“Nghe nói bạn gái của mày cũng là thư ký?” Vi Hữu Luân cười lạnh, “Mày không sợ bị như tao lần trước sao?”

“Yên tâm. Tôi và bạn gái không phải phụng tử thành hôn. Tôi cũng không có bắt cá hai tay!” Vi Hữu Thư mặc kệ hấn, tiếp tục đi tới.

“Dư Tình phá thai rồi.” Vi Hữu Luân la lên, “Mày hại chết con tao!”

Vi Hữu Thư dừng chân, “Tôi thật sự muốn biết tôi có liên quan gì đến chuyện Viên tiểu thư phá thai?”

Anh có ép cô ta phá thai sao? Làm gì có!

“Nếu mày không ngăn cản tao và Dư Tình kết hôn, cô ấy sẽ không phải phá thai.”

“Lúc đó tôi đâu có ngăn cản hai người.” Vi Hữu Thư không chấp nhận bị vu oan, “Tôi nói rất rõ, hai người muốn kết hôn thì cứ kết, tôi đâu có ngăn cản.”

“Ha, mày nói dễ nghe thật. Mày làm gì cho tao cơ hội để chọn lựa? Lúc đó tao không chia tay với cô ấy thì phải ngồi tù!”

“Nếu anh thực sự yêu cô ta, sao lại không chấp nhận ngồi tù để bù đắp sai lầm của mình? Nếu anh bất chấp mất đi tất cả cũng muốn cưới cô ta, hai người đã sớm kết hôn rồi. Huống chi cho dù hai người chia tay, Viên tiểu thư cũng có thể không phá thai. Đó là do cô ta chọn, liên quan gì đến tôi? Tất cả đều là do hai người tự chuốc lấy. Anh chọn tham ô công quỹ, bắt cá hai tay. Cô ta chọn là người thứ ba, lợi dụng cái thai để ép anh cưới cô ta. Sau đó, anh lại chọn vì tiền đồ bản thân mà buông tha cô ta, cô ta lại chọn bỏ đi con của hai người. Hai người gieo gió gặt bão, lại cứ đổ lỗi cho người khác, không cảm thấy buồn cười sao?” Vi Hữu Thư đã sớm nghẹn khuất, vừa vận có cơ hội phát tiết.

“Mày... Mày...” Vi Hữu Luân phẫn nộ, lại không thể phản bác lời anh, cuối cùng chỉ có thể vừa giận vừa xấu hổ nói: “Hừ, đừng tưởng mày sẽ có kết quả tốt. Dư Tình là phó tổng thư ký của công ty chúng ta, chẳng những có bằng cấp, xinh đẹp, lại mang thai con của tao, chẳng qua xuất thân kém một chút, ba mẹ còn không cho tao cưới. Thư ký của mày thua kém Dư Tình đủ thứ, nghe nói còn là trẻ mồ côi, ba mẹ không bao giờ đồng ý!”

“Tôi nghĩ chuyện này không cần anh hai lo lắng.” Vi Hữu Thư không để ý đến hấn, lại dịu dàng nói với bạn gái: “Chúng ta vào thôi.”

“Vâng.” Thôi Văn Tường cười khẽ.

Vi Hữu Luân nhìn bóng dáng thong dong của bọn họ, càng nghĩ càng hận.

“Hừ. Để tao xem tụi mày bị ba mẹ phản đối như thế nào!” Hấn nhanh chóng chạy vào nhà.

Chẳng qua hấn không ngờ vừa bước vào đã trợn tròn mắt.

“Hữu Thư con về rồi à? Nhanh nhanh nhanh, mẹ chờ con mang Cẩn Đồng về mãi... Ai, đây là Cẩn Đồng sao? Thật xinh đẹp! Vừa nhìn đã thấy thích rồi!”

Bác gái mừng rỡ nắm tay bạn gái của em trai mình là ai? Đúng là bà mẹ khó tính của hấn sao?

Vi Hữu Luân vô cùng hoài nghi mình bị hoa mắt rồi.

“Bác trai bác gái, hôm nay mới đến thăm, thật có lỗi...” Thôi Văn Tường cười nhẹ.

“Ài, đúng là lỗi của cháu. Sau này nhớ phải đến thường xuyên đấy!” Bà Vi vỗ nhẹ tay cô, tràn đầy yêu thương.

“Mẹ!” Cuối cùng Vi Hữu Luân nhịn không được mở miệng.

Bà Vi nhìn con trai cả, hơi trầm mặt xuống. Từ sau khi hấn đưa Viên Dư Tình về nhà, lại lòi ra chuyện tham ô công quỹ, bà chưa thoải mái đối xử với hấn lúc nào.

“Về rồi đấy.” Bà lãnh đạm nói với hấn, nhưng quay đầu lại nhìn Thôi Văn Tường đã cười toe toét, “Đến đến, sao lại đứng không như thế, vào ngồi đi.”

“Mẹ! Cô ta là thư ký của Hữu Thư, còn là trẻ mồ côi nữa!” Vi Hữu Luân cảm giận bất bình kêu.

Đối xử quá khác biệt!

Vi sao Dư Tình không được? Diệt Cẩn Đồng kém cô ấy nhiều như vậy, lại được đối xử như vậy?

“Tôi biết rồi!” Bà Vi lại liếc nhìn hấn một cái nói, “Ài, Cẩn Đồng cũng rất khó khăn đi. Nghe nói hàng tháng cháu còn phải lấy một phần lớn tiền lương quyên góp cho cô nhi viện, đúng là một cô gái tốt bụng thiện lương.”

“Đó là trách nhiệm của cháu.” Thôi Văn Tường ôn nhu nói, thuận tiện cầm túi giấy trong tay đưa cho bà Vi, “Đúng rồi bác gái, nghe Hữu Thư nói bác

thích ăn bánh thơm tồ, nên hôm nay cháu mua một ít. Cháu nghĩ đồ vật gì Vi gia cũng không thiếu, nếu tặng hàng hiệu thì mua riú qua mắt thợ rồi. Vì thế cân nhắc mãi, chỉ dám đưa ít trái cây, hi vọng bác đừng để ý.”

Quen biết bà Vi nhiều năm như vậy, đương nhiên cô hiểu nên làm thế nào là tốt nhất.

Tiệm bánh thơm tồ này rất nổi tiếng. Nhưng mỗi ngày lại chỉ bán một trăm hộp, bán hết không làm nữa, có tiền cũng khó mua. Buổi sáng hơn sáu giờ đã phải xếp hàng chờ mua.

“Ông nó nhìn mà xem, cách nói chuyện thật giống Văn Tường, hơn nữa còn rất tri kỉ.” Bà Vi cảm động, “Khó trách Thôi gia chẳng những thu dưỡng cháu, còn không ngừng nói tốt về cháu. Lúc đó bác còn nghĩ, bọn họ thật may mắn. Tuy Văn Tường đã bất hạnh qua đời, bọn họ lại có thêm một đứa con gái tốt. Từ lúc đó bác vẫn muốn gặp cháu. Không ngờ, cháu lại trở thành bạn gái Hữu Thư. Có lẽ đây là duyên phận...”

“Đúng vậy. Văn Tường mất, hai bác cũng buồn lắm. Dù sao nó cũng sắp kết hôn với Hữu Luân.” Ông Thôi vui mừng gật đầu, “Không ngờ quanh co lòng vòng, hai nhà Vi Thôi chúng ta vẫn có thể làm thông gia...”

Kỳ thật chủ yếu là vì nguyên nhân này mới làm cho Vi gia chấp nhận cô nhanh như vậy.

Bọn họ và Thôi gia quan hệ tốt. Cô gái này dù không có quan hệ huyết thống với Thôi gia, nhưng lúc đầu nghe hai vợ chồng bạn tốt ca ngợi, bây giờ gặp mặt lại thấy cô ôn nhu tri kỉ, thanh lệ thanh lịch, bộ dáng càng ngọt hơn Văn Tường mấy phần, khiến bọn họ vừa nhìn đã thích.

Thành kiến con người thực đáng sợ.

“Cái gì?” Vi Hữu Luân ngồi một bên nghe, hoàn toàn ngây dại. Vốn hắn còn ngóng trông cảnh em trai và bạn gái bị đuổi ra khỏi nhà, không ngờ lại là kết cục này.

Thôi Văn Tường thừa dịp không ai chú ý nhìn về phía bạn trai nháy mắt, bội phục sự sắp xếp của anh.

Mà Vi Hữu Thư cũng đáp lại một nụ cười ảm áp.

Hết thầy kỳ thật đều là chủ ý của anh.

Bao gồm trước để cho cha mẹ cô không ngừng nói tốt về cô trước mặt hai vợ chồng Vi gia, sau đó lại thu dưỡng cô, cuối cùng mới tuyên bố cho họ biết hai người đang kết giao. Quả nhiên kết cục hoàn toàn trái ngược với Vi Hữu Luân và Viên Dư Tĩnh.

Dù sao anh đợi cô nhiều năm như vậy, sao có thể để cha mẹ ngăn cản tình yêu của mình! Vì thế anh can đảm vô cùng, yêu cầu không thể có ngoài ý muốn.

Nghe mẹ còn đang can ngăn lải nhải, anh đi tới trước nhẹ nhàng nắm tay cô, làm cô nhẹ nhàng đảo qua đôi mắt đầy ý cười.

Bọn họ thiếu chút nữa đã vượt mặt nhau... Lại ngẫu nhiên có được một cơ hội gặp lại nhau...

Sau nhiều năm chờ đợi, cuối cùng anh có thể quang minh chính đại nắm tay cô.

Sau này, anh sẽ không bao giờ buông ra nữa.

~* Happy Ending *~

Bạn đang đọc truyện *Bị Tuyển Giai Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.